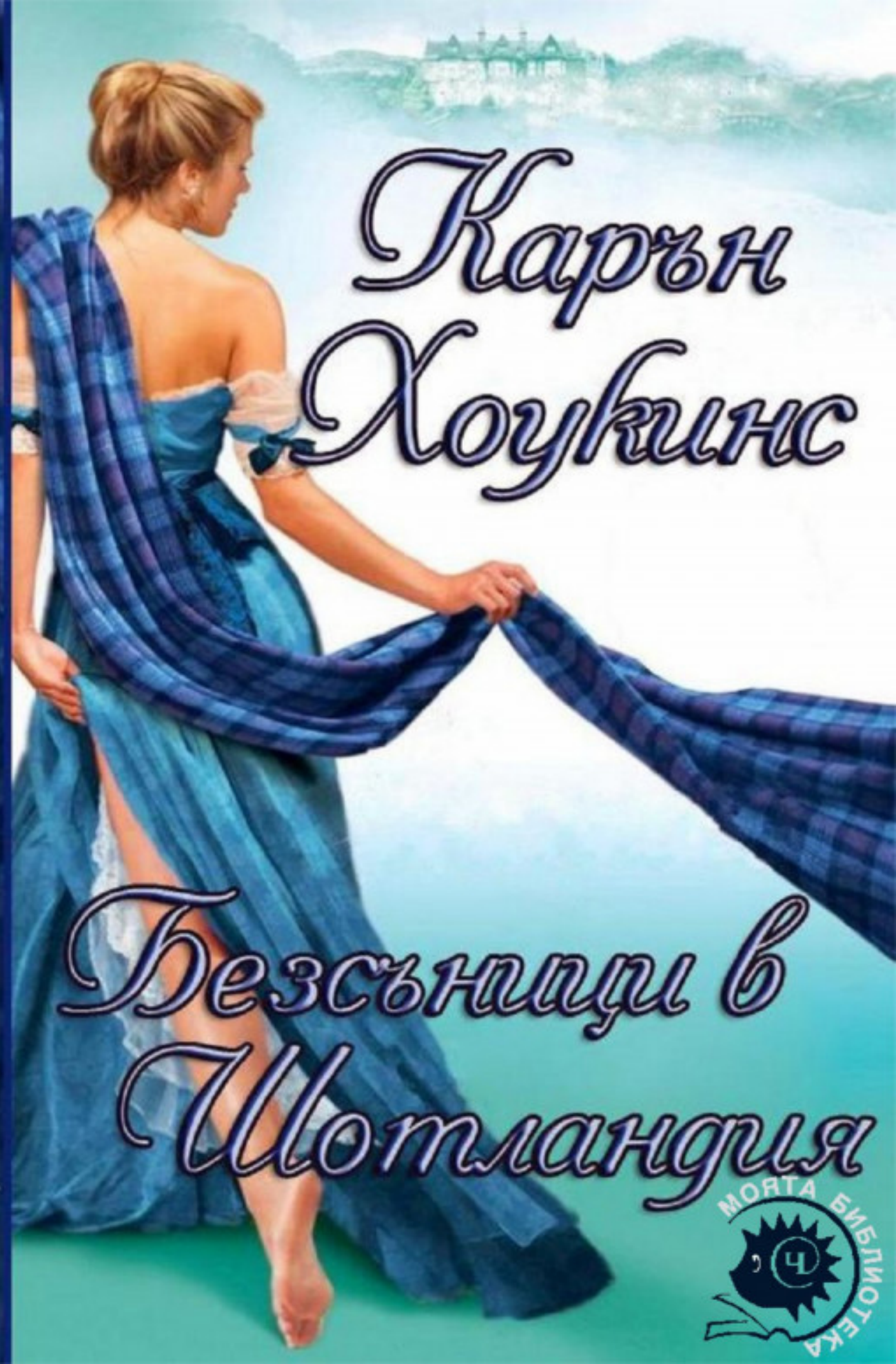

Безсънници в Шотландия

Карън
Хоукинс

Безсънници в
Шотландия

Карън
Хоукинс

Книга 4

КАРЪН ХОУКИНС БЕЗСЪНИЦИ В ШОТЛАНДИЯ

Превод: Fantastique

chitanka.info

Когато чувствителната Катриона Хърст се втурва след близначката си Кейтлин, за да предотврати безумния ѝ план да се омъжи за леърд от клана МакЛийн, тя не подозира, че това ще доведе до собствената ѝ женитба.

Тя се озовава в каретата на МакЛийн, където първо добре я наругават, а после я целуват, докато остане без дъх. Кат се отдава с душа и тяло на загадъчния по-млад брат Хю МакЛийн, който е заложил капан на своенравната ѝ сестра и отказва да повярва, че е хванал не когото трябва.

Хю е очарован от възхитителния начин, по който Кат отговаря на целувките му, но бързо открива, че тя не е тази, за която я е мислил, а невинна девойка и честта го задължава да се ожени за нея незабавно.

Скоро той осъзнава, че ще му е много по-лесно да задържи Кат в леглото си, отколкото да я предпази от тревогите, които го измъчват... дори и от тайните, които е твърдо решен да запази.

ПРОЛОГ

— Милорд, тук има някаква грешка — започна Кат, но беше твърде късно. Каретата вече се движеше. Тя се загледа в тъмната фигура на МакЛийн в полумрака. — Милорд, аз не съм тази, за която ме смятате.

— Какво? — в гласа му се долавяше насмешка и неверие. — Тогава вие не сте мис Хърст?

— Не. Имам предвид, да. Аз съм мис Хърст, но не тази мис Хърст, за която ме мислите! — дори в тъмнината, тя видя как проблеснаха зъбите му, когато се усмихна.

— Разбирам — каза той любезно. — Вие сте мис Хърст, но всъщност не сте.

— Аз съм мис Катриона Хърст. Кейтлин ми е сестра.

— Разбира се, че е така.

Кат се поуспокои малко. Слава Богу, този мъж беше разумен.

— Това е ужасна грешка. Господи, толкова е неудобно и Кейтлин може...

Той се пресегна, големите му топли ръце се заключиха около талията ѝ, повдигна я и я намести в скута си. Усмихна се, красивото му лице бе само на сантиметри от нейното, топлият му дъх галеше бузата ѝ, а чувственият му аромат гъделичкаше носа ѝ, когато каза с нисък глас:

— След като съм уловил птичката, тя е моя, за да ѝ се наслаждавам. Но първо, нека се разберем, да спрем с тези истории.

— Милорд, вие не разбирате. Аз не съм Кей...

В този момент той направи нещо немислимо, сякаш това, че се намираще в топлатата му прегръдка не бе достатъчно скандално. В полумрака на луксозната карета, която се движеше бясно през снежната нощ, МакЛийн наведе глава и я целуна.

ГЛАВА 1

„Няма нищо по-лошо от мъж, който си мисли, че винаги е прав, освен жена убедена в същото.“

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

— Забранявам ти да тръгваш — въпреки че бе само на двадесет години, Уилям Хърст си мислеше, че е отговорен за цялата енория Уитбърн, когато баща му го нямаше. — Предупреждавам те, Кат — добави той с плътния си глас. — Ще направя всичко по силите си, за да прекратя тази лудост!

По-голямата му сестра дори не го погледна, докато измъкваше протрит куфар от гардероба си. Катриона — наричана Кат от семейството — сложи куфара на леглото си, отвори го рязко и започна да го пълни.

— Чу ли ме? — заяви по-високо Уилям. — Забранявам...

— Какво? О, да, чух те. Но някой трябва да отиде в Лондон и да вразуми Кейтлин.

— Да, но...

— След като майка и татко ще са на гости на чичо Тревър още две седмици, а ти си по средата на подготовката за изпитите си, този някой ще бъда аз.

Уилям се намръщи. Беше красив млад мъж, с доста висок ръст и привличаше вниманието на околните. Всеки друг би отстъпил пред него, освен собственото му семейство, дори когато бе облечен в синьото си палто с висока яка и шалче завързано по впечатляващ начин.

— Ти не си пазач на Кейтлин.

— Но съм ѝ сестра-близначка и на мен се пада да ѝ помогна да се измъкне от тази бъркотия.

— Уилям, остави Кат на мира — осемнадесетгодишният Робърт стоеше до вратата с дебела книга в ръце и се хилеше самодоволно на най-големия си брат. — Татко и без това каза, че тя отговоря за нас, когато тръгваше. Чух го.

Уилям се намръщи.

— Но не е имал предвид да хукне към Лондон. След като съм най-възрастният мъж тук, това би трябвало да е моя работа.

Кат намести очилата върху носа си и се засмя.

— О, виждам, че не искаш да изпуснеш веселбата. Е, обещавам да не се застоявам толкова дълго, че да ми остане време да се забавлявам — кръстоса пръсти, вдигна ги и продължи тържествено: — Обещанието си е обещание.

Уилям въздъхна.

— Нямах предвид, че ще се забавляваш. Само не искам да попаднеш в опасна ситуация. А жена...

— ... която е на двадесет и три години...

— ... пътуваща сама...

— Дойката ще дойде с мен.

— ... към най-безнравствения град на света, свърталище на беззаконие и поквара...

— О, колко добре го каза! — сестра му го изгледа отдолу нагоре с възхищение. — Това не е ли от една от книгите с проповеди на татко?

Уилям не можа да сдържи смутената си усмивка.

— Знаеш какво имам предвид.

— Знам, и обещавам да бъда внимателна, но Кейтлин ще послуша единствено мен, така че аз трябва да отида.

— Да, но...

— Уилям! — седемнадесетгодишната Мери хвърли плетивото си с раздражение. — Ситуацията наистина е критична! Кейтлин се държи толкова лошо, че бедната леля Лавиния се е принудила да ни пише за помощ! — устните ѝ потрепнаха. — След всичко това, никога повече няма да покани някой от нас при себе си за сезона!

Уилям въздъхна.

— Не казвам, че не трябва да спасим Кейтлин, в каквато и неприятност да се е забъркала. Само искам да попитаме татко, как да го направим.

— Не, не — заяви рязко Майкъл от мястото си до камината, където стоеше увит с одеяло, за да се предпази от хладния въздух в стаята. Слаб и блед, с болнави гърди, той притежаваше твърде остър, за своите петнадесет години, ум. Треската, която бе попречила на Кат да придружи Кейтлин в Лондон за сезона, повали и него. Все още не се бе възстановил; неестествена червенина покриваше слабите му бузи, а проклетата кашлица го измъчваше.

— Татко е последният човек, когото трябва да уведомяваме. Ако научи колко лошо се е държала Кейтлин, никога няма да разреши на никой от нас да отиде на гости при леля Лавиния.

Мери с готовност го подкрепи.

— Минаха месеци, докато се съгласи Кейтлин и Кат да отидат, а когато Кат се разболя и не можеше да тръгне, той се опита да отмени цялото пътуване и ако майка не се беше намесила...

— Знам! — заяви Уилям с явно раздражение. — И аз бях тук.

— Тогава трябва да ти е ясно, че ще е огромна грешка да кажем нещо такова на татко.

Майкъл кимна.

— Мери е права. Татко ще... — думите му заглъхнаха от дълга мъчителна кашлица, която разтресе цялото му тяло.

Кат спря да сгъва обшития си със сребристи нишки шал и го погледна притеснено. Домът на свещеника на Уитбърн представляваше паянтова сграда, която мистериозно проскърцваше, а през стените на някои места духаше и течеше. Стълбите бяха неравни и наклонени на една страна, и никакво количество пирони не можеше да изправи кривите дъски по пода. Студеният порив на вятъра разтърсваше прозорците и вратите и не позволяваше на влажните места по ъглите да изсъхнат напълно.

Тя се намръщи на по-малкия си брат.

— Изпи ли си лекарството?

Майкъл се нацупи.

— Не — отговори и още преди да му се е скарала добави: — Прави ме твърде сънлив.

— За теб е добре да поспиш.

— Да спя, е единственото, което правя. Вече си починах достатъчно.

Уилям се намръщи.

— Не ми казвай, че снощи си спал добре, защото те чух как кашляше призори.

Кат посочи шишето до лакътя на Майкъл.

— Изпий го.

— Но...

Тя сложи ръце на кръста си.

— Майкъл Джон Хърст, не ме принуждавай да запее.

Уилям се обърна към брат си.

— Майкъл, изпий си лекарството!

— Моля те — помоли го Мери горещо.

Стискайки книгата си в ръка, Робърт посочи шишето.

— Заради всички нас!

Майкъл издаде слаб смях, който се превърна в кашлица. Когато можеше да диша отново, взе шишето и лъжицата.

— Добре, но само защото ми е жал за вас. Аз нямам нищо против Кат да запее.

— Нима? — попита Мери.

Той се ухили.

— От тази треска ушите ми са заглъхнали. Чувам ви така, сякаш сте много далеч.

Кат изчака, за да види дали брат ѝ ще изпие нужното количество и чак след това продължи със събирането на багажа.

— Ако всичко върви добре ще се прибера от Лондон преди татко. И ако успея да придумам леля Лавиния да мълчи, той никога няма да разбере.

Мери засия.

— Тогава може би няма да протестира, в случай, че тя покани някой от нас да ѝ гостува за сезона!

Кат кимна. Ако Мери не ядеше прекалено много пастички със сметана, един ден можеше да съперничи на Кейтлин. А тя бе красавица, каквато трудно можеш да си представиш.

Въпреки че Катриона и Кейтлин бяха близначки и си приличаха донякъде, между тях имаше и доста разлики. Кейтлин беше дребничка и слаба, със златисти коси, скосени тъмнокафяви очи, сърцевидно лице

и се движеше толкова грациозно, сякаш не стъпваше по земята, а мъжете наоколо оставаха със зяпнала уста и вперени в нея очи.

Кат бе по-висока и закръглена, с по-скоро кестеняви, отколкото златисти коси, а лешниковите ѝ очи бяха скрити зад очила и им липсваше скосеността, която правеше близначката ѝ толкова привлекателна. Колкото и да се опитваше Кат, не можеше нито да се движи плавно из стаята като нея, нито да намали с няколко сантиметра неугледния си ръст.

Но имаше и нещо повече. Начинът, по който близначката ѝ се смееше, чарът ѝ... Кат не можеше да го определи точно. Както и дузините млади мъже, които полудяваха по Кейтлин, опитваха се да я възпеят в глуповати поеми и не спираха да говорят за нея.

— Преди да е тръгнала Кат, трябва да направим нещо — заяви твърдо Майкъл. — Искам да се закълнем, че няма да казваме на татко за пътуването ѝ. Всеки от нас — и изгледа остро Робърт.

— Да — съгласи се веднага Уилям с очи, вперени в Робърт. — Трябва да се закълнем, че ще държим устите си затворени.

Робърт почервения целият.

— Няма да се кълна в подобно нещо! Татко не иска да имаме тайни от него.

Той бе спечелил благоразположението на баща им с успехите си в училището, които караха братята и сестрите му да го гледат гневно от местата си край масата, докато самодоволно отговаряше на най-сложните му въпроси на безупречен гръцки или латински.

— Може би не осъзнаваш какво е положението — Кат вдигна писмото от леглото и му го подаде. — Леля Лавиния вече не знае какво да прави. Уважавам добротата и щедростта ѝ, но знаете каква може да бъде Кейтлин понякога.

Мери кимна.

— Никой не може да бъде по-твърдоглав от нея.

— Или импулсивен — говорът на Майкъл бе станал леко завален, лекарството започваше да действа.

Робърт прочете писмото и изсумтя възмутено.

— Леля Лавиния не може да си мисли, че ще накара Кейтлин да се вслуша в думите ѝ като ѝ нарежда. Това само ще я предизвика да направи нещо още по-лошо.

Уилям въздъхна.

— Колкото и лошо да постъпва Кейтлин, ние не разполагаме с пари да отидем до Лондон.

— Само помислете — каза сериозно Мери, — ако Кейтлин се омъжи изгодно, може да ни покани при себе си в Лондон и да ни води по балове, пиеси и други подобни забавления.

Кат се усмихна замечтано и сложи две книги в куфара си.

— Бих искала да посетя Британския музей.

Робърт засия.

— Дявол да го вземе, ще бъде страхотно! Чух, че има изложба на древногръцки мраморни скулптури.

— А аз бих искал да видя къщата за залози на Татърсол.

Както вадеше ботушите си от гардероба, Кат спря и разроши косата на Майкъл.

— Ще бъде чудесно — съгласи се тя.

Очите на Уилям заблестяха.

— Искам да видя и Клуба по бокс на Джаксън, и градините на Воксхол, и...

Кат се разсмя.

— Добре ще е Кейтлин да се омъжи за мъж с много, много голяма къща, за да се поберем всички.

— А тя със сигурност ще иска да останем с нея, защото е много щедра — каза Мери.

— И глупава — добави Робърт. — И импулсивна, и...

Уилям сви ръце в юмруци.

— Такава е! — продължи Робърт, но като забеляза юмруците на по-големия си брат добави бързо: — Но вината не е само нейна. Поведението ѝ е доказателство за лошото влияние на лондонското общество.

— О, моля те — каза Кат, докато сгъваше нощницата си. — Кейтлин си беше точно толкова буйна и лекомислена и тук, в провинцията.

— Но не беше кокетка.

— Беше — със съжаление каза Кат. — Бедният мистър Смайт-Лоутън изпадна в отчаяние, когато тя замина за Лондон, а след това и мистър Линдън, и най-големият мистър Харвършам и... о, дори не мога да ги преброя всичките!

— Бяха дузини — съгласи се Мери със завист. — Татко я предупреди за това няколко пъти. Чух го да казва на майка, че Кейтлин не осъзнава въздействието си над мъжете и въпреки че флиртовете ѝ са съвсем невинни, не спира да се притеснява, че може да ѝ повлияят лошо.

Робърт изсумтя.

— Татко е прекалено снизходителен.

— Ще си помисля дали да не му кажа какви ги говориш — сухо каза Кат.

— Моля те, недей — помоли се Робърт толкова пламенно, че тя се засмя, а той ѝ отвърна с усмивка. — Може аз да се държа малко грубо, но ще се съгласите, че Лондон оказва лошо въздействие върху Кейтлин. Макар и да не се държеше съвсем сдържано тук, никога не би загубила благоприличието си дотам, че да заяви пред пълна бална зала, че ще се омъжи за някого до края на годината, по един или друг начин.

— Да, освен ако не е предизвикана — подчерта Майкъл. — Кейтлин се обижда бързо, така че може би това се дължи на нещо, което Александър МакЛийн е казал или направил.

Кат уви чифт обувки в кафява хартия и ги сложи в куфара.

— Баба винаги ни е говорила за гордостта на МакЛийн. Понякога си мисля, че е по-добре да ни беше предупреждавала за нашата собствена. Гордостта на Хърст също е огромна.

— Мамчето обича да говори за проклятието на МакЛийн — каза Мери и потръпна. — Всеки от семейството е прокълнат да предизвиква бури, винаги когато се ядоса. Само си представете!

Очите на Уилям проблеснаха, той изви пръстите си като нокти, прегърби рамене и заговори като стара жена.

— Не забравяйте, мили мои, МакЛийн са прокълнати! Прокълнати са, казвам ви, от тайнствената Бяла вещица. Сега, когато се ядосат, се разразява буря.

Всички, освен Мери са разсмяха.

— Не бива да се шегуваш с Мамчето. Тя е много мъдра стара жена. Татко казва, че половината хора от селото нямаше да са живи, ако не бяха нейните познания за лечебните билки. Освен това, кой може да каже, че проклятието не съществува?

— Татко, например — каза Робърт. — Той твърди, че това са глупости. И след като Мамчето му е майка, би трябвало да знае.

Майкъл се размърда неспокойно на канапето.

— Каквато и да е истината за МакЛийн, той едва ли е бил щастлив, Кейтлин да му направи такава сцена пред хората.

— Изглежда и двамата не са се държали добре. За щастие ние не отговаряме за МакЛийн — Кат сложи куфара си до вратата и след това взе пелерината, шала и хубавата си шапка. — Чувам, че каретата е вече пред вратата и предполагам, дойката ме чака.

Майкъл се усмихна сънливо.

— Късмет, Кат. И не забравяй, че татко ще се върне след седмица, считано от петък.

— Ето защо възнамерявам да се прибера у дома поне два дни преди това. Татко никога няма да разбере, ако всички... — тя погледна Робърт — ... си държим устите затворени.

— А ако не го направиш — заяви Мери самодоволно, — аз ще му кажа, че разля мляко върху любимата му издание на „Одисея“.

Робърт подскочи стреснато.

— Откъде знаеш...

При веселите искри в очите на Мери, той се изчерви.

— Така че или ще си държиш езика зад зъбите, или ще се изправиш пред гнева на татко — предупреди го тя.

Робърт махна с ръка.

— Добре! Но ако по време на това пътуване се случи нещо лошо, ще му кажа, че съм се опитал да предупредя Кат.

Тя извади чифт стари ръкавици от джоба на пелерината си и ги сложи.

— Робърт, не бъди такъв песимист. Нищо лошо няма да се случи. Освен това, татко каза, че мога да отида в Лондон, след като се върне. Можете да му кажете, че просто съм тръгнала малко по-рано от планираното.

— Той искаше да те придружи.

— И ще го направи — следващия път — тя погледна в огледалото и прибра един немирнен кичур от косата си под шапката. — Време е да тръгвам.

Уилям се наведе да вземе куфара ѝ.

— Сигурен съм, че мистър Олсън ще каже на татко, ако пропусна и един урок, иначе щях да дойда с теб.

Кат се усмихна на брат си.

— Сърцето ми се стопля само като знам, че си готов да направиш такава саможертва.

Уилям се ухили.

— Ще е голямо приключение.

Тя се разсмя и след това се обърна към Робърт.

— Престани да се мръщиш и ела да ме прегърнеш за довиждане. Ще ми липсваш!

Мрачното му изражение се смекчи и той се приближи. След него бе Майкъл. Тя се наведе и го прегърна много силно.

— Стой вкъщи и не забравяй да пиеш лекарството, което д-р Фелтър ти остави.

Майкъл сбърчи нос, а кафявите очи изглеждаха огромни на слабото му лице.

— Ако се налага.

— Налага се.

Кат погледна Мери, която я прегърна и прошепна:

— Ще държа Майкъл под око. Не се безпокой за нищо.

— Благодаря ти — усмихна се на по-малката си сестра и каза високо. — Ти отговаряш, Мери. Увери се, че Уилям ходи на уроците си, Майкъл пие лекарството си, Робърт няма да излее мляко върху никоя друга книга и...

През протестите на братята си, Мери се засмя.

— Обещавам!

— Чудесно! Довиждане, милички. Ще се върна веднага след като поохладя страстите на Кейтлин, поне малко.

Тя се спусна по стълбите към долния етаж, а Уилям я последва с куфара ѝ. С усмивка поздрави дойката и продължи към каретата, а умът ѝ вече беше в Лондон. Въпреки че се бе опитала да развесели братята и сестра си, не можеше да спре да се тревожи.

Най-ранните ѝ спомени бяха как гледа Кейтлин, която се опитва да се качи по перилата на стълбището и да се спусне по тях, въпреки че бяха изрично предупредени да не го правят. По-късно, с гипсиран крак, тя бе заявила пред майка им и баща им, че се радва, че го е направила, защото е било много забавно.

Още на пет години Кейтлин беше буйна, а Кат — послушна, и никога не създаваше тревоги на родителите им. Те дори не

предполагаха колко често се е намесвала Кат, за да предпази сестра си от неприятности.

Тя по-добре от всеки познаваше близначката си и знаеше как неспокойният ѝ дух копнее за приключения. Малко бяха нещата, които Кейтлин обичаше повече от бъркотиите, а те възникваха магически, където и да се появеше. Не че ги предизвикваше съзнателно, но и рядко се опитваше да направи нещо, за да ги спре.

А Кат ценеше реда повече от всичко. Тъй като беше най-голяма, често ѝ се налагаше да се грижи за братята и сестрите си. Да спаси близначката си сега, не бе нещо ново за нея, но някак си не можеше да се отърси от чувството, че този път нещата ще са различни.

Кейтлин, в какво ли си се забъркала сега?

ГЛАВА 2

„О, момичетата ми! Дори не предполагате каква беда може да се окаже един мъж, особено ако не ви обръща внимание, каквото и да правите.“

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

— Какво имаш предвид, като казваш, че е избягала?

Леля Лавиния притисна кърпичката към треперещите си устни. Възпълното ѝ тяло, в копринена рокля с цвят на черница, бе отпуснато върху украсения с розови ресни диван, а пълните ѝ крака преливаха от черните сатенени чехли. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се пръсне.

— Това е трагедия! — ридаеше тя. — Отидох до стаята на Кейтлин преди малко...

— Лельо Лавиния, моля те.

— Да, да, съжалявам — сините ѝ очите, обикновено весели, сега бяха пълни със сълзи. — Отидох да я попитам, какво ще предпочете за вечеря, овнешко или говеждо. Готвачката имаше и от двата вида, защото както знаеш, всяка сряда ходи на пазара и...

— Лельо Лавиния! — Кат тихичко започна да брои до десет.

— Съжалявам, скъпа. Както вече казах, отидох в стаята ѝ и открих... — тя дълбоко си пое дъх, — ... че е избягала!

Кат търпеливо чакаше.

— И?

Леля ѝ премигна, разочарована от равнодушната ѝ реакция.

— Нищо друго. Просто е избягала и аз нямам представа къде може да е, така че дойдох тук да се успокоя с ароматните си соли и да се опитам да измисля какво да правя.

— А после?

— Трябва да съм заспала, защото когато се събудих, ти вече беше тук.

Дойката изсумтя недоволно.

— Но... откъде знаеш, че е избягала? Не може ли просто да е навън с приятели? — попита Кат.

— О, не! Разпитах и никой не я е търсил. Нито е взела карета, нито е искала да ѝ оседлаят кон — нищо!

Кат прехвърли в ума си всички писма, които бе получила от сестра си през последните няколко седмици.

— Тя обича да пазарува. Възможно ли е да е отишла до магазина за шапки на Сейнт Джеймс? Или до Британския музей? Залата с портретите много ѝ е харесала.

Леля Лавиния въздъхна.

— О, скъпа, не мисля, че се налага да я търсим. Отначало предположих, че трябва, но след като в бележката пише...

— Има бележка? — Гласът на Кат се извиси в края на въпроса.

Бавачката издаде звук — нещо средно между задушаване и отвращение.

— Разбира се, че има бележка — отвърна леля Лавиния и премигна смутено. — Как иначе щях да разбера, че е избягала?

— Как ли наистина? — измърмори през зъби Кат. — Може ли да видя бележката, моля те?

Леля ѝ махна с пълната си ръка, окичена с изумителен брой пръстени, към малкото писалище в ъгъла на претрупаната с мебели гостна.

— Там някъде трябва да е. Не можех да понеса да я гледам повече! О, колко лошо ме използва сестра ти! След като бях така щедра да платя разноските ѝ за сезона! Ще ми се да бе могла да дойдеш с нея, Кат. Сигурна съм, че щеше да успееш да я обуздаеш.

— Поне щях да опитам — едва се усмихна Кат. — Може в бележката да открием следа за това къде е.

Насочи се към малкото писалище и усети болки в краката и гърба си. С дойката пътуваха до Лондон само с кратки почивки в

пощенските станции и спаха в твърди неудобни легла. Пътуването бе продължило повече от два дни и всяко подскачане на каретата по неравния път ги бе разтърсвало целите. Бяха напълно изтощени и това, че не откриха Кейтлин, след като пристигнаха, бе меко казано разочароващо.

Кат се приближи до малкото писалище и видя купчина бележки и покани, както и сгънат лист изписан с добре познат почерк.

Бележката от сестра ѝ явно бе написана набързо и с вълнение.

„Скъпа лельо,

Прости ми, но когато четеш това, аз вече ще съм тръгнала. Не мога да обясня нищо повече, но ще ти кажа, че когато се завърна, ще бъдеш много щастлива да ме видиш и заедно ще се посмеем на моето безразсъдство.“

Сърцето на Кат се сви. Бягството на Кейтлин изглежда не беше нищо повече от една шега. Възможно ли бе да е пренебрегнала до такава степен разума и възпитанието си.

„Не се тревожи, защото, когато се върна, всичко ще е наред.

Твоя мис Кейтлин Хърст“

Думата „наред“ бе подчертана толкова дебело, че хартията бе прокъсана, както и думата „мис“. Дали това не означаваше, че когато се завърне вече няма да е мис?

Кат подаде бележката на дойката, която погледна през нея, преди да промърмори:

— Не казва нито къде е, нито пък къде не е.

Леля ѝ изстена и размаха шишенцето с ароматни соли под носа си.

— Дойдохме твърде късно — добави дойката. — Мис Кейтлин е избягала и ще съсипе...

— Дори не го споменавай! — стомахът на Кат се преобърна при мисълта. — Трябва да я намерим, преди наистина да е станало нещо непоправимо. Къде е чичо Бедфорд? Той ще знае какво да направим в тази ситуация.

Леля Лавиния изсумтя шумно.

— Той е в Уайтс. Изпратих съобщение, но кълна се, този портиер задържа бележките от съпругите, за да могат мъжете да останат по-дълго и да похарчат повече пари...

— Добре. Ще започнем да я търсим сами. От колко време я няма Кейтлин?

Възрастната жена погледна към малкия позлатен часовник над камината.

— От два часа.

Кат се поуспокои.

— Само от два часа? Не е минало много време.

— Обядвахме късно и обсъждахме последния й план, преди да отиде да подремне.

— Какъв план?

— А, да. Казах й, че е твърде рискован и едва ли някога ще проработи.

Кат седна на дивана и хвана пълната ръка на леля си между своите. Наложил се да призове цялото си самообладание, за да не я разтърси.

— Лелю, ако искаме да намерим Кейтлин, трябва да ми разкажеш за този план. Какво се опитва да направи?

— Да подмами Александър МакЛийн да й предложи брак, разбира се!

Кат отвори устата си и след това я затвори. Леля й кимна, а кестенявите й къдрици заподскачаха под дантелената й шапка.

— Сигурно и аз съм изглеждала толкова шокирана като теб, когато ми го спомена за първи път. Но след това ми обясни, че МакЛийн се е обзаложил, че в никакъв случай няма да й предложи брак.

— И всичко е заради един облог?

— Тя не обича да губи, както знаеш — леля й въздъхна дълбоко. — Кълна се, присъствието на сестра ти тук, предизвика невероятно много работа. Къщата не остава тиха и за миг. Постоянно някой идва

или си отива. А за цветята — направо не ми се говори. Звънецът не спира да звъни и почти съсипа нервите ми, и...

— Лельо Лавиния, залогът?

— Бях започнала да обяснявам — отвърна тя и погледна към отворената врата, преди да се наведе напред и да продължи шепнешком: — Сестра ти иска да разбере кога МакЛийн ще напусне града, за да се скрие в сандъка под седалката в каретата му.

— Какво?

— Ха! Точно това казах и аз! След като са вече на път, тя ще изскочи от седалката и ще го изненада. Ако остане скрита, докато се отдалечат достатъчно, той няма да може да я върне, преди да се свечери. Репутацията ѝ ще бъде съсипана и МакЛийн ще бъде принуден да ѝ предложи, така сестра ти ще спечели облога.

Кат зяпна.

— Лельо, моля те, кажи ми, че си се опитала да я разубедиш да не прави нещо толкова скандално!

Дойката изсумтя.

Леля Лавиния ѝ хвърли притеснен поглед, преди да каже:

— Разбира се, че опитам. Въпреки това, трябва да призная, че този план е доста добър, особено ако проработи — изведнъж се засмя. — Представяте ли си изненадата на МакЛийн, когато открие Кейтлин в сандъка под седалката? Толкова се забавлявахме, когато обсъждахме колко шокиран ще бъде. Толкова е горделив, че...

— Боже, опази ме от глупостта по този свят — избухна дойката.

Леля Лавиния поаленя.

— Не съм си и помисляла, че ще го направи наистина.

Дойката се обърна към Кат.

— Сестра ви е импулсивна още от дете. Това, което не разбирам, е как си представя, че този безумен план ще успее. МакЛийн ще я върне в Лондон с първата пощенска кола и ще продължи пътя си.

— А, не — възрази с уверен тон леля Лавиния. — Ако има нещо добро у МакЛийн, то е почтеността. Но... Кейтлин не мисли да приема предложението. Исква само да спечели облога.

— Но тя ще бъде съсипана!

— Предупредих я, но е убедена, че може да запази всичко в тайна. Казах ѝ да внимава какво прави, защото е поканена на приема в Девъншир, а да се добереш до такава покана е доста трудно.

Дойката се закашля.

— Това си е истинска лудост, ето какво е!

Кат беше напълно съгласна, не само защото показваше тревожна липса на благоприличие, а и защото Кейтлин въобще не бе обмислила плана си. Освен това, ако смяташе, че може да запази подобна тайна, не вземаше под внимание всички обстоятелства. В повечето карети сандъците под седалките се ползваха за одеяла, възглавници и мангали, а в по-люксовите бяха твърде малки. Побиха я тръпки при мисълта да стои затворена на такова място.

Дойката поклати глава.

— Всичко това ще свърши зло за Кейтлин, помнете ми думите. Не можем да си играем с огъня и да очакваме да не се опарим.

По кръглото лице на леля Лавиния се изписа неодобрение.

— Разбирам напълно поведението на Кейтлин — при изненаданото изражение на Кат, тя продължи: — Ти щеше да постъпиш по същия начин, ако бе видяла колко груб бе Александър МакЛийн към нея, след пристигането ѝ. А тя е красавицата на сезона!

Кат въздъхна. Предположи, че не би трябвало да е изненадана. Близначката ѝ винаги бе готова да се поддаде на предизвикателството, било то истинско или не.

— Надявах се, да е толкова заета със забавления през сезона, че да стои далеч от неприятности.

Леля Лавиния засия.

— Бяхме затрупани с покани! Херцози, графове, барони и виконти — всички искаха да бъдат забелязани в компанията на сестра ти. Бо Брумел се разходи с нея по цялата Бонд Стрийт и каза, че е очарователна!

Думите не бяха достатъчно силни, за да опишат възторга по пълното лице на лелята. Тя изглежда изживяваше успеха на Кейтлин като свой собствен, забеляза Кат.

— Дори думите на Брумел няма да са достатъчни, за да спасят сестра ми, ако се компрометира сама.

Усмивката на леля ѝ помръкна.

— Предполагам, че е така. Всичко вървеше толкова добре, преди Александър МакЛийн да пристигне в града. Оттогава сестра ти не е същата.

— Какво е направил той?

— Показал й, че не я харесва още от мига, в който са се срещнали в Хайд парк. Кейтлин изгубила контрол над коня си. Тя яздеше награждаваната кобила на чичо ти Бедфорд и точно се учеше...

— Значи се е срещнала с лорд МакЛийн, а той не е бил впечатлен.

— Беше повече от това. Той почти не я познава, а е казал на няколко човека — всичките ужасни клюкари — че въпреки красотата си, тя няма характер.

Кат се намръщи.

— Колко грубо.

— Именно! — побърза да се съгласи леля Лавиния. — После брат му Хю пристигна и нещата станаха още по-лоши. Ако Александър се държеше хладно, Хю беше направо леденостуден, дори не я забелязваше.

— Той я е пренебрегнал?

— Да! Хората започнаха да говорят, а след това и да се смеят. Естествено Кейтлин не можеше да търпи това! Казах й да не го взема присърце, защото той винаги е студен към жените — тя отново погледна към отворената врата, преди да продължи тихо: — Хю МакЛийн изобщо не уважава жените. Говори се, че има повече от дузина извънбрачни деца!

Дойката изцъка с език.

— Това са вашите МакЛийн. Те са прокълнати и се държат като истински дяволи с жените.

Леля Лавиния погледна предпазливо към нея.

— Изглежда е вярно. Във всеки случай, Кейтлин беше разгневена и имаше глупостта да го покаже, а това позволи на Александър да й се присмее открито. И двамата казаха неща, които не трябваше, и то на един от най-големите балове за сезона. След това той казал на всичките си познати, че не би могла да го привлече, колкото и да се опитва.

— Господи! Кейтлин едва ли го е приела добре.

— Никоя жена не би могла — заяви леля Лавиния разгорещено. — Естествено, трябваше да му отвърне, затова се обзаложи, че ще го постави на колене — буквално.

— Опита ли се да я убедиш да се откаже от тази глупава идея?

Леля й изсумтя.

— Казах ѝ да бъде дискретна, въпреки че детето има пълното право да потърси възмездие.

Чудесно! Точно когато Кейтлин е имала нужда от спокойно и разумно отношение, за да укроти импулсивността си, е получила яростно насърчение.

Въпреки това, действията ѝ изглеждаха твърде крайни, дори за човек като сестра ѝ. Кат се намръщи.

— Лельо Лавиния, тя не е влюбена в Александър МакЛийн, нали?

Леля ѝ премигна.

— За Бога, не! Настръхва всеки път, когато той е наблизо.

— На мен ми изглежда точно като любов — мрачно каза дойката.

— О, не, не е така. Това е просто глупава гордост.

Кат въздъхна.

— Ще ми се да мога да поговоря с нея. Тази бележка ме притесни, но ти каза, че докато МакЛийн не напусне града, тя ще е още тук, в Лондон, затова няма причина да се тревожим.

Леля Лавиния притисна кърпичката до устата си.

Кат се намръщи.

— Той все още е в града, нали?

— Ще тръгне този следобед. Сестра ти ми каза на обяд. Но тогава не помислих, не се сетих... кой би предвидил? Но сега, като се замисля...

— Значи вече са потеглили — заяви категорично Кат. — Но каквото и да става, аз няма да се предам. Ще я намеря, преди да е станало твърде късно, дори ако трябва да я последвам до портите на ада и обратно.

В двора на лондонската къща на МакЛийн, в модерния квартал Мейфеър, Хю извади ръкавиците си.

— Остави ли конюшната незаключена, както наредих?

— Да, милорд — отвърна ниско конярят и погледна неспокойно към каретата. — И оставих любимата карета на господаря в центъра, така че да не може да бъде сбъркана с друга.

— Благодаря ти. Справил си се чудесно.

Фъргюсън се наведе и прошепна:

— Поръсих стърготини около вратите и, както предполагате, този следобед забелязах следи в тях.

Хю се усмихна мрачно. С удоволствие щеше да даде урок на това нахално момиченце. Откакто бе заявила, че е решена да оплете в мрежите си брат му, Хю бе станал подозрителен. Той може и да ѝ се присмиваше, но Хю знаеше някои неща за женските интриги, за които Александър не подозираше.

Така че бе платил на прислужника си да държи под око мис Хърст и по този начин бе научил, че тя планира да се скрие в каретата на Александър, за да го принуди да ѝ предложи. Стисна зъби като се сети. Тази жена нямаше срам. Абсолютно никакъв.

Без да разкрива намеренията си пред него, го бе убедил да посети имота им в Стърлинг, за да склучи изгодна сделка със земя. През нощта, след като Александър замина, Хю беше пуснал плана си в действие. На вечерното парти, което бе посетил, заяви достатъчно високо, за да го чуе и мис Хърст, че брат му се готви да замине на следващия ден с любимата си карета.

Така бе заложил капана си.

Фъргюсън погледна несигурно към каретата.

— Милорд, нали не смятате да нараните момичето?

Господарят му се усмихна, но усмивката му не вещаеше нищо добро.

— Мис Хърст ще получи само това, което си е заслужила, нищо повече.

— Това не ми звучи успокоително.

— Не се притеснявай, искам само да я изплаша.

Фъргюсън изглежда се съмняваше.

— Надявам се, вие да не попаднете в собствения си капан.

Хю изсумтя.

— Последното нещо, което желае мис Хърст, е да се обвърже с по-младия брат. Ще поиска да се върне в града веднага, а аз с удоволствие ще го направя, след като ѝ разясня мнението си.

Изражението на Фъргюсън се помрачи.

— Не ви виня за това, че ще вземете мерки. Но тя е изключително буйна.

Хю кимна. Повечето хора считаха, че е най-сговорчивият от всички братя МакЛийн, и обикновено беше така. Не виждаше смисъл

да товари околните с проблемите си и рядко губеше самообладание, а това беше добре, като се има предвид семейното проклятие.

Отдавна се носеха слухове, че Бялата вещица е проклела семейство МакЛийн, така че винаги, когато загубят контрол над емоциите си небето да се разтваря. За съжаление, проклятието бе нещо повече от слух. Хю контролираше добре темперамента си и само огромна провокация можеше да го предизвика, но братята му нямаха неговия късмет. Те бяха емоционални мъже, които се бореха със същата страст, с която и обичаха, и оставяха след себе си разбити сърца и свирепи бури.

С изключение на Александър. Заради проклятието, той държеше всички на разстояние от себе си, дори собствените си братя. Само Калъм, най-младият им брат, който бе починал при подозрителни обстоятелства преди години, бе успял да проникне под твърдата му броня. И след смъртта му той се бе затворил още повече. Макар да обсъждаше с Хю въпросите отнасящи се до сделките или семейството им, рядко разменяха и дума за нещо друго.

Хю се бе опитал да го предупреди за онова момиченце Хърст, но той само бе присвил рамене и бе променил темата на разговора. Александър не разбираше надвисналата опасност така добре като Хю и затова той бе принуден да действа. Надяваше се брат му да оцени усилията му, въпреки че очакваше по-скоро да се ядоса на намесата му. Това бе твърде жалко. Хю реши да действа, макар че за Александър щеше да е по-полезно да се изправи лице в лице с чувствата и плановете си. Калъм щеше да знае как да накара Александър да му довери чувствата си към онази Хърст. Но само той би могъл.

Спомените за най-малкия им брат, толкова усмихнат и очарователен, накараха сърцето на Хю да натежи. Той беше душата на семейството и всички усещаха липсата му силно, но най-вече Александър. Седмиците след смъртта на Калъм бяха мрачни и горчиви и проклятието на МакЛийн бе пробудено, за да изпълни света с яростни бури, вятър и дъжд.

Сестра им Фиона бе опитала всичко, за да извади Александър от мрачното му настроение, и бе успяла донякъде. Но сега, след като беше омъжена и заета със съпруга и децата си, Александър бе по-самотен от всякога.

Болката в сърцето на Хю се усилваше като знаеше, че брат му се е изолирал така и нямаше начин да достигне до него. Стисна зъби. Най-малкото, което можеше да направи, бе да го предпази от интригантки като мис Хърст.

Фъргюсън погледна към слънцето.

— Става късно. Ще тръгваме ли, милорд?

— Да. И ще дадем урок на „дамата“, като не пропуснем нито една дупка по пътя от тук до Стърлинг. Няма смисъл да правим пътуването й приятно.

Весели искри проблеснаха в очите на коняря.

— Пътуването ще е доста неприятно и за вас.

— Да, но аз ще седя върху възглавница, а тя затворена в тесния сандък под седалката — развеселен от тази мисъл, МакЛийн се обърна към каретата на Александър. Тя беше луксозна, както отвън, така и вътре. Бе покрита с лъскав черен лак и сребро, а семейният герб бе инкрустиран дискретно под единия от прозорците. Вътрешността бе тапицирана с червено кадифе, на фона, на което акцентираха богатите дървени елементи украсени със сребро.

Хю погледна към пода и видя следи от стърготини покрай седалката по посока на движението.

Резето беше вдигнато. Тази жена бе предсказуема до скука.

След като се настани на меката седалка, високо нареди на коняря:

— Към Стърлинг.

— Да, милорд — Фъргюсън се усмихна широко и затвори врата.

Хю се облегна на меката възглавница, докато каретата потегляше. Каретата на Александър бе достойна за принц. Самият той предпочиташе ефективността и семплата обстановка, така че неговата бе много по-обикновена, но със стабилни ресори и широки колела, които правеха пътуването комфортно. Той бе човек, който знаеше цената си и не парадираше с богатството си. Александър бе главата на семейството и демонстрираше положението и състоянието си с такова естествено високомерие и еlegantност, че караше всички девойки за женене да въздишат по него.

Хю получаваше достатъчно внимание, винаги когато пожелаеше и се бе възползвал достатъчно от него, но фактът, че беше по-младият

брат го предпазваше от преследване от отчаяни жени. А това положение напълно му харесваше.

Когато каретата увеличи скоростта и се раздруса, Хю си представи колко ѝ е неудобно на мис Високомерие и се ухили. Надяваше се, докато стигнат до Стърлинг, тя да бъде гладна, жадна и достатъчно разтърсена. Никой не можеше да се възползва от МакЛийн. Никой!

Напълно доволен, той дръпна шапката над очите си, облегна се назад и се унесе в сън.

Дойката се държеше с две ръце за кожената каишка и стенеше с позеленяло лице.

— Трябва ли този кочияш да препуска като полудял?

Кат се показа през прозореца, слабият ветрец премина през косите ѝ.

— Трябва да настигнем Кейт. Тя е поне час пред нас. Икономът на МакЛийн каза, че каретата е потеглила в четири.

— Ох, знам, но...

Каретата премина през голяма дупка, дойката подскочи и удари главата си в ниския таван.

Кат изпусна рамката на прозореца, където се държеше, падна на седалката и удари главата си в дървената рамка отстрани.

— Оу!

Дойката се настани обратно на мястото си с мрачно изражение.

— Този път сякаш е прокълнат от самия дявол!

Кат седна, така че да ѝ е удобно да гледа през прозореца. Точно приближаваха малка странноприемница. Въпреки че лакеят бе предупреден да се оглежда за каретата на МакЛийн, тя не вярваше особено на бдителността му. Загледа се в странноприемницата, покрай която прелетяха, но не видя никаква карета и въздъхна.

— Не я ли видя? — попита дойката.

— Не, но кочияшът на леля Лавиния каза, че по този път има няколко странноприемници, предпочитани от аристократите — Кат надникна навън през смрачаващия се следобед към светлините на приближаващия хан и ахна. — Ето я! — тя се изправи и удари с юмрук по тавана.

Екипажът веднага забави скоростта си и се отклони от пътя към близката горичка, от която странноприемницата се виждаше през дърветата.

— Каретата е тук! Виждам герба, който ми описа леля Лавиния!

— Слава богу! — възкликна дойката, затвори очи и се замоли.

Кочияшът дойде до вратата.

— Това е каретата, нали, мис! Видях я, точно когато сте я забелязала и вие!

— Можеш ли да кажеш дали МакЛийн е вътре?

Флетчър присви очи и се загледа между дърветата.

— Струва ми се празна... А! Виждам МакЛийн и конярят му да стоят до странноприемницата.

Дойката погледна Кат.

— Ще се изправим пред звяра в бърлогата му?

Слънцето вече се бе спуснало до хоризонта и последните му лъчице удължаваха сенките. Кат огледа каретата с присвити очи. Почти физически усещаше присъствието на Кейтлин.

— Всичко изглежда спокойно — отбеляза Флетчър. — Мис Кейтлин явно още не се е показала.

— Все още сме близо до Лондон и лордът би могъл да я върне. Тя не би се показала, докато не стигнат по-далеч.

Дойката поклати глава.

— Такива жалки женски трикове не биха подмамили мъж като този...

— Погледнете! — Флетчър кимна към странноприемницата. — Готвят се да подменят конете, мис. Няма да се бавят дълго.

Кат отвори вратата и стъпи върху важната мека земя. Миризма на гниещи листа, покрити от тънкия слой пресен сняг, погъделичка носа ѝ.

— Искам да поговоря с Кейтлин, докато каретата е празна. Сигурна съм, че мога да я накарам да осъзнае колко е глупав планът ѝ.

Какво ѝ оставаше да направи? Сестра ѝ бе съвсем наблизко и не можеше да остави каретата да тръгне, без да е опитала нещо. Но какво?

— Трябва да вляза в каретата.

— Няма да правите нищо такова! — каза дойката.

Флетчър поклати глава.

— Това е рисковано, мис. Може да ви хванат.

Кат сви рамене.

— МакЛийн не иска да има нищо общо с Кейтлин. Ако му кажа, че е била в каретата му, за да го измами да ѝ предложи брак, дори ще ми благодари — огледа каретата замислено. — Решена съм да измъкна от тук Кейтлин с неопетнена репутация, така че МакЛийн не бива да научи за плана ѝ. Трябва да я убедя да слезе, докато подменят конете. Най-разумно е и ще можем да се върнем в Лондон и да оправим нещата с леля.

— Предполагам, че имате право — каза Флетчър.

— Това не ми харесва! — възпротиви се дойката.

— Но е единственото, което можем да направим, предвид обстоятелствата — Кат се обърна към слугите. — Останете тук. Аз ще се промъкна през гората и ще се приближа до каретата, за да мога да поговоря с Кейтлин.

Тя потрепери, когато студен вятър завъртя пелерината и полите ѝ.

Дойката и Флетчър се спогледаха, но кимнаха.

Кат се усмихна уверено.

— Тръгвам. Наблюдавайте ме.

С плътно обгърна пелерина около себе си, тя бързо се насочи към странноприемницата, а сърцето ѝ препускаше лудо.

Ооо, Кейтлин, ще ми платиш за това.

ГЛАВА 3

„Семейство Хърт са прочути както с честността си, така и с импулсивността си. И нека ви кажа, момичета, това често е било единствената причина семейството да поеме по лошо избран път.“

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Кат стигна до края на горичката и видя, че каретата на МакЛийн е точно до вратата на странноприемницата и така тя оставаше от тъмната ѝ страна.

Чудесно. Можеше да се промъкне до нея, без никой да я забележи.

От другата страна на каретата се чу дрезгавият глас на кочияша.

— Милорд, сигурен ли сте, че желаете да продължим? Ще завали сняг. Направо го усещам.

В обработения глас на МакЛийн се долавяше лек шотландски акцент.

— Усещаш го? След малко ще кажеш и че го помирисваш.

Кат почти затвори очи, за да се наслади на този глас. Плътен и богат, той я обгърна и затопли кожата ѝ по невероятен начин. Сега разбираше как е реагирала Кейтлин. Тя обичаше красивите неща и веднага е попаднала под магията на този дълбок кадифен тембър. А ако и притежателят му беше като него... Кат потръпна. Сестра ѝ не бе имала никакъв шанс.

Обаче тя беше направена от по-твърд материал. Макар и този глас да бе като необработена коприна и да караше сърцето ѝ да

потрепва, не бе изкушение, заради което би захвърлила репутацията си на вятъра.

Точно когато се приготви да се втурне през двора на странноприемницата, се появи конярче с торба овес и се насочи към предната част на каретата. Тя въздъхна разочаровано и очилата ѝ се замъглиха. Избърса ги с края на пелерината си, огледа двора отново и забеляза, че конярчето в момента е пред каретата. Единият от лакеите помагаше с впрягането на новите коне и бе с гръб към нея.

Това беше нейният шанс! Приведе се и бързо прекоси тъмния двор. Когато стигна до вратата внимателно натисна дръжката. Прещракването на бравата ѝ прозвуча силно като гръм, във внезапно настъпилата тишина, и я накара да замръзне. Дали не я бяха чули? Пръстите ѝ застинаха върху месинговата дръжка, а ушите ѝ долавяха всеки шум.

В гората зад нея се счупи клон, след това падна на земята и разпръсна сняг по камъните и повалените дървета. Кат подскочи, очилата се плъзнаха по мокрия ѝ нос и паднаха на земята.

По дяволите! Бавно пусна дръжката и огледа калната земя, но не ги откри. От предната страна на каретата долетя шум и я накара да осъзнае колко е уязвима.

Стисна решително зъби и посегна към вратата отново, щеше да търси очилата, след като спаси сестра си.

В момента, в който отвори вратата, от другата страна на каретата чу МакЛийн да казва:

— Ще трябва да внимаваме, ако завали сняг по пътя. Може да ни създаде проблеми.

— Да, особено ако натрупа цял фут, както предсказват болките в коленете ми.

— Възможно е. Сега да проверим крака на първия кон. Стори ми се, че накуцва, още когато го извеждаха от конюшната, и не ми се ще да ни бави, ако твоята снежна буря се разрази.

Гласовете им утихнаха, когато отидоха пред каретата.

Кат предпазливо се вмъкна в нея като внимаваше да не я разклати. Вътрешността ѝ бе толкова разкошна, колкото бе очаквала. Седалките бяха покрити с плътно кадифе, а стените облицовани с дъбова ламперия и тежки сребърни лампи украсяваха всеки ъгъл.

Завесите на прозорците бяха спуснати, на пода имаше мангал, а тихото просъскване от него доказваше, че скоро е напълнен с горещи въглени.

Кат се наведе до сандъка под една от седалките.

— Кейт? — прошепна тя.

Обаче не получи никакъв отговор. Сигурно бе под другата седалка. Кат се премести, притисна буза до нея и прошепна толкова високо, колкото посмя.

— Кейт? Чуваш ли ме?

Мълчанието продължи. Тя посегна към резето на седалката, а ушите ѝ долавяха всеки звук наоколо — подрънкването на сбруите, стенещия между дърветата вятър. През тези шумове чу нещо, което накара кръвта във вените ѝ да изстине — гласът на коняря и дълбокият тембър на МакЛийн се усилиха.

Връщаха се! Опита да отвори резето, но то заяде.

Гласът на коняря прозвуча неестествено високо, точно до вратата.

— Присмивайте ми се, ако искате, милорд, но подушвам снега. Ще натрупа поне осем-девет инча.

МакЛийн се засмя тихо и Кат отново потрепна от кадифените нотки в гласа му.

— Фъргюсън, това е повече сняг, отколкото е валяло тук през последните пет години.

— Повярвайте на болния ми крак, милорд. Той никога не греши.

Резето най-сетне поддаде със слабо проскърцване. Кат вдигна седалката и надникна вътре. Кейт я нямаше. Но очевидно е била тук, защото в единия ъгъл беше любимият ѝ маншон, редом с кутия за шапки и сребрилата ѝ пелерина обшита с хермелин.

Кат се намръщи. Всичко изглеждаше съвсем наред. Ако Кейтлин бе стояла тук, пелерината щеше да е измачкана, маншонът сплескан, а кутията безформена. Самата тя едва би се побрала на това място, да не говорим за всичкият ѝ багаж.

Тя затвори капака и се обърна към другата седалка. Отвори я и я повдигна внимателно, като този път се чу съвсем леко проскърцване.

Двамата мъже навън бяха прекъснали разговора си, но отново започнаха да говорят — сега обсъждаха по кой път е най-добре да поемат.

Тя си пое въздух и надникна вътре. Сандъкът беше пълен догоре с дебели одеяла, допълнителни възглавнички, кожена кутия с пособия за писане и комплект шах.

Смръщена, Кат тихо спусна седалката и отново се отпусна на колене. Кейтлин къде ли си? Трябва да е била тук, все пак някой бе прибрал пелерината, маншона и кутията за шапки в...

— Готови сме, милорд — извика един от лакеите пред каретата.

— Да тръгваме тогава — отвърна МакЛийн. — Фъргюсън, доведи ми коня. Ще поюздя малко преди да е станало съвсем тъмно.

— Да, милорд — отвърна конярят и извика нещо на някого.

След това Кат чу шум от приближаващи се, в проскърцващия сняг, стъпки.

Някой идваше! Тя посегна към вратата, за да излезе, но в мига, в който докосна дръжката, каретата се наклони напред и я запрати във вратата, като при това удари коляното си силно в пода. Изохка, когато болката прониза крака ѝ догоре.

Сълзи замъглиха зрението ѝ, но тя ги избърса и запълзя към седалката, докато каретата потегляше.

Мили Боже, какво можеше да направи? Щеше да е ужасно неловко да се покаже. Как щеше да обясни присъствието си в каретата?

Стиснала зъби, тя се хвана за кожения ремък и се изправи, за да почука по тавана.

Нямаше никакъв резултат.

Намръщена, почука отново доста по-силно. Може кочияшът да не чуваше от шума на каретата, която увеличаваше скоростта си.

Проклятие, проклятие, проклятие! Все още хваната за ремъка, се отпусна на седалката и дръпна завеската, за да погледне навън. Движеха се бързо, по тесен заснежен път, през сгъстяващия се мрак. Покритите със сняг дърветата, от двете му страни, се сливаха в неясно петно. Каретата се движеше толкова бързо, че не можеше да скочи от нея, дори да го искаше.

В момента, в който спускаше завеската, пред очите ѝ премина златист кон. Цветът му бе твърде необичаен, но видът на ездача напълно измести коня от съзнанието ѝ.

Той бе висок и широкоплещест и дори в полумрака успя да забележи чертите на лицето му — твърдата линия на челюстта,

чувствените устни, леко орловия нос. Всичко това подсказваше сила и мъжественост, каквито Кат не бе срещала никога досега.

Когато премина покрай каретата, той би трябвало да изглежда изненадан да види една непозната да седи в каретата му. Всъщност погледа, който ѝ отпрати, бе изпълнен с безразличие, сякаш знаеше, че тя ще бъде там, но не заслужаваше да ѝ обръща внимание.

Кат сви юмруци.

— Спрете веднага! — извика тя, но гласът ѝ бе погълнат от тропота на каретата и воя на вятъра. Въпреки че похитителят ѝ би трябвало да е забелязал опита ѝ да извика, я бе подминал с подигравателна усмивка.

Невярваща, Кат се отпусна на седалката и протегна краката си към мангала. Не разбираше какво става. МакЛийн я бе погледнал, но сякаш я бе разпознал и очакваше да бъде там.

Но как...

Истината я връхлетя като болезнен удар. Той я мислеше за Кейтлин. Кат скри лицето си с ръце. Знаел е, че сестра ѝ ще бъде в каретата му. Ако наистина бе така, защо продължаваше да се отдалечава от Лондон. След като е очаквал да намери Кейтлин скрита в каретата си, нямаше ли да е нетърпелив да я върне у дома. Освен ако... Кат премигна. Дали това не беше номер, а истинско бягство? Или още по-лошо, ако планът на сестра ѝ се обръщаше срещу нея? Дали МакЛийн не беше решил да я прелъсти?

Кат потърка челото си с разтреперана ръка. Каква бъркотия. Студеният вятър развяваше кожената завеска. Зъбите ѝ почти затракаха и тя я завърза, за да съхрани и малкото останала топлина, след това вдигна седалката и извади пелерината на сестра си, за да се наметне. Бясната скорост на каретата я затрудняваше и я повали на другата седалка, като по този начин изви и без това нараненото си коляно.

Накрая Кат успя да се задържи в единия ъгъл, с крак притиснат в отсрещната седалка и ръце вкопчени в ремъка на вратата. Ставаше все по-студено и тя осъзна колко неподходяща бе пелерината на сестра ѝ.

— Как е могла Кейтлин да вземе такава безполезна дреха — промърмори си тя. Реши да поеме нещата в свои ръце, хвърли пелерината на пода и извади две дебели одеяла от другия сандък. Уви се плътно в тях, благодарна, че ще я затоплят.

Опита се да запази спокойствие и да прецени положението си. Дойката сигурно беше обезумяла досега. Дали с Флетчър не бяха опитали да я последват? Не, нямаше начин старата карета на баща ѝ да поддържа такава бясна скорост, въобще не беше подходяща. А и конете бяха стари и не бяха отпочинали.

Без съмнение, дойката щеше да се върне при леля Лавиния и да вдигне тревога. Помощта скоро щеше да е на път и единственото, което можеше да направи е да чака.

Докосна пулсиращото си коляно през полата и се намръщи, защото усети, че е необичайно топло и вече се бе подуло. Стисна зъби и внимателно вдигна крака си на отсрещната седалка.

Това бе всичко, което можеше да направи засега. Единственото, което я успокояваше донякъде, бе мисълта, че конете не биха могли дълго да издържат на това темпо, без да се наложи да бъдат подменени. Веднага след като спрат, тя щеше да обясни на МакЛийн защо е тук. И когато той разбереше, че тя не е Кейтлин, а при малко по-силна светлина това щеше да стане очевидно, щеше да уреди завръщането ѝ в Лондон. Дори можеше да пристигне у леля си преди дойката, която пътуваше с разнебитената карета на баща ѝ.

Навън вече се беше стъмнило и Кат стоеше в почти пълен мрак. Сигурно скоро щяха да спрат. Не можеха да продължават...

Каретата рязко се наклони на една страна и захвърли Кат на другата, при което нараненото ѝ коляно улучи ръба на седалката. Тя извика, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

Каретата спря. Кат премигна, за да спре сълзите си и въздъхна облекчено, когато вратата се отвори и вътре се разля лунна светлина.

МакЛийн се качи, затръшна вратата зад гърба си и отново се възцари почти пълен мрак. Кат чу как захвърли шапката си до нея, докато седнаше на отсрещната седалка.

— Милорд, тук има грешка — започна Кат. Каретата се наклони напред. — Не! Почакайте...

Но беше твърде късно. Тя вече се движеше с предишната скорост.

Кат се хвана за ремъка отново и се загледа в тъмната фигура на МакЛийн. Той изглеждаше още по-едър в тясното пространство.

Всъщност, отблизо всичко в него изглеждаше по-голямо. Сякаш бе изпълнил цялото място, дългите му крака бяха притиснати срещу

нейните. Въпреки че не можеше да види изражението му, усещаше приближаващата опасност да нажежава въздуха около тях.

— Милорд, това е ужасна грешка — повтори тя, но не получи отговор. Пое си дъх, за да се успокои и продължи: — Аз не съм тази, за която ме смятате.

— Какво? — в гласа му се долавяше насмешка и неверие. — Тогава вие не сте мис Хърст?

— Не. Имам предвид, да. Аз съм мис Хърст, но не тази мис Хърст, за която ме мислите!

Дори в тъмнината тя видя как проблеснаха зъбите му, когато се усмихна.

— Разбирам — каза той любезно. — Вие сте мис Хърст, но всъщност не сте.

— Не, не! Аз съм мис Катриона Хърст, не мис Кейтлин Хърст. Тя ми е сестра. Всъщност ние сме близначки.

— Разбира се, че е така.

Кат се поуспокой малко. Слава Богу, този мъж беше разумен.

— Това щеше да е ужасна грешка. Разбирате ли, мислех, че Кейтлин се е промъкнала в каретата ви и ще се опита да... Господи, толкова е неудобно...

Той се пресегна към нея, големите му топли ръце се заключиха около талията ѝ, повдигна я и я намести в скута си.

— Ох!

Той спря веднага, но я задържа на мястото ѝ.

— Какво има?

— Коляното ми — успя да процеди тя през стиснатите си зъби. — Ударих го в седалката, когато каретата потегляше и се поду.

— Можете ли да го движите?

— Да, но ме боли.

Той изсумтя и я намести по-добре в скута си, и тя усети твърдите мускули на бедрата му през полите си.

— Ще го погледнем, когато спрем.

Челюстите на Кат се стегнаха.

— Няма да правим нищо подобно. Ще ме пуснете веднага и ще спрете тази карета, колкото е възможно по-бързо.

— Така ли?

— Да. Ако не го направите, ще поискам да ви арестуват, когато най-сетне спрем.

— Да ме арестуват? За какво?

— Отвлечане.

Силните му ръце се стегнаха около нея и тя усети как обзелото го раздразнение струи на вълни от него. Обхвана я силна топлина, която замени треперенето ѝ.

— Когато спрем ще прегледам коляното ви. Що се отнася до останалото, можете да правите каквото искате.

— Така и ще направя!

Той се усмихна, красивото му лице бе само на сантиметри от нейното, топлият му дъх галеше бузата ѝ, а чувственият му аромат гъделичкаше носа ѝ, когато каза с нисък глас:

— След като съм уловил птичката, тя е моя, за да ѝ се наслаждавам. Но първо, нека се разберем, да спрем с тези истории.

— Милорд, вие не разбирате. Аз не съм Кей...

В този момент той направи нещо немислимо, сякаш това, че се намираще в топлатата му прегръдка, не бе достатъчно скандално. В полумрака на луксозната карета, която се движеше бясно през снежната нощ, МакЛийн я притисна плътно към себе си. След това с проблясваща в тъмнината усмивка, наведе глава и я целуна.

ГЛАВА 4

„Вие може и да не притежавате мечешката сила на мъжете, но сте далеч по-умни. А това ви дава много повече предимства, отколкото можете да предположите.“

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Целувката сякаш продължи вечно и я завладя напълно. Всепоглъщащото усещане нямаше нищо общо с идеализираната, нежна целувка, която си бе представяла. Нищо не бе подготвило Кат за стремителната реакция на тялото ѝ към топлите търсеци устни и ръце на МакЛийн, за начина, по който сърцето ѝ биеше до пръсване. Цялата бе омекнала сякаш го приветстваше. Губеше се в топлината му, опияняваше се от аромата на парфюма му, почти си бе изгубила разума от начина, по който той я притискаше към себе си. Гърдите ѝ настръхнаха, а краката ѝ се напрегнаха от стремеж да се приближи още по-близо до него.

Едва когато горещият език на МакЛийн докосна долната ѝ устна и тя толкова се шокира, че реагира.

Изведнъж мъглата, която я обгръщаше се разпръсна и тя притисна с всички сили ръце в гърдите на МакЛийн. Той неохотно вдигна глава и я пусна.

Кат бързо скочи от скута му и седна на отсрещната седалка, стиснала зъби от болката в коляното си. Тялото ѝ трепереше от гняв и още нещо, нещо толкова могъщо, че дори не се осмеляваше да му даде име.

— Вие не сте джентълмен! — заяви тя с глас, потрепващ от ярост.

Той се засмя, смехът му прозвуча ниско и дрезгаво в мрака.

— Никога не съм твърдял, че съм такъв и ти много ще сгреша, ако си мислиш, че искам да бъда.

Тя стисна ръцете си в юмруци.

— Настоявам да приключим с това! Стана ужасна грешка.

— Ако е така, то е защото се опита да измамиш един МакЛийн да се ожени за теб.

Тя преглътна гнева си. Мъжът си мислеше, че е Кейтлин, а с прибързаните си думи и действия, сестра ѝ бе заслужила всичко това.

— Милорд, позволете ми веднъж завинаги да ви се представя. Аз съм Катриона Хърст, сестрата на Кейтлин.

Дълбокият му смях не бе никак приятен.

— Да, удобната мистериозна близначка. Тава наистина ли е най-добрата история, която можа да измислиш.

— Това е истината. Разбирам, че поведението на Кейтлин е ужасно. Аз също бях шокирана, когато разбрах за плана ѝ да ви подмами да...

Той се засмя, смехът му се изсипа върху нея като студена вода.

— Хайде, мис Хърст, и двамата знаем, че не съществува никаква сестра Катриона.

— Това е истината — язвително отвърна тя и стисна ръцете си. — Ако запалите проклетата лампа и сам ще можете да видите!

Той се намести в ъгъла на тресящата се карета като още се смееше.

— Няма нужда от подобни игрички, скъпа. Сега аз владеея положението — той се прозя. — Заради глупавия ти план съм спал само един час снощи и станах призори. Можеш да ме забавляваш с разни светлини и лампи, след като се събудя.

Кат скръцна със зъби. Този нещастник се готвеше да спи?

— Вижте, МакЛийн, няма да седя тук, докато вие...

— Нямах избор — отвърна той и по тона му пролича, че е на ръба на търпението си.

— Не мисля да се съглася, само защото вие...

— Достатъчно.

Гласът му бе станал опасно нисък и равен и охлади бързо раздразнението ѝ. Беше сама в тъмна карета с мъж, за когото знаеше твърде малко, а и то не бе особено обещаващо. Разказите на баба ѝ за буреносния нрав на МакЛийн и думите на леля Лавиния за гордостта на този мъж, ѝ подсказваха, че да го предизвика открито няма да е добро решение.

До известна степен бе беззащитна, въпреки че една интелигентна жена винаги би могла да намери някакъв вид оръжие. Сгъна крака си с мисълта, че може да използва добре върха на ботуша си. Не бе кой знае какво, но я успокои донякъде.

Ако искаше да премине през това малко приключение невредима, трябваше да използва ума си. Щеше да направи своя ход, когато каретата спре и наоколо има други хора — надяваше се, достойни и готови да помогнат на жена в беда.

— Милорд, предлагам да намерим най-близката странноприемница и да спрем там, за да обсъдим тази злощастна ситуация.

— В този участък от пътя няма странноприемници, но смятам да спрем до час. И тъй като съм яздил цял ден и съм изморен, междуременно искам да поспя — гласът му стана по-дълбок, когато добави. — Освен ако не предложиш да ме забавляваш с нещо повече от безсмислено бръщолевене?

— Да ви забавлявам? Но как бих... — изведнъж ѝ стана ясно и я обхвана изгарящ срам. — Предпочитам да ям кал!

Той се засмя, звукът прозвуча по-дълбоко, отколкото бе очаквала.

— Тогава бъди тиха и ме остави да поспя. — Той се намести по-добре в ъгъла, макар че дългите му крака все още заемаха повече от полагащата му се половина от пространството.

— Спи Кейтлин или Катриона, или както там се наричаш. Спи или мълчи.

Разгневена Кат се надяваше нахалникът да е по-сговорчив, след като се наспи. Дръпна одеялата, уви се от главата до петите и се настани в собствения си ъгъл.

В момента, в който стигнеха до мястото с фенер, МакЛийн щеше да осъзнае грешката си и да я изпрати у дома. Дотогава, всичко, което можеше да направи, бе да почива. Бързото пътуване до Лондон и разочарованието, че не е открила Кейтлин, вече на два пъти, я бяха

изчерпали. Тялото я болеше и от тръскането. Обърна се към плюшената облегалка, плъзна ръце под бузата си и опита да се отпусне. Откри, че се е заслушала в дълбокото дишане на похитителя си и се чуди печално, къде ли може да е Кейтлин? Дали сестра ѝ не бе променила решението си в последния момент? Или ѝ се бе случило нещо?

Притеснена и за двете, Кат бе толкова изтощена, че не можеше да си почине, затова само се въртеше. Коляното я болеше, тялото ѝ все още пулсираше от целувката на МакЛийн, устните ѝ бяха подути и болезнени. Тя вдигна ръка към устата си и потрепна.

Досега никой не бе дръзвал да я целуне. Строгостта на баща ѝ я бе предпазила от много неща и това бе тъжно, по някакъв начин. Вече бе на двадесет и три години и никога не бе изпитвала вълнение от страст.

Кат се намръщи, когато осъзна, че съжалява, че ѝ липсва опит за неща, от които една морална жената би трябвало да се скандализира. Но въпреки това не успяваше да изпита дори най-малко възмущение.

Целувката беше... интересна. МакЛийн, очевидно, бе умел и опитен — неща, които дори някой напълно неопитен като нея би забелязал. Замисли се, че дори би могла да ѝ се наслади при други обстоятелства. Дори много. В крайна сметка, с какво можеше да ѝ навреди една целувка?

Прозя се. Поклащането на каретата, докато препускаха в нощта, дебелите меки възглавнички, в които бе потънала, и дълбокото дишане на МакЛийн я успокояваха. Скоро сънят я обгърна и я потопи в блажен покой.

Кат се пробуди и бавно осъзна клатушкането на каретата, скърцащите ремъци над себе си и обгръщащата я невероятна топлина. Размърда се и потърка пръсти в грапавината на възглавницата под бузата си. Намръщи се и след това напипа нещо твърдо. Отвори очи и откри, че се намира в карета, осветена от слабата светлина на мъждукащ фенер, и премигна срещу това, което бяха открили пръстите ѝ.

Беше копче. Перлено копче.

На възглавницата?

Учудена, вдигна очи нагоре и откри още едно копче, широка яка, снежнобяло шалче и още по-нагоре — твърда брадичка, покрита с тъмна набола брада, чувствени устни и две развеселени зелени очи. МакЛийн!

Изпъшка и рязко се изправи, изоставяйки топлата прегръдка, която я бе приютила.

Хю, който се забавляваше от различните изражения, преминаващи по лицето ѝ, се засмя.

— Полека, миличка, ще си удариш главата в тавана.

Смутената му спътничка обви ръце около раменете си, с гневно святкащи очи и със сумтене се премести в най-далечния ъгъл на каретата.

— Какво правите на моята седалка?

Той повдигна рамене като явно се забавляваше от неудобството ѝ.

— Щеше да паднеш, само попречих това да се случи.

Тя смръщи вежди, а очите ѝ проблеснаха раздражено.

Хю се радваше, че бе запалил лампата, но я бе оставил да свети съвсем слабо, така че да не събуди пленницата му веднага. Слабата мъждукаща светлина подчертаваше преминаващите по лицето ѝ изражения и той успяваше да ги разчете.

Беше много странно, но в малобройните си срещи с Кейтлин Хърст бе пропуснал няколко важни неща за нея — най-вече защото бе решил, че не си струва да ѝ обръща никакво внимание. Не бе разговарял с нея, не я бе поглеждал, дори игнорираше присъствието ѝ. Знаеше, че е наранил честолюбието ѝ и това го радваше извънредно много. Сега разбираше, че по този начин е пропуснал доста.

Първо, погрешно бе сметнал, че е слаба, почти кльощава, но лицето ѝ бе по-меко и по-заоблено, отколкото си спомняше, и го караше да се чуди какво ли се крие под наметката ѝ.

Помнеше гласът ѝ по-висок и писклив. Не бе забелязал, че проклетницата има глас, който се разливаше като топъл мед върху сетивата му.

Не бе осъзнал и физическото привличане, което излъчваше тя и го правеше... неспокоен, нетърпелив да я завладее по някакъв начин. Трябваше да го очаква, нали бе видял реакцията на по-големия си брат към тази съблазнителка. Може би не се бе поддал досега, защото

никога не се бе оказвал толкова близо до нея. Сякаш някаква дяволска магия го бе накарала да се плъзне до момичето на седалката, да придърпа главата ѝ на рамото си и реакцията ѝ не го бе разочаровала.

Но това, което го учуди, бе неговата собствена реакция. След като я привлече толкова близо до себе си, му костваше невероятни усилия да не я докосне. Само фактът, че бе заспала дълбоко, бе спасил и двамата. Всъщност, едва ли имаше нужда да се притеснява. Тя се държеше неразумно от самото начало и никога не би губила времето си за по-младия син. Много бързо щеше да сложи край на този фарс, може би дори по-рано и от него.

Неочаквано съжаление го изпълни при тази мисъл.

За Бога, трябваше да действа по-внимателно. Тази жена бе фалшива, също като усмивката си. А той вече бе изпитал скритото коварство на женската хитрост и не искаше да страда отново.

Тя дори се бе опитала да го убеди, че е невинна като не отговори на целувката му. Преструваше се много добре на изплашена девойка, помисли си неохотно той. За щастие, знаеше отлично коя е и каква е, и че невинността няма нищо общо с нея.

Погледът ѝ внезапно се съсредоточи във фенера и тя се обърна към него.

— Сега можете да видите лицето ми!

Той повдигна вежди. Complimenti ли търсеше?

— Е, и?

— Сега можете да видите, че не съм Кейтлин! — каза нетърпеливо.

Очите му преминаха по меднозлатистите ѝ коси и той се загледа в къдриците обкръжаващи сърцевидното ѝ лице.

— Все още ли се опитваш да ме правиш на глупак, мис Хърст?

Тя стисна ръцете си.

— Проклятие! Вие, милорд, правите грешка.

— Не толкова голяма, колкото теб.

Каретата намали своя ход и когато МакЛийн се обърна и повдигна ъгъла на завеската, тя ахна.

Той я погледна и откри, че се вира в косата му.

— Вие... вие не сте Александър МакЛийн! Вие сте брат му Хю!
— каза тя със заекване.

Кат се загледа в белия кичур над челото му — спомен от мрачни времена, за който той дори не искаше да си спомня.

— Спри да ме правиш на глупак, не ти отива. Много добре знаеш кой съм аз!

— О! — тя стисна силно юмруците си ги притисна към очите си за миг, преди да ги отпусне обратно в скута си. — Ще ме подлудите! Не вярвате на нито една моя дума и... — устните ѝ изтъняха, очите ѝ се присвиха и той почти виждаше мислите, които преминаваха през ума ѝ.

Велики Зевсе, никога досега не бе виждал толкова изразително лице.

Устните ѝ се отпуснаха и по тях затрептя слаба усмивка, след като очите ѝ проследиха белия кичур до слепоочието му.

— Няма нищо забавно в тази ситуация.

Тя повдигна вежди, а в очите ѝ искреше искрено веселие.

— О, има. Аз мислех, че сте някой друг, а сега вие ме смятате за друга — тя се засмя, а смехът ѝ бе сладък като сметана. — Ситуацията може и да е невъзможна, но иронията в нея е възхитителна.

Но не колкото теб.

Хю се намръщи стреснат от собствените си мисли.

— Престани с тези глупости — каза той нетърпеливо. — Отказвам да... — каретата забави, после започна да завива. — А, странноприемница. Точно навреме.

Очите ѝ големи и тъмни заблестяха весело в полумрака.

— Когато ме видите на по-силна светлина ще разберете грешката си — смехът ѝ се изля свободно и тя го погледна толкова весело, че Хю почти се изкуши да отвърне на усмивката ѝ.

Почти.

Най-накрая разбираше защо Александър се бе увлякъл по нея, дори и да е бил наясно с опасността. Имаше нещо невероятно пленително в извивките на бузите ѝ, в начина, по който гъстите мъгли засенчваха големите ѝ очи и в откритото ѝ лице, което така изразително отразяваше чувствата ѝ.

Беше адски жалко, че е увита в толкова дрехи и не може да види фигурата ѝ. Знаеше какво да очаква, но тя изглеждаше по-закръглена сега и някак... по-висока, може би?

Хлад премина през Хю.

Мили Боже, дали бе виждал само това, което бе искал? Само това, което очакваше? Със сигурност не може да е бил толкова...

Каретата се раздруса при спирането си, но Хю чу вика на кочияша и шума от друга карета, някак отдалеч.

Тогава вратата се отвори и той се обърна, само за да срещне юмрукът, който се заби в брадичката му. Ударът не бе много силен и го зашемети само за миг. Хю разтърка челюстта си и погледна нападателя си — възнисък възрастен мъж, облечен в модерно късо палто.

— Лорд Галоуей — едва каза той.

— Негодник! — лицето на Галоуей приличаше на яростна маска.

Спътничката на Хю се хвърли в ръцете на мъжа.

— Чичо Бедфорд! — извика тя. — Толкова се радвам да те видя!

— Ето, ето, скъпа — каза лорд Галоуей и изгледа Хю с ледена строгост. — Всичко вече свърши, Катриона.

Катриона, не Кейтлин. Сърцето на Хю почти спря да бие и той затвори очи, изправен пред лицето на истината. Бог да му е на помощ, бе сгрешил жената.

ГЛАВА 5

„Без съмнение, всеки в даден момент преживява изненадващ удар в живота си, който променя съдбата му за миг. Когато това се случи, няма начин да го избегнете. И е повече от сигурно, че този удар ще е прицелен точно между очите ви.“

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Над главата на Кат очите на лорд Галоуей внезапно се разшириха.

— Мили Боже, вие... вие не сте лорд МакЛийн! Вие сте брат му Хю!

Хю потърка брадичката си.

— Нямам намерение да отричам.

Галоуей го изгледа гневно.

— Който и да сте, как посмяхте да отвлечете племенницата ми?

— Не съм направил нищо подобно. Дошла е в каретата ми по своя воля. Бог знае, че не съм я качил аз.

— Знам, че не сте — каза сприхаво той. — Качила се е, когато сте спрели да смените конете. Промъкнала се е в каретата ви, в отчаян опит да спаси сестра си и да я убеди да се откаже от безумния си план. Разбира се, Кейтлин не беше там, но бедната Кат нямаше как да го знае — устните на Галоуей се изопнаха. — Знаете, какво се случи по-нататък.

Хю усещаше болка в гърдите си, сякаш някой седеше върху тях. Тя бе казала истината, а той не й бе повярвал. Още по-лошо беше, че се

бе държал с нея като с някоя пропаднала жена. Боже, каква злополучна, ужасна бъркотия.

Лорд Галоуей сякаш четеше мислите му.

— Дойката на Кат бързо се върна в Лондон и ни съобщи как каретата е потеглила с племенницата ми. За неин късмет знам по-кратък път и успях да ви пресрещна.

Може и да беше късмет за Кат, но не и за Хю. Нямахте нищо хубаво във всичко, което се бе случило — нито едно, проклето нещо.

Вратата на каретата на Галоуей се отвори и отвътре излязоха две жени. Първата бе ниска, закръглена и облечена в поне дванадесет нюанса на лилавото. В нея Хю веднага разпозна лейди Галоуей. Жената, която я последва, бе наметната с тежка пелерина, но движенията ѝ бяха плавни и грациозни.

Вятърът свали качулката ѝ и на светлината от странноприемницата се откри деликатно сърцевидно лице, обкръжено от спираци дъха златисти къдрици. Кейтлин Хърст.

Хю премести погледа си към жената, която бе похитил. Лицето ѝ бе със същата форма като на сестра ѝ, но бузите ѝ бяха по-закръглени, косата ѝ бе по-скоро с цвят на мед, отколкото златиста, а очите ѝ също толкова големи и обградени от гъсти мигли, но по-светли.

Лорд Галоуей бръкна със свободната си ръка в джоба си и извади нещо.

— Кат, намерихме очила ти — той изгледа Хю. — Цяло чудо е, че не са счупени.

Тя взе от чичо си очилата, отвори телените рамки и си ги сложи. После лешниковите ѝ очи го погледнаха укорително през тях. Строгите очила ярко контрастираха с чувствените цветове на разкошните ѝ копринени коси.

Споменът за целувката им нахлу в съзнанието му, както и за несигурността, шока и съпротивата ѝ. Бе целунал невинно момиче. Какво, по дяволите, бе направил?

Ръката на възрастния мъж осезаемо се стегна около племенницата му.

— Това е недопустимо! Знаете ли, че баща ѝ е викарий?

Тежестта в гърдите му нарасна, но МакЛийн се изсмя язвително.

— Разбира се. Предполагам трябва да се радвам, че поне тя не е монахиня.

Лицето на Галоуей, стана още по-тъмно червено.

— Моментът не е подходящ за лекомислени шеги.

— Не — съгласи се Хю, — не е. Просто не разбирам как... — спря и огледа любопитните лица на лакеите, стоящи наблизко. Стисна зъби и продължи през тях: — Трябва да довършим този разговор на някое по-уединено място.

Погледът на въззрастния мъж проследи очите на Хю.

— Ще говорим в салона — каза той и се обърна да даде нареждания на слугата, който пое ръката на Кат, за да я отведе. Тя опита да се противопостави, защото изглежда искаше да каже нещо, но преди да успее да продума и една думичка, бе заобиколена от леля си, сестра си и още една жена, която току-що бе слязла от каретата. Тя приличаше на дракон, с нос като клюн и изгледа гневно Хю.

Значи това беше дойката. Той почувства облекчение, когато всички изчезнаха в странноприемницата, а Галоуей ги последва като овчарско куче.

По дяволите, как можах да допусна такава грешка? Но тя прилича толкова много на Кейтлин Хърст, особено когато я видях да наднича през прозореца на каретата, мислеше си Хю.

Спря пред вратата, за да си поеме последна глътка от хладния нощен въздух и да поуспокои тревожния ритъм на сърцето си. Намеренията му бяха толкова добри, а целта така чиста. Как можаха да се объркат толкова нещата? Може би бе сгрешил... със сигурност бе виновна гордостта му. И сега трябваше да се изправи пред горчивите последствия.

— Ох, милорд! — Фъргюсън забързано се приближаваше към него. — Да прибера ли конете в конюшната?

— Не, само ги разходи. Аз няма да се бавя много — отвърна, но имаше чувството, че железен обръч бавно се стяга около гърдите му.

— Да, милорд — конярят огледа пълния двор, преди да каже: — Ако желаете, мога да приготвя каретата за потегляне само за миг. Ще сме тръгнали, преди дори да забележат.

Предложението бе съблазнително, но Хю неохотно поклати глава.

— Фъргюсън — започна той с натезжал глас, — изглежда в нашата карета се е озовало друго момиче.

Конярят отвори уста, после я затвори и зяпна пак, но от нея не излезе и звук.

— Така реагирах и аз.

Хю потърка врата си.

— Но... аз не разбирам, милорд!

— Явно, мис Кейтлин Хърст има сестра близначка.

— И тя е... — при рязкото кимане на господаря си, той ококори очи, плесна с ръка бузата си и едва промълви. — Не!

— О, да. И това е истински позор за всички нас.

Хю погледна към предния прозорец. Широк и висок, той вече бе осветен от светлината на лампа и през него се виждаха силуетите на хората, които се движеха вътре. И в тази стая го очакваше истинска драма. А ако имаше нещо, което Хю МакЛийн мразеше, то това бяха драмите. Още по-лошо бе, че в тази бяха замесени изпълнени с негодувание настойници, слугиня, възприемаща ситуацията като бедствие, и се очертаваше представлението да е достойно за Друри Лейн.

От вътре се чуваше, високият глас на лейди Галоуей, която настояваше за нещо — най-вероятно за главата на Хю върху поднос.

Той въздъхна.

— Нямам друг избор, освен да се срещна с тях. Дръж конете в готовност, Фъргюсън. След като това приключи, искам да се върна в Лондон възможно най-бързо.

— Да, милорд — конярят мрачно погледна към прозореца. — Сигурен ли сте, че не искате да дойда с вас? Те са петима, а вие сте сам.

— Мога да се справя с тях. Само моралът им може да ме съкруши.

Хю изправи рамене и влезе в странноприемницата.

Закръгленият съдържател с оредяваща кестенява коса го посрещна с поклони и се спусна да поеме шапката и палтото му, след това ги подаде на слугинчето да ги отнесе в кухнята, за да се стоплят край огъня.

— Оттук, милорд — каза той с тон, който най-вероятно смяташе за много изискан. — Приятелите ви са в централния салон. Стъкнал съм хубав огън и скоро там ще стане уютно и топло.

— Благодаря — Хю спря до вратата. — Случайно да ти се намира нещо за пиене?

— Занесох на дамите шери, както си поръчаха, а на джентълмена халба от най-добрия ми ейл. Вие, какво ще желаете, милорд?

— Надявам се да имаш нещо по-силно.

Очите на едрия мъж светнаха, огледа се през рамо и се наведе, преди да прошепне високо:

— Може и да имам във винарната нещо, за което властите не подозират.

— Какво е?

— Портвайн. Най-добрия, който сте опитвал!

— Донеси ми една бутилка — Хю спря. — Не, донеси две. Една за тук и една за из път. Страхувам се, че ще имам нужда и от двете.

Съдържателят засия.

— Да, милорд.

Без да се бави повече Хю влезе в салона.

Както и очакваше, лейди Галоуей, Кейтлин и страшната възрастна дойка се бяха скупчили около Кат, която седеше на канапето. Лейди Галоуей седеше до нея, потупваше ръката ѝ и говореше ядосано:

— ... как можа се случи такова ужасно нещо! Кълна се, когато Кейтлин влезе в стаята не можах да повярвам на очите си! И тогава пристигна дойката и закрепя, че си отвлечена! За щастие, чичо ти се прибра от Уайтс точно в този момент. Никога не съм се радвала толкова да го видя през целия си живот! Той незабавно се сети какво трябва да се направи и реши всички да тръгнем след вас, и...

— Не съм крецияла — заяви възмутено дойката, видя Хю и застана пред Кат, за да я защити от погледа му. — Дори не я поглеждайте, негодник такъв!

— Аз не застрашавам вашата подопечна по никакъв начин — каза той, свали ръкавиците си и застана от другата страна на камината, която разпръскваше приятна топлина. Сега, когато можеше да огледа двете сестри, застанали толкова близо една до друга, виждаше, че Кейтлин е далеч по-красива, очите ѝ бяха тъмно кафяви, косите златисти, а движенията — грациозни.

Но тази, която приковаваше погледа му бе Катриона. Лицето ѝ бе по-закръглено и някак по-зряло. Очите ѝ, със светъл лешников цвят и

невероятно дълги мигли се, подчертаваха от проклетите очила и издаваха интелигентност и остроумие. Въпреки че Кейтлин притежаваше класическа красота, Катриона излъчваше такава земна чувственост, която не можеше да бъде прикрита, нито от смирения начин, по който седеше, нито от строгите телени рамки на очилата.

Тя повдигна вежда, сякаш го питаше защо я гледа. Заслужаваше си да я погледа човек, но той се съмняваше, че тя го знае.

Поклони ѝ се с насмешка и това я накара да отвърне очи и да се изчерви. Сега, когато, най-сетне бе свалила проклетата пелерина, Хю с удоволствие установи, че е бил прав. Фигурата ѝ имаше прелъстителни извивки. Само като погледнеш към пълните ѝ заоблени гърди, притиснати под скромната рокля, устата му се пълнеше със слюнка. Винаги бе предпочитал пищни, а не кльоцави като дръжка на метла жени, а Катриона Хърст имаше достатъчно заоблени извивки. Всъщност тя...

Лорд Галоуей пристъпи напред и застана между Хю и Кат.

— Милорд — рязко започна по-възрастният мъж, а лицето му бе още по-зачервено и от преди, — трябва да поговорим за този ужасен инцидент и да решим как да поправим нещата — погледна към жените и продължи: — Не можем да разговаряме тук. Придружете ме до прозореца — и без да поглежда дали Хю го е последвал, Галоуей се насочи към другия край на стаята.

Хю стисна зъби. Никой не му бе говорил така, откакто бе на осем години и го бяха заловили да краде пай от кухнята.

— МакЛийн? — гласът на Галоуей се повиши настоятелно.

Хю стисна ръцете си, а гневът му нарастваше. Навън, внезапно задуха вятър и разхлопа вратите и капациите на прозорците на уютната странноприемница. Конете в двора започнаха да подскачат и да цвилят.

— Божичко! — изпищя дойката и погледна нагоре, когато вятърът запрати сняг в прозорците, и покрива от борови греди се разхлопа над тях.

— Мили Боже! Какво става? — уплашено попита лейди Галоуей. Кейтлин я прегърна с широко отворени, уплашени очи.

Само Кат остана спокойна и го погледна толкова обвинително, че обърка мислите му.

Вземи се в ръце, МакЛийн! Това само ще усложни нещата.

Ако не укротеше гнева си, той щеше да подхрани бурите и те щяха да се засилят. Можеха да разрушат къщата и да изтръгнат дърветата с корените. Реките и потоците щяха да прелеят и да наводнят пътищата, полетата и селата. Къщи и плевни щяха да бъдат изтръгнати от каменните си основи и да бъдат разхвърлени като играчки.

Когато бурите се усилиха до определена степен, вече имаха такава мощ, че можеха да убиват. Затова МакЛийн се стараеха да запазват самообладание. Според легендата, ако всеки от фамилията от едно поколение извърши добро дело, проклятието ще бъде развалено. Явно досега нито едно поколение не бе успяло да направи достатъчно добрини. Хю се чудеше дали наистина има начин то да бъде развалено. Това бе проблем, който не можеше лесно да се реши, тъй като древното проклятие бе хвърлено върху семейството от мистериозната Бяла вещица преди няколко века и вече бе трудно да се отдели легендата от истината.

Вятърът блъскаше по прозорците, лорд Галоуей погледна стреснато Хю, който стисна зъби още по-силно. През целия си живот само веднъж бе позволил на гнева си да се отприщи напълно — когато брат му Калъм бе умрял. След като видя причинените опустошения, се бе заклел никога да не го позволи отново, особено когато разбра, че въздействия на проклятието по-различно от братята си — тайна, която знаеше само още един човек.

Затвори очи, и започна да си поема дълбоко въздух и да издиша през стиснатите си зъби.

Представи си лека вихрушка. Отвори ръка и я затвори над въображаемата вихрушка след това започна да я стиска като влагаше всичките си сили и концентрация.

Пулсът му се забави, тъпото напрежение в главата му нарасна. Тогава стисна дланта си още по-силно. И по-силно.

Главата му щеше да се пръсне от силната болка. Мускулите му се напрегнаха и по челото му избиха капки пот.

Навън вятъра бавно стихваше. Едва когато се успокои до лек полъх, Хю разтвори юмрука си и си позволи да се отпусне. Главата му пулсираше болезнено, усещаше гадене заменило ожесточената мощ, която го бе изцедила напълно.

— Бурята стихва, слава Богу! — въздъхна лейди Галоуей.

— Разбира се — съгласи се лорд Галоуей, — това не беше нищо повече от силен порив на вятъра — и се обърна се към Хю. — Хайде, МакЛийн! Има неща, които трябва да обсъдим.

Хю преглътна гневния си отговор. Не можеш да си позволи да изгуби самообладание отново, едва ли щеше да има сили да спре стихииите втори път. Погледна бързо към Кат, но нейните очи бяха съсредоточени в прозореца. Лек вятър вееше и разнасяше снежинки около каретите. Лешниковият поглед на Кат се насочи към Хю и той видя разбиране в очите ѝ.

Тя вярваше в проклятието. Това го изненада и за момент го успокои. Катриона Хърст знаеше и въпреки това не бе изплашена.

Ако не се чувстваше слаб и болен като котенце, дори би могъл да се усмихне. Но краката му трепереха и ако не седнеше скоро, щеше да се изложи напълно. Обърна се кръгом и отиде при Галоуей до прозореца, след това коленете му се огънаха и той се свлече благодарно върху възглавниците на креслото.

Лорд Галоуей се намръщи, без съмнение мислеше, че би било учтиво от страна на по-младия мъж първо да му предложи да седне.

— Милорд? — Хю посочи към креслото насреща и потърка слепоочията си, където се бе загнездила тъпата, пулсираща болка.

Той седна и го погледна строго.

— Ще се наложи да отговаряте за много неща. Благодарение на вас племенницата ми е компрометирана.

— Помислих я за сестра ѝ, иначе щях да я върна — каза Хю и си пожела да успее да говори по-тихо.

— Но както виждате, не е. Кат е невинна. Въпреки че действията ѝ са необмислени, са напълно безвредни — Галоуей изглежда очакваше протест от страна на Хю, защото зачака с предизвикателно стиснати устни.

Но той само повдигна рамене.

— Както кажете.

По-възрастният мъж присви очи.

— Бил сте насаме с племенницата ми в каретата доста дълго време. Трябва да попитам... — наведе се напред и гласът му снизходително се понижи, — докоснахте ли я?

Беше я докоснал, макар и не така както се страхуваше Галоуей. Все пак, ако трябваше да погледне разумно на това, което се бе

случило в каретата — как бе взел Кат в скута си, как я бе държал и целувал страстно — то отговорът трябваше да е: Да, по дяволите!

И не се разкайваше. Беше истински позор, че не си бе позволил нещо повече, особено след като се оказваше, че това приключение се е превърнало в грешка, за която трябва да плати твърде скъпо.

Галоуей се намръщи.

— Мълчанието ви е достатъчно красноречиво.

Хю повдигна брадичка и едва го погледна, а очите му бяха притворени от болката, която пронизваше слепоочията му.

Галоуей изопна устни.

— Добре тогава. Трябва да допусна най-лошото. Макар че е двайсет и три годишна, аз нося отговорност за безопасността на племенницата си. Тя е неомъжена и вие сте отвлякъл невинна жена.

— Намерението ми не бе такова.

— Не, възнамерявал сте да отвлечете сестра й, което е също толкова осъдително.

— Надявах се да изплаша Кейтлин Хърст дотолкова, че да остави брат ми на мира. Тя беше безогледна в опитите си да го впримчи в брак — Хю погледна Галоуей открито в очите. — Неведнъж е заявявала пред свидетели, че не би се спряла пред нищо, за да го направи. Освен това е била в каретата, защото открих под седалката пелерината и кутията й за шапки. И когато видях руса жена вътре в нея, я помислих за нея. Всеки би постъпил по този начин.

По-възрастният мъж бе придобил почти лилав оттенък.

— Кейтлин може и да е показала липса на благоприличие, но сестра й не е направила нищо, за да плаща за това. Кат израсна като добре възпитана млада дама. Смея да твърдя, че не се е отдалечавала на повече от двадесет двайсет мили от къщата им през живота си.

Хю откри, че отново се е загледал в нея. Тя се бе обърнала към сестра си, която й казваше нещо, и лицата и на двете бяха сериозни.

— Имат забележителна прилика.

Галоуей проследи погледа на Хю и лицето му се смекчи.

— Близначки са, но е лесно да ги различиш, особено когато са в една стая.

— А когато не са?

— Това няма никакво значение. Нямате право да се опитвате да сплашвате, което и да е момиче, само заради няколко необмислени

думи.

— Кейтлин Хърст се държи необуздано откакто е пристигнала в Лондон. Някой трябваше да ѝ даде урок.

Устните на Галоуей побеляха.

— Леля ѝ и аз се опитвахме да направим точно това, както и Кат. Тя пристигна в Лондон, за да се опита да убеди сестра си да се държи благоприлично.

Чудесно. Момичето бе невинно, добронамерено и имаше закрилата на семейството си. С една дума Хю бе притиснат и избутан до самия ръб на скалата.

Той потърка врата си, очите му пареха и го боляха. В момента се нуждаеше единствено от обещаната бутилка портвайн и тишината и спокойствието на каретата на Александър, без някоя прелъстителна девственица да го изкушава.

— Е, Маклийн? — попита високо Галоуей, при което разговора от другата страна на стаята затихна. — Какво ще кажете за държанието си към племенницата ми?

По дяволите всичко, лорд Галоуей щеше да приеме само един отговор — брак. Хю нямаше никакво желание да се ожени. Почти бе направил тази грешка преди време и предпочиташе да глътне сто пирона, но да я избегне отново.

— Ще се извиня на племенницата ви за това, че смутих спокойствието ѝ, но трябва да отбележа, че никой не я видял да влиза в каретата ми, освен дойката ѝ. И ще е най-разумно заедно със съпругата си незабавно да я върнете в Лондон.

Галоуей изведнъж стана неспокоен.

— Ще ми се да беше истина.

Сърцето на Хю изведнъж потъна като камък в ледено езеро.

— Когато дойката е видяла, че каретата ви потегля с Кат, тя се е върна бързо в Лондон, за да ни съобщи. Точно тогава лорд и лейди Колчестър и дъщеря им Касандра бяха с нас в гостната. Те тъкмо бяха придружили Кейтлин от Бонд стрийт до дома.

— По дяволите! Лейди Колчестър е зловна клюкарка.

— Да. Докато се върнем в Лондон, всички ще знаят какво се е случило.

Значи така стояха нещата. Колкото и да му се искаше да са различни, Хю не можеше да пренебрегне студения и безспорен факт,

че неговите действия са разрушили репутацията на Кат. Беше обречен. Стисна зъби и процеди:

— Ще дойда утре сутрин до дома ви, за да уредим нещата.

— Не гледайте толкова ядосано, милорд. Вие сам причинихте тази бъркотия.

— Опитах единствено да спася брат си и няма да се извинявам за това.

Галоуей смръщи вежди.

— Срещал съм брат ви неведнъж, и ми е трудно да си представя, че се нуждае или желае вашата защита.

Когато Хю отвори уста да отговори, по-възрастният мъж вдигна ръка.

— Точно сега изобщо не се интересувам от мнението ви за леърд МакЛийн — погледна към смълчалата се група жени и се обърна отново, след което продължи тихо, но убедително: — Мис Хърст има по-малка сестра и няколко по-малки братя. Да не споменавам, че ако този скандал се разрази баща им може да изгуби мястото си. Всички те ще пострадат, ако репутацията ѝ не бъде възстановена незабавно.

Значи сега бе отговорен за бъдещото благополучие на цялото семейство, така ли? Испита неудържимо желание да забие юмрук в лицето на Галоуей.

— Трябва да издействате специално разрешително, колкото е възможно по-бързо и сватбата да се състои не по-късно от три дни, считано от утре. Разбрахте ли?

Хю скръсти ръце и не отговори. По-възрастният мъж разтегна устни и произнесе отчетливо.

— Добре. Ще ви очаквам утре в девет — след това стана от стола си и МакЛийн направи усилие също да се изправи.

Проклет да е този мъж! На Хю му се искаше да протестира, да ругае, да откаже да се подчини. Но в другия край на стаята седеше Кат, очите ѝ печално сезираха в него, а около нея сякаш витаеше някаква неизказана тъга.

— Разбрахме се тогава, а сега ще ви пожелаю лека нощ — Галоуей рязко се обърна кръгом и се насочи към жените, за да им помогне да наметнат пелерините си.

За облекчение на Хю, съдържателят най-послед донесе очакваната бутилка портвайн. Не погледна към Кат, докато мъжът пълнеше щедро

в чашата и му я подаде.

Точно когото Хю посегна към нея, съдържателят забеляза, че останалите гости са облекли пелерините си. Обърна се, все още със скъпоценната чаша в ръка, и попита:

— Тръгвате ли, толкова скоро? Тъкмо щях да нося на дамите телешко и питки с месо.

— Опаковайте питките в кошница — бързо каза Галоуей. — Ще хапнем на път за вкъщи.

Хю грабна портвайна си от съдържателя и го изпи бързо, с надеждата топлината му да разхлаби обръча, стегнал гърдите му.

Лейди Галоуей го изгледа смразяващо и възрази възмутено, щом съпругът ѝ ги поведе към вратата.

Когато я стигнаха, Кат спря.

— Лорд Хю, искам...

— Кат! — прекъсна я рязко леля ѝ. — Забранявам ти да говориш с този мъж!

— И аз — подкрепи я Кейтлин и го погледна презрително.

Очите на Кат заискриха, но каза тихо:

— Ако искам, ще говоря с него.

— Той е самият дявол — предупреди я дойката.

— Кат, тръгваме си — каза твърдо чичо ѝ и се опита да я изведе от стаята, но тя се дръпна с възмутено лице.

Хю разпозна проблясък на бунт в поведението ѝ, защото и той усещаше същото — безсилие срещу правилата и изискванията на обществото, примесени с отчаяна жажда за свобода. Най-жалкото бе, че Катриона Хърст бе уловена в този капан точно като него. Дори и да се бореше нямаше изход, семейството ѝ не би го допуснало.

Тя изведнъж обърна поглед към него.

— Маклийн, чичо ми не е отговорен за моите действията.

Лорд Галоуей присви недоволно устни.

— Кат, Маклийн и аз се разбрахме. Не е нужно да се тревожиш за тези неща от тук нататък.

Хю различи в изражението ѝ яд и още нещо. Дали не беше... страх?

Искрица надежда проблесна в гърдите му. Тя се страхуваше от този брак толкова, колкото и той. Ако Кат се възпротивеше...

Но, не. Въпреки, че той щеше да бъде свободен, тя щеше да бъде съсипана и това щеше да засегне цялото ѝ семейство. Хю никога не бе пренебрегвал отговорностите си. Дори и да имаше много други недостатъци, определено не беше страхливец.

Сега Кат стоеше пред него, а очите ѝ зад очилата бяха потъмнели от хиляди емоции. Тя каза тихо:

— МакЛийн, не позволявайте на чичо ми да ви накара да извършите нещо глупаво.

Иронична усмивка изви устните му.

— Явно нямам нужда от нечие поощрение, за да извърша нещо глупаво. Успях да се справя съвсем добре и сам.

— Кат — извика я чичо ѝ.

Тя направи гримаса, но не отклони поглед.

— И двамата допуснахме грешка. Вие бяхте толкова загрижен за брат си, колкото аз за сестра си. Не трябва да се налага да плащаме за едно обикновено недоразумение. Можем да намерим друг изход, който да не ни коства свободата, ако...

— Не — Хю се почувства трогнат и ядосан, но бе време да говори открито. — Благодарен съм за великодушието ви, но колкото и да искам да го приема, чичо ви е прав за цената на нашата комедия от грешки. Вие ще бъдете съсипана и семейството ви ще понесе последствията. Не мога да се съглася с това.

Веждите ѝ се присвиха.

— Със сигурност можем да...

— Каквото и да направим, обществото няма да приеме нищо друго, освен да се оженим — той забеляза, че ръката му, която държеше чашата портвайн, леко трепери от умора и ако скоро не се добереше до каретата си, щеше да се наложи някой да се погрижи за него.

Кат стисна устни.

— Аз не искам да се омъжвам!

— Поне за това сме единодушни — Хю успя да накара изморените си крака да направят няколкото крачки до стола до камината. Въпреки че бе твърде грубо да седне, докато тя стоеше права, облекчено се отпусна върху меките възглавници. — Повярвайте ми, мис Хърст, ако можех да измисля друг начин да се измъкнем от

тази ситуация щях да го направя. Но не мога, така че трябва да се примирим.

— Кат, вече получи отговорите, които искаше — заяви студено чичо й. — Сега тръгвай.

Тя настръхна. Въпреки че Хю оценяваше духа й, кимна.

— Оставете подробностите на чичо си и на мен.

— Но аз...

— Лека нощ, мис Хърст — каза твърдо и се обърна да напълни чашата си отново, но дори това просто движение му костваше доста усилия. Усещаше присъствието й, но не се обърна да види изражението й. Не беше необходимо, долавяше яростта, която излъчваше тя толкова ясно, колкото топлината, която разпръскаше огъня.

Чу стъпки, пресичащи стаята.

— Ела, Кат. Остави звяра на мира — прикани я Кейтлин.

Естествено и дойката се присъдени към своите питомки.

— Ох, колко тъжен е този свят, след като едно невинно момиче не може да се качи в карета без някой негодник да се възползва от него.

МакЛийн преглътна глътката портвайн и спря поглед в една треска в дървената ламперия. Навън вятърът започна да се усилва, но за щастие Хю бе твърде изтощен, за да се разгневи истински, и той бързо утихна.

— Кат, вече е късно и трябва да тръгваме — каза лорд Галоуей и прозвуча толкова уморен, колкото се чувстваше МакЛийн. — Прекалено грубо е да държим бедната ти леля навън в такава студена нощ.

Настъпи миг мълчание, през който Хю почти чуваше гласа на Кат, който изискваше от него да я подкрепи и заедно да се възпротивят на съдбата си. Но макар и тя да не познаваше света, той го познаваше добре. Продължи мрачно да избягва погледа й, като по този начин сякаш мълчаливо я отпращаше. Изведнъж тя рязко завъртя пелерината си и напусна стаята, а останалите я последваха.

ГЛАВА 6

„Слушайте внимателно, момичетата ми. На мъж от клана МакЛийн можете да поверите парите, бъдещето и семейството си, но внимавайте да не му отдадете сърцето си.“

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

— По-скоро ще изям сурова жаба!

Леля Лавиния премигна.

— Кат, нямаш избор. Компрометирана си.

— Не ме интересува! — тя се завъртя и закрачи напред-назад пред камината във всекидневната. — Няма да се омъжа при подобни обстоятелства!

— Но се налага. А след като е така, трябва да решим какви цветя и дантели, и...

— Лельо, моля те — каза Кейтлин, от мястото си до прозореца. Това бяха първите й думи тази сутрин. — Кат има достатъчно тревоги и без да я притискаш да реши дали букетът ѝ да е от лилии, или от рози.

Леля им се умърлуши.

— Само си мислех, че това може да ѝ помогне да види положителната страна на нещата.

Кат спря да крачи.

— Лельо, тази сватба няма де се състои. Нито Хю, нито аз заслужаваме да бъдем притискани, заради случилото се.

— Скъпа моя, обществото е съвсем категорично в такива случаи и...

— Не ме е грижа какво казва проклетото общество!

— Кат! Възпитаните дами не говорят по такъв начин!

— А може би трябва! Така повече хора ще се вслушат и глупости като тази — трябва да се ожените — ще останат в историята.

— Господи! — леля им притисна окичената си с пръстени ръка към гърдите си. — Получих сърцебиене! Някой да повика д-р Франсис!

Кейтлин обърна към леля си зачервените си очи.

— Моля те, престани да казваш, че имаш сърцебиене, защото един ден наистина ще получиш и никой няма да ти повярва.

Устните на възрастната жена се разтрепериха, а воднистосините ѝ очи се преместиха от Кейтлин към сестра ѝ.

Кат видя, че сълзите на леля им ще потекат всеки момент и бързо каза:

— Лельо, съжалявам, че съм в такова лошо настроение тази сутрин. Просто когато се събудих, всичко сякаш се стовари върху мен — тя успя да се усмихне вяло. — Снощи бях толкова изморена, че не осъзнах ясно ситуацията и някак си си представях, че когато се събудя всичко ще се е оправило.

Вместо това, се бе събудила с ясно усещане за ужас и когато слизаше по стълбите за необичайно ранната закуска, откри, че чичо ѝ вече чака МакЛийн в кабинета си. В същото време леля ѝ бе в трепетно очакване на предстоящата сватба и не спираше да говори за рокли, цветя и други подобни глупости, което я принуди накрая да ѝ се сопне.

Кейтлин бе необичайно тиха, раменете ѝ бяха увиснали, а по лицето ѝ се четеше смесица от съжаление и упорство. Кат познаваше това изражение добре, сестра ѝ го придобиваше винаги когато се разкайваше за някоя от лудориите си.

— Кейти, не гледай толкова мрачно. Това не е краят на света.

Тя се разсмя почти истерично.

— Кат, моля те, не бъди мила с мен точно сега! Аз създадох цялата тази бъркотия. Ако можех да върна времето назад... — останалите ѝ думи бяха заглушени от хлипане и тя закри лицето си с длани.

— Кейтлин, недей! — Кат прекоси стаята, коленичи до сестра си и ѝ подаде кърпичката си. — Спри да се притесняваш, глупаче. Когато

МакЛийн дойде, ще му кажа, че не го искам. Никой не може да се ожени за мен, ако не желая.

Кейтлин попи сълзите си с кърпичката.

— Да, но трябва да го направиш!

— Глупости, изобщо не ме интересува дали съм компрометирана. Така или иначе нямам никакво желание да прекарам нито един сезон в Лондон.

— Не е толкова просто Кат. Слуховете ще се разпространят и могат да стигнат до Уитбърн. Хората ще се отвърнат от теб и ще говорят зад гърба ти. Нямах представа колко огорчена ще се почувстваш. Те ще бъдат жестоки към теб и ще казват ужасни неща... О, Кат, не бива да го допускаш!

Леля им се прокашля.

— Знаеш ли, скъпа моя, ако научиш малко повече за бъдещия си съпруг, може би ще ти бъде по-лесно да го приемеш. Кейтлин, какво знаеш за Хю МакЛийн от брат му?

Тя прехапа устни.

— Ами... Хю изглежда също като по-големия си брат, може би е с малко по-широки рамене, въпреки че не е по-висок. И се усмихва много по-рядко.

— Той има чувство за хумор — добави Кат разсеяно. — Само че е много иронично — усмивката му няколко пъти бе предизвикала невероятно приятни тръпки по гръбначния ѝ стълб.

Кейтлин продължи:

— Може би и той, като Александър, се усмихва рядко в обществото, но когато остане насаме с някого се смее.

Леля им се намръщи.

— Ти кога си оставала насаме с него?

Тя се изчерви.

— Случи се само веднъж или два пъти — погледна към сестра си. — В много от балните зали има беседки, скрити от драперии и саксийни растения. Те позволяват да си починеш от шума, топлината и...

— Кейтлин! — леля им Лавиния едва не се задави от възмущение. — Хората използват тези места, за да си уреждат тайни любовни срещи и ти изобщо не трябва да се доближаваш до тях. Боже, ще ме умориш. Когато майка ти и баща ти разберат за всичко, което се

случи... — тя посегна към ароматните си соли. — Мислех си, че те пазя добре, а ти си се срещала насаме с МакЛийн през цялото време!

— Не се е случвало често — отвърна разпалено Кейтлин.

Кат я погледна с присвити очи.

— Защо въобще си се срещала с него?

Изражението на сестра ѝ стана предпазливо.

— Без особена причина — отвърна с подозрително нехаен тон.

Лея им размаха солите под носа си.

— Радвам се, че поне се отказа от безумния си план и се прибра. Иначе сега можеше да бъдеш компрометирана като сестра си!

Кейтлин трепна.

— Ако знаех, че Кат ще се намеси, никога нямаше да го замисля. Не исках никой да пострада.

— С изключение на теб и Александър МакЛийн — отбеляза Кат.
— Кейти, трябва да си наясно, че ако беше успяла да го принудиш да ти предложи, сега щеше да си в същото положение, в което съм аз.

— Не, нямаше. Бях много внимателна и затова реших да се откажа от плана да се промъкна в каретата.

— Ще ми се да го бе казала на лея Лавиния.

Кейтлин направи физиономия.

— И на мен. Кат, кълна се, че нямаше да рискувам репутацията си. Щях да го направя, само ако бях напълно сигурна, че никой, освен него, няма да узнае.

Кат повдигна веждите си.

Сестра ѝ притисна длани към очите си.

— Не ме гледай по този начин! — спусна ръцете си в скута и продължи: — Беше глупаво от моя страна да си мисля, че мога да извърша нещо подобно, без да предизвикам скандал. Сега вече ми е ясно. Но тогава не разсъждавах трезво.

— Ако нещата се бяха случили както бе планирала, накрая щеше да се окажеш омъжена за МакЛийн, а той да те намрази и бракът ви щеше да е нещастен.

А нея изглежда точно това я очакваше.

— Знам — тихо каза Кейтлин, — но когато пристигнах в Лондон и срещнах Александър, не можах да се въздържа. Баба цял живот ни е разказвала за проклятието на МакЛийн, а аз исках да го видя в действие. Не в цялата му страховитата му мощ, а само толкова, колкото

да съм сигурна, че е истина. Както снощи... усетих гнева на МакЛийн — потрепери.

Кат си спомни как вятърът почти бе разклатил сградата, как бе разтърсил прозорците и блъскаше ужасяващо капациите. Това ли е мъжът, за когото трябва да се омъжа? — запита се тя и също потрепери.

Очите на сестра й се впериха в нея.

— Сега вече знаеш защо дразнех Александър, макар че той си мислеше, че просто флиртувам с него. От седмици се опитвах да го въвека в облог, който да изгуби, за да се ядоса достатъчно и да избухне. Но вместо това продължаваше да печели и да злорадства.

Кат се намръщи.

— Кейтлин, какво залагаше срещу лорд МакЛийн? Нямах никакви пари.

Тя повдигна рамене.

— Всичко беше напълно невинно.

— И слава Богу! — обади се леля им Лавиния.

— Всичко, което бяхме заложили са няколко целувки.

— Целувки! — изписка лелята.

— Е, имаше и още нещо, освен целувките, но само веднъж... — при стона от страна на леля й, Кейтлин побърза да добави. — След това пристъпихме направо към облога, за който знаете — дали мога да го принудя да ми предложи брак — тя се намръщи. — Бях планирала всичко перфектно. Щях да се скрия в сандъка под седалката и да изляза, когато спре за първата смяна на конете. Тогава той трябваше да признае, че съм спечелила.

Лавиния премигна.

— И... щеше ли да се омъжиш за него?

— Сякаш искам такъв самохвалко за съпруг — подигравателно отвърна Кейтлин.

— А ако беше компрометирана наистина? — попита Кат.

Сестра й стана сериозна.

— До снощи, когато видях чичо Бедфорд с Хю МакЛийн, не съм си помисляла, че може да се случи такова нещо. Ще ми се да не бе идвала да ме спасяваш.

— Вече е твърде късно — леля им си повя с кърпичката си. — Оставете всичко на чичо си. Хю МакЛийн трябва да пристигне... —

погледна часовника и се намръщи. — Трябваше да е тук преди десет минути. Чичо ви няма да е никак доволен, че закъснява.

Кат се изправи и отново започна да крачи.

— Това е възмутително! Аз едва познавам този мъж!

— О, дете, сигурна съм, че след като с лорд Хю се ожените, ще намерите нещо общо помежду си и ще бъдете удовлетворени. Аз едва познавах чичо ти Бедфорд, преди да ми предложи, но през годините се привързах много към него — тя се усмихна. — Не бих могла да си пожелаая по-нежен и мил съпруг. Извадих голям късмет и при теб ще стане така.

— Ами ако вместо това открием, че се мразим? Ако той не може да понася начина, по който се храня или че съм малко кисела сутрин...

— Малко? — промърмори Кейтлин и извъртя очи.

Кат я изгледа, преди да се обърне отново към леля си.

— А ако нещо с характера му не е наред? Може да е... крадец! Може да мрази животните и живота в провинцията. Ами ако... — студскова сърцето ѝ — ... ако е влюбен в друга жена?

— Не е влюбен в никоя — заяви убедено леля ѝ. — Ако беше, щях да знам. Всеки път, когато той или брат му погледнат някоя жена, хората не спират да говорят. Хю МакЛийн избягва жените, подходящи за брак, и го прави толкова явно, че сякаш не възнамерява никога да се ожени.

— Чудесно. Значи той въобще не е склонен да се жени.

— Както и ти — отбеляза Кейтлин.

— Не е така! Нямам нищо против брака, като изключим този, и обстоятелствата, които го налагат.

Преди, когато бе мислила за женитба, си бе пожелавала отношения като тези между родителите си. Те бяха много щастливи, личеше си в начина, по който се гледаха, както и че са горди да споделят живота си.

Леля им бодро каза:

— Убедена съм, че сега Хю МакЛийн ще приветства сватбата.

— О, да. Да бъдеш принуден да направиш нещо, което не искаш, е най-добрият начин да промениш мнението си за него — Кат потърка челото си. — И малкото, което знам за Хю МакЛийн — това, че избягва жените, подходящи за брак и има нрав, който почти отнесе странноприемницата, показва, че ще бъде ужасен съпруг.

Кейтлин се намръщи.

— Никога не съм чувала някой да говори лоши неща за него.

— Нито аз — съгласи се лелята. — Всъщност, единственото негативно нещо, което съм чувала за Хю МакЛийн е, че има извънбрачни деца. Говори се, че са цяла дузина.

— Дузина? — едва попита Кат и отново се отпусна на канапето.

— Не може да са чак толкова много — Кейтлин изгледа мрачно леля си.

Тя повдигна рамене.

— Сигурна съм, че хората преувеличават. Не е достатъчно възрастен, за да има повече от пет или шест, освен ако няма близнаци или не се е срещал с повече от една жена едновременно, което предполагам, е възможно... — най-сетне видя паниката в очите на Кат и добави весело. — О, скъпа, погледни нещата от положителната им страна! Говори се, че той се грижи с обич за децата си и харчи купища пари за тях.

— Е, и?

— Това означава, че има добро състояние! Чичо ти, естествено ще разбере повече, но това ясно показва, че няма да се налага да го молиш за пари или да мръзнеш в студена къща, защото няма достатъчно въглища.

— Така, значи всичко, което знаем за МакЛийн е, че финансовото му състояние е неясно, има един куп извънбрачни деца и семейното проклятие наистина съществува. Голям късмет извадих, няма що!

Лелята сбърчи нос.

— Не бива да мислиш по този начин. Убедена съм...

— Извинете, милейди — съобщи икономът. — Лорд Хю МакЛийн, желае да се види с мис Катриона Хърст.

ГЛАВА 7

„О, скъпи мои! Повечето мъже са способни да предизвикат проблеми с всяка своя дума или жест. Затова ние трябва постоянно да бъдем нащрек.“

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Кат скочи на крака със стиснати в юмруци ръце и пламнало лице. Идва да види мен, не чичо. Тази констатация ѝ се стори успокоителна. Задиша по-леко и сърцето ѝ забави тревожния си ритъм. Леля ѝ изглеждаше озадачена.

— Бедфорд очаква лорд Хю. Чудя се защо е дошъл тук...

Едрата фигура на МакЛийн изпълни рамката на вратата. Изглеждаше безупречно в официалното си утринно облекло. Синьото палто подчертаваше широките му рамене, а шалчето му бе завързано по невероятно сложен начин. Той влезе във всекидневната и се поклони.

Кат го погледна изпод миглите си и дъхът ѝ изведнъж секна. Полумракът в каретата и странноприемницата бе скрил много неща от нея.

Ярката светлина от прозореца танцуваше по тъмната му коса и галеше силната му челюст. А зелените му очи изглеждаха още по-дълбоки и кадифени, приковаваха я на мястото и ѝ отнемаха способността да изрече и думичка.

Белият кичур, спускащ се към едното му слепоочие, блестеше като сребро. Устните, които бе притискал към нейните предишната вечер, сега бяха изопнати от недоволство, но изражението на очите му

беше това, което я накара да се вцепени. Изглеждаше суров и гневен, и явно едва сдържаше емоциите си.

Споменът за вятъра снощи я накара да потръпне.

Леля й Лавиния се надигна от стола.

— Моля ви — каза той с глас топъл и мек като разтопено масло, — не ставайте. Дойдох само да поговоря с мис Хърт.

Тя вирна брадичка.

— Не вярвам, че имаме какво да си кажем.

Мрачният му поглед проблеснал към нея, внезапно й напомни за начина, по който се бе разтопила в прегръдката му, след това той се обърна равнодушно към леля й.

— Мадам, бих искал да ви помоля за няколко минути насаме с племенницата ви.

Леля Лавиния се размърда неспокойно.

— Не съм сигурна, че...

Кейтлин хвана ръката на по-възрастната жена и я дръпна да се изправи.

— Разбира се, че ще оставим лорд Хю да поговори с Кат — каза тя и поведе леля си към вратата.

— Не мога да ги оставя сами, това е неприлично.

— Глупости. Кат вече е компрометирана. Това, че ще прекара няколко минути насаме с мъж, няма как да направи нещата по-лоши — заяви Кейтлин и продължи да дърпа леля си към коридора.

— Да, но чичо ти Бедфорд...

— Ще дойде при тях съвсем скоро — тя се обърна и добави напрегнато: — Мога да ви обещаю само няколко минути. След като чичо Бедфорд разбере, че сте тук...

Погледът на Хю не се откъсваше от Кат.

— Благодаря ви.

Кейтлин кимна.

— Ще направя каквото мога, за да ги задържа — затвори вратата след себе си, а гласът й се усили, докато уверяваше леля си, че е съвсем правилно да даде малко време насаме на лорд Хю с годеницата му.

Съзнанието на Кат бе заето с едно изумително откритие. През годините, откакто Кейтлин се бе превърнала в истинска красавица, повечето хора — особено мъжете, едва поглеждаха Кат, когато

близначката ѝ бе наоколо. Все пак по някаква причина красотата на сестра ѝ не въздействаше на Хю МакЛийн. Той изглежда предпочиташе да гледа нея, дори когато и Кейтлин беше в стаята.

Това много ѝ хареса и успокои нервите ѝ, както нищо друго не бе успяло тази сутрин. Може да имаше къща пълна с незаконни деца и да беше прокълнат да предизвиква бури, но я гледаше и това бе важно.

Хю скръсти ръце върху гърдите си.

— Бих искал да поговорим насаме преди събитията да са се развили.

— Бих предпочела никога да не говорим за това, но изглежда се налага.

Устните му се извиха.

— Аз се чувствам по същия начин, но чичо ви няма да се откаже, преди да е сигурен, че разговаряме, за предпочитане на масата за закуска, като съпруг и съпруга.

— Напълно съм уверена, че след известно време никой няма да си спомня за този глупав инцидент и...

Хю бръкна в джоба си, извади сгънат лист и ѝ го подаде.

— Това е днешният „Морнинг поуст“...

Сърцето ѝ се сви, докато го разгъваше.

„Годеж по шотландски или глупава игра? Снощи мис Х., племенница на лорд и лейди Г. и сестра на мис К. Х., е напуснала Лондон в компанията на лорд Х. М. Слуховете за отвличането са се разпространили, след като лорд и лейди Г. са тръгнали да спасяват своенравната си племенница...“

— Мили Боже — едва промълви Кат и се отпусна на канапето. — Вече целият град знае.

Хю кимна твърдо.

— А в книгата в Уайтс вече записват залозите.

Кат притисна треперееща ръка към челото си. Усетила мрачния зелен поглед на МакЛийн да се взира в лицето ѝ, тя се усмихна слабо.

— Надявам се, поне залозите да са положителни.

— Десет към едно, че ще ви предложи брак — устните му се извиха в горчива усмивка. — Предполагам, трябва да се радвам, че ме смятат за толкова отговорен.

Сърцето ѝ заби болезнено и тя принуди вцепенените си устни да се раздвижат.

— Не става въпрос за спасяване на репутацията ми. Аз... аз сгреших. Не искам вие да плащате за това.

— Мис Хърст, и двамата сгрешихме. Бяхте в каретата с чисти, макар и наивни, намерения. Аз го направих, не само за да защита брат си, но и за да отмъстя на сестра ви, задето предизвика клюки по негов адрес. От нас двамата, аз имам много повече вина.

Кат притисна ръце към бузите си.

— Милорд, би трябвало да има друг изход. Един брак е толкова... крайно решение.

Дълбокият му смях я обля и я накара да го погледне изненадано.

Зелените му очи бяха истински развеселени, а лицето му бе съвсем спокойно за първи път, откакто го бе срещнала. Какъв невероятно красив мъж! Мисълта я изненада и тя с мъка откъсна очи от него. Трябва да внимавам! Не бива да позволя да обърква мислите ми. Красив или не, не знам почти нищо за него.

За миг се зачуди, какво ли би било да е омъжена за толкова великолепен мъж — да го вижда всяка сутрин на масата за закуска, през деня да се разхождат хванати под ръка, може би дори да посетят изложба в Британския музей, а след това да вечерят заедно у дома и...

— Мис Хърст, трябва да ви задам един въпрос.

Лицето му все още бе спокойно, а очите му весели и топли. Само с един поглед предизвикваше тръпки на най-невероятни места по тялото ѝ.

— Какъв е той? — попита тя развълнувано.

Маклийн тръгна към нея и спря, едва когато коленете му почти се допряха в полата ѝ. Загледа се в нея и попита:

— Влюбена ли сте в някого?

Препускащото ѝ сърце сякаш се качи в гърлото ѝ, когато повдигна глава, за да го погледне.

— Не. А вие?

Устните му се извиха в чувствена полуусмивка, която бе така пленителна.

— Не. Не съм.

Кат не бе осъзнавала колко важни ще се окажат тези думи за нея, но я изпълниха с истинско облекчение. Поне нямаше да им се налага да се справят и с подобен проблем.

— Това беше единственото ми колебание — той седна на стола близо до нея. Движенията му бяха грациозни като на лъв, а на фона на широките му рамене облегалката на стола изглеждаше съвсем малка. — Мис Хърст, позволете ми да бъда честен. Аз не вярвам в любовта. Никога не съм вярвал.

Бузите ѝ пламнаха, когато откри, че се взира в мускулестите му бедра, очертани от тесните бричове, но просто не можеше да отмести поглед. Никога през живота си досега, не бе срещала толкова атлетичен мъж.

Боже, трябва да престана веднага! Какво каза той? О, да.

— Вие може да не вярвате в любовта, но не и аз. Моите родители се обичат много. Вашите сигурно... — принуди блуждаещия си поглед да се спре върху него.

— Не се изразих правилно. Убеден съм, че някои хора са способни да обичат, но аз не съм от тях.

— Защо?

— Кръвта ми не е достатъчно гореща за такива емоции.

— Е, вече се изразихте съвсем ясно. За нещастие, винаги съм искала да се омъжа по любов. Още една причина да не позволим тази ситуация да стигне твърде далеч.

Той се намръщи.

— Не мисля, че разбирате колко е сериозно положението ви. Все пак не е изненадващо, като се вземе предвид, че ви напътстват леля ви, чичо ви и сестра ви.

Тя настръхна.

— Какво се опитвате да кажете?

— Колкото ѝ да са добри намеренията на леля ви, не бих казал, че разсъждава разумно.

Кат не можеше да не се съгласи. Дори майка ѝ твърдеше, че сестра ѝ е глупава.

— Леля има добро сърце, въпреки всичките си недостатъци. А сестра ми и чичо ми не са глупави.

— Чичо ви е надут глупак и се съмнявам, да е отделил време да ви обясни каквото и да е.

Дори не го бе виждала тази сутрин, защото се бе затворил в библиотеката да чака МакЛийн. Бе го направил, без да ѝ каже и думичка, но колкото и досадно да бе това, тя нямаше намерение да го признае пред Хю.

— Каза ми достатъчно — отвърна спокойно.

МакЛийн повдигна скептично вежди.

— А сестра ви не може да бъде наречена пример за благоприличие, което стои в основата на този проблем.

— Кейтлин обикновено не се държи неразумно и за това трябва да благодарим на брат ви. Той се е обзаложил с нея, че няма да може да го принуди да ѝ предложи брак.

Веждите на МакЛийн се събраха в една линия.

— Наистина ли го е направил?

Това не беше въпрос, а по-скоро учудване.

— И аз бях изненадана. Не мога да си представя, защо е позволил подобно нещо, след като е наясно с възможните последици. А сестра ми е отвърнала на предизвикателството и е загърбила всякаква предпазливост като го е обявила публично.

Хю забеляза точния момент, в който тя осъзна, че думите ѝ потвърждават мнението му за липсата на благоприличие у сестра ѝ. Очите ѝ, зад очилата, потъмняха и плътните ѝ устни се присвиха от недоволство.

Той се усмихна мрачно. Изпита съвсем малко удовлетворение от победата си.

— Нека за момента да не се занимаваме с тях. Ако имаше друг начин да решим този проблем, щях да го откроя, но няма.

Снощи, вместо да си почине, от което се нуждаеше отчаяно, бе прекарал по-голямата част от нощта в опити да измисли по-добро решение. Но с утрото бяха дошли „Морнинг поуст“ и горчивото приемане на истината.

Беше спал едва два часа и се събуди със силно главоболие и стомах, който отказваше храна. Това беше нормално, след схватката със семейното проклятие. Контролът над стихииите му струваше много. Само веднъж, преди години, се бе опитал да спре проклятието, след като се бе разразило с пълната си сила, и това едва не го уби.

Бе се заклел, никога да не го прави отново.

Както и да не се жени никога. В миналото бе платил скъпо, затова че допусна жена в живота си и се закле да не повтаря тази грешка. А ето докъде бе стигнал сега, бе на път не просто да приеме тази жена в живота си, а и да я направи своя съпруга. Животът бе една жестока ирония.

Хю я огледа изпод миглите си. Бе стиснала юмруци и лицето ѝ бе бледо. Беше решителна, всяка линия на тялото ѝ го показваше.

— Мис Хърст, имате сестра, а мисля и още една?

Тя се намръщи.

— Да, две са. Освен Кейтлин, имам и по-малка сестра — Мери.

— Ако ви е грижа за бъдещето им, не можете да се приберете у дома, без да се омъжите. Ако не го направите, обществото ще ви осъди за това, което счита, че се е случило. И сестрите ви също ще бъдат одумвани и отхвърлени.

— Но те не са направили нищо! Нито аз!

Господи, беше прекрасна, особено когато се ядосаше. Каdifената ѝ кожа бе порозовяла, очите ѝ блестяха зад строгите очила. На Хю му се наложи насила да откъсне очи от нея, за да си спомни какво възнамеряваше да каже.

— Обществото е жесток повелител. Осъжда толкова бързо за подозрения, колкото и за действителни грешки — отново погледна към нея. — Вие може и да не се интересувате от клюките, обидите и отхвърлянето, но как ще ги приемат сестрите ви, а останалата част от семейството ви?

Тя не отговори, но устните ѝ се изопнаха.

— Баща ви е викарий — продължи безмилостно Хю. — Как ще продължи да живее, след като трите му дъщери бъдат заклеймени? Братята ви ще бъдат наблюдавани, всяко тяхно действие ще бъде възприемано негативно. А майка ви? Не мога да си представя, как ще се справи с...

— Стига! — тя поклати глава и се загледа в една точка с невидящи очи. — Толкова е несправедливо.

— Ужасно несправедливо е.

Кат плъзна треперещите си пръсти зад очилата и скри очите си.

— Не може да е така! Не е възможно да е така!

— Защо смятате, че чичо ви ме чака в библиотеката? Лорд Галоуей иска да се убеди, че ще жертваме свободата си, за да потушим слуховете и да предизвикаме безразличие.

Тя свали ръцете си.

— Безразличие?

— Няма нищо по-сुकно от една семейна двойка — поясни сухо той.

Кат се загледа в него, докато мислите ѝ препускаха. Представи си разочарования поглед на баща си и нараненото изражение на майка си. Години наред бяха считали дъщерите си за красавиците на селското общество, а изведнъж поканите щяха да секнат и хората да започнат да ги одумват публично. Родителите им нямаха социални стремежи, всъщност почти щяха да откажат поканата на леля им Лавиния за сезона, ако не бяха пламенните молби на Кейтлин. Все пак не можеше да отрече, че последиците от скандала щяха да ги накърнят сериозно, а те ценяха много добрата репутация на семейството си.

Кат погледна надолу към стиснатите си в скута ръце. Какъв избор имаше всъщност?

— И бракът ни ще прекрати всичко това?

— Ако обявим, че вчера сме тръгнали към брат ми, за да му съобщим за годежа си, тогава да. Ще кажем, че дойката ви не е разбрала целта на визитата ни, а чичо ви, след като е научил за намеренията ни, не само ни е последвал по-късно, но и ни е дал благословията си.

— Някой ще повярва ли?

— Да. След като сме вече женени и пътуваме към провинцията, новината много скоро ще стане безинтересна. Ако не се оженим, няма да има какво да спре слуховете и те ще стават все повече.

Коленете на Кат тръпнеха от копнежа ѝ да избяга. Стана, отиде до прозореца и се загледа неவிждащо в градината.

Нямаше друг избор. Абсолютно никакъв.

Хю я наблюдаваше внимателно. Израженията, преминаващи по лицето ѝ, бяха толкова ясни, че почти можеше да прочете мислите ѝ. Слънчевите лъчи очертаваха упоритата ѝ брадичка и носа ѝ и се отразяваха в стъклата на очилата ѝ.

Никога не бе считал, че очила на женско лице могат да изглеждат привлекателно, но те подчертаваха невероятните ѝ очи, правеха

златистите петънца в лешниковите ѝ ириси ярки и живи. Очите му се преместиха надолу по плавноата линия на шията ѝ, деликатните ямки от двете ѝ страни и раменете ѝ към щедрата заобленост на гърдите ѝ. По дяволите, изглеждаше толкова привлекателна и топла, че не можеше да спре да си я представя под себе си. Може би бракът им нямаше да се окаже толкова лош, в края на краищата. Но мъжкото благородство си имаше някакви граници, все пак, и проклет да е, ако се съгласеше на подобна саможертва, без да получи нещо в замяна. Имаше много качества и недостатъци, но превзетостта и лицемерието не бяха сред тях.

Тя потърка ръце сякаш ѝ бе студено.

— Значи наистина няма какво повече да се каже. Трябва да се оженим.

— Извадих специално разрешително тази сутрин, за да можем да се венчаем след три дни.

— А след това?

Той повдигна рамене.

— Ще отидем в къщата ми в провинцията и ще живеем като в картина на семейно блаженство, докато слуховете бъдат забравени. След няколко месеца вече няма да представляваме интерес за обществото.

Зъбите ѝ прехапаха плътната ѝ долна устна по начин, който накара тялото на Хю да се напругне неочаквано.

— Какво... — дрезгавият ѝ глас ѝ изневери и тя се прокашля. — Какво ще се случи, след като изминат тези месеци?

— Можете да се върнете в къщата на родителите си и да продължите живота си, както и аз ще продължа моя.

— Но ние ще бъдем женени!

Той повдигна рамене.

— Ще бъдете почтена жена.

— Но... какво ще стане, ако след година срещна някого и се влюбя?

— Тогава можете да имате връзка. Не би ме притеснило, стига да сте дискретна.

Тя изглеждаше шокирана.

— Няма да ви притесни? Дори малко?

— Мис Хърст — каза той нетърпеливо, — правите твърде голям въпрос от това. Аз никога не съм искал да се женя.

— Наистина ли?

— Да. Сигурен съм, че вие желаете, всички жени го искат, но сега сме длъжни да направим тази саможертва. След като това свърши, двамата бихме могли спокойно да поемем всеки по своя път и да бъдем дискретни. Не виждам защо да не живеем пълноценно.

Тя изглеждаше поразена.

— Въобще имате ли сърце?

— Явно не.

Кат се засмя почти истерично.

— Не знам дали ви съжалявам, или искам да мога да бъда като вас.

— Моля ви, не намесвайте чувствата в този проблем — отвърна той спокойно. — Смятам, че е справедливо да знаете как стоят нещата предварително.

Тя сплете пръстите на ръцете си в скута си.

— МакЛийн, знам, че разводът е невъзможен без публичен процес, и разрешително от парламента...

— И ще бъдем изправени пред още по-голям скандал от сега.

— Да, а как стоят нещата с анулирането? Сигурно можем да го получим, след като слуховете отшумят.

— Има само три основателни причини за анулиране на брака и всяка от тях ще предизвика скандал не по-малък от този.

Тя свали очилата и потърка носа си.

— Искане ми се да можем просто да се престорим, че нищо не се е случило и всеки от нас да продължи живота си.

— И на мен, но е невъзможно. Трябва да се постарая нещата да изглеждат правдоподобно, иначе клюките няма да престанат. След като поемем този път ще бъдем обвързани. Ще живеете с мен в Гилмъртън Манър в Шотландия, докато слуховете отшумят, а след това ще се върнете в дома си и всичко ще бъде както преди.

— Но ще сме женени — въздишката повдигна гърдите ѝ и изпъна плата на роклята.

Той я гледаше заплепен. По дяволите, какво имаше у нея, че му въздействаше така? Всяко нейно движение, приковаваше вниманието му, изпълваше го с очакване и почуда... Може би бе точно това. Скоро

щеше да бъде негова и щеше да може да се докосне до плътните ѝ устни, до нежната ѝ бяла шия, до чувствената извивка на гърдите ѝ...

— МакЛийн? — рязко каза тя.

Без съмнение, бе забелязала къде се бе спрял погледът му.

— Значи се разбрахме — каза бързо, с пламнало лице. — Ще дойда в петък. Пригответе си куфара и ще тръгнем сами за църквата.

— Сами? А семейството ми? Ще ни трябват свидетели.

— Сигурен съм, че в църквата ще ни осигурят всичко необходимо — той се поколеба, след това добави: — Бих искал да не казвате на леля си и чичо си. Имам чувството, че няма да се съгласят с нашия прост план.

Кат се поколеба, след това кимна.

— Леля цяла сутрин не можеше да говори за нищо друго, освен за сватбата и колко хубава ще бъде.

Той направи физиономия.

— Моето мнение е същото — съгласи се тя.

Хю оцени разумния ѝ подход. Повечето жени биха настоявали за дантели и панделки, а тя изглежда не се интересуваше от тях и това трябваше да е добър знак.

— Добре, тогава. Ще им оставим писмо, когато тръгнем в петък — след кратко колебание попита: — Ами родителите ви?

— Те са на гости на чичо в Езерната област. Леля Лавиния им изпрати съобщение тази сутрин, но ще минат поне три дни докато стигне до тях и още три или четири дни, за да пристигнат в Лондон.

— Тогава ще се оженим без тях.

— Щом нямаме друг избор. Родителите ми ще се разстроят от случилото се и ще е хубаво да им оставим писмо, в което да им обясним, че проблемът е разрешен — каза тя и го погледна неуверено.

— Да? — насърчи я той.

— Бих искала да ги поканя да ни посетят, ако нямате нищо против.

— Разбира се. Гилмъртън Манър ще бъде и ваш дом.

По лицето ѝ минаваха различни емоции, като предпазливостта бе най-явна.

— Аз съм почтен човек, Кат. Трябва да го знаете.

Очите ѝ се присвиха, а изражението ѝ охладня.

— В поведението ви към мен в каретата нямаше никаква почтеност.

Искаше му се да може да каже, че е забравил тази целувка, но всъщност я помнеше твърде ясно. Тя беше мека и сладка, а устните ѝ сочни и зрели и за миг се бяха поддали. Тялото на Хю изведнъж пламна от желание този миг да се повтори. Успокой се, глупак такъв! Ще имаш достатъчно време за това.

Кат кръстоса ръце и несъзнателно повдигна гърдите си към ръба на скромното деколте на роклята си.

— Почтените хора не постъпват така. Искахте да накажете сестра ми и да я изплашите.

Намеренията му бяха точно такива, докато устните му не докоснаха нейните и не го обхвана невероятна възбуда. От тогава не бе преставал да иска повече. Много повече.

Трябваше да контролира тази възбуда. Силната страст винаги пламваше и изгаряше бързо и бе сигурен, че след като я утоли в брачното ложе, няма да му се налага повече да се бори с копнежа си по нея. Това бе едно от предимствата на брака — физическата близост щеше да заличи всяка следа от привличане.

Тя навлажни устните си и жестът ѝ го възбуди още повече.

— МакЛийн, нашият брак...

— Да?

Тя повдигна брадичката.

— Той ще бъде само формален.

По дяволите! Погледът на Хю обходи тъмнорозовите ѝ къдрици, дългите ѝ мигли, плътните, като розова пъпка, устни, пищните ѝ гърди повдигнати нагоре от кръстосаните ѝ ръце, и се спусна по щедрите извивки на бедрата ѝ. Краката ѝ бяха скрити от полите, но можеше да си ги представи...

— Не — отвърна твърдо той. — Бракът ни ще бъде истински, във всяко отношение, или въобще няма да се оженим. Би било истинска глупост да се откажа от единственото нещо, което може да го направи поносим.

— И какво е то? — попита тя с нисък задъхан глас, който го развълнува.

— Физическото удоволствие, сладка моя — скъси разстоянието помежду им и сложи ръка върху бузата ѝ. Кожата под дланта му бе

топла и нежна. Прекара палец по влажните ѝ устни и я накара да потръпне. Копнежът, който пламтеше между тях бе толкова осезаем, че почти можеше да се вкуси.

Тя затвори очи и когато ги отвори те бяха станали хладни и решителни.

— Не знам дали физическото удоволствие наистина е толкова важно, ако след време ще се разделим.

Той си спомни нейната невинност и огъня в тялото му отново лумна.

— Да, но е така. То е твърде важна подробност — и за да докаже думите си плъзна пръст под брадичката ѝ и повдигна устните си към своите.

Искаше само да ѝ покаже колко приятна и чувствена може да бъде една целувка. Но в мига, в който устните му се докоснаха до нейните и тя, след кратко колебание, се наклони към него и му предложи сладостта си отново, нещо се случи. Същото, както и в каретата.

Хю забрави къде е, какво се опитва да постигне и защо. Всичко, което осъзнаваше бе нежността на устните ѝ, мекотата на заоблените ѝ гърди и топлината на тялото ѝ, докато я притискаше към себе си.

Този път обаче пламъците на желанието се разгоряха още по-силно и опасно. Съвсем скоро щеше да има тази жена. Тя щеше да му принадлежи по всеки възможен начин.

Първичната реакция го изпълни със страст, толкова ослепителна и мощна, че дори не му мина през ума да ѝ се съпротивлява.

Обви ръце около нея и започна да проучва и да се наслаждава на пищните ѝ извивки докато превземаше устата ѝ и вкусваше от страстта ѝ. Тя се притискаше към него, кожата ѝ сякаш гореше през тънкия плат на роклята, а движенията ѝ бяха настоятелни, но и непохватни. Тя дори не знаеше за какво копнее, но го искаше отчаяно.

Кат бе едновременно невинна и дръзка, и това го възпламеняваше както никога досега, и само шумът от стъпки в коридора го накара да осъзнае колко неловка е ситуацията. Вложи цялата си решителност, да откъсне устни от нейните и да се отдръпне, за да не се изкуши да я докосне отново.

Очилата ѝ стояха накриво, устните ѝ бяха подути и разтворени, а погледът ѝ — замъглен.

— Това беше... — гласът ѝ пресекна, наложи ѝ се да си поеме дълбоко дъх и да започне отново. — Разбрах какво имате предвид МакЛийн.

Той почти се разсмя от изявлението ѝ. Каква загадка бе тази жена! Още бе замаяна от страст, но успяваше съвсем разумно и ясно да изкаже мнението си. Това много му хареса.

— Моля те, наричай ме Хю. Ние ще се женим, в края на краищата.

Тя кимна рязко.

— Да, Хю, а аз съм Кат.

— Предпочитам Катриона — той намести очилата ѝ. — Но бих се съгласил и с Кейт — отмести кичур медноцветна коса от бузата ѝ и се учуди от мекотата ѝ.

Очите ѝ срещнаха неговите и ръката му замръзна. Пръстите му едва докоснаха скулата ѝ. Очите ѝ бяха невероятни, лешниково зелени, изпъстрени със златисти и кафяви точки.

Тя се изчерви и се отдръпна.

— Свикнала съм да ме наричат Кат.

Той отпусна ръката си и повдигна рамене.

— Както желаяш. Сега трябва да тръгвам.

Кат погледна затворената врата. Не знаеше как Кейтлин е задържала леля им и чичо им, но ѝ беше много благодарна.

— Да, трябва.

— Имам да уредя доста неща, преди да напуснем града. Ще успееш ли да приготвиш багажа си навреме, за да можем да тръгнем в девет, в петък сутринта?

Кат кимна, докато умът ѝ препускаше.

— Малко ми е неудобно, но не съм взела много дрехи, тъй като не очаквах да остана дълго в града.

— Можем да поръчаме всичко, което ти е необходимо, когато пристигнем в Гилмъртън. В града има няколко много добри шивачки.

Кат въздъхна.

— Ще ми се да имах таланта на Кейтлин с иглата.

— Тя умее да шие дрехи?

— Дори по-добре от повечето модистки. И аз мога да шия, но нямам нейния усет.

Той ѝ отправи една сияйна усмивка, която я накара да изтръпне чак до пръстите на краката си.

— Не се съмнявам, че имаш други, далеч по-интересни таланти.

Преди да успее да го попита какво точно има предвид, той продължи:

— Трябва да тръгвам. Предлагам да запазиш плана ни в тайна, освен ако не желаш да го отстояваш твърдо следващите три дни.

— Няма да спомена и думичка на никого, освен на Кейтлин. Тя умее да пази тайна.

— Добре — той се огледа в огледалото над камината, оправи измачканото си шалче и след това се обърна към нея. — Ще бъда доста зает, но ако се нуждаеш от мен, просто изпрати бележка в къщата ми и аз ще дойда, веднага щом мога.

— Съмнявам се, че ще се наложи, но ти благодаря — и след като се поколеба, добави: — Хю, аз... — какво можеше да каже? Че се надява бракът им да не се окаже, толкова ужасен колкото се опасяваше? Че иска да е напълно сигурна, че са взели правилното решение? И че се моли, след края на тези няколко месеца, които ще прекарат заедно, да могат да продължат живота си без съжаления, болка и белези? Че дори да изгаряше от желание да опита страстта, която той ѝ предлагаше, се страхуваше от нея?

Всички тези въпроси бяха на върха на езика ѝ, но когато успя да проговори каза само:

— До петък тогава.

Той погали с пръсти бузата ѝ и докосването му я изненада.

— До петък — погледна я изпитателно за последен път и я целуна нежно.

Тя затвори очи и се облегна леко на гърдите му. Последните няколко дни бяха толкова ужасни, че искаше да се наслади на топлото му докосване и да не мисли за нищо. Но макар да почувства емоционално спокойствие, тялото ѝ се пробуди и се изпълни с копнеж. Жадуваше да пристъпи към него, да обгърне врата му с ръце, да се притисне към тялото му и да го задържи до...

Той повдигна глава и се отдалечи.

— Довиждане засега, Кат.

Тя преглътна разочарованието си и се опита да демонстрира равнодушие.

— Довиждане, Хю.

Той спря с ръка на дръжката на вратата.

— Не позволявай на близките си да те подлудят.

— Ще направя всичко възможно, за да съхраня разума си — успя да произнесе спокойно тя. — Убедена съм, че битката ще е тежка, но ще вложa цялото си упорство.

Той се засмя.

— Не се съмнявам. Ако има едно нещо, което вече знам за теб то е, че си толкова твърдоглава, колкото мен. Довиждане, скъпа — и след тези думи си тръгна, като затвори вратата след себе си.

ГЛАВА 8

„Никога не съм смятала, че е полезно да се отнасям нежно към съдбата. Всеки път, когато съм го правила и съм се надявала да ми помогне, тя ме е плясвала през ръцете и ми се е изсмивала в лицето. Затова, ако искате нещо, сграбчете я за гърлото и го изтръгнете от нея.“

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Следващите три дни преминаха мъчително бавно. Чичо Бедфорт се вбеси, щом откри, че МакЛийн е разговарял с Кат, а не с него. Изхвърча от къщата и когато най-сетне се прибра доста по-късно, заяви лаконично, че не е успял да открие никъде „проклетия негодник“.

Дори най-големите сплетници в града не успяха да научат нищо повече, но това не попречи на слуховете да се разпространяват и множат с удивителна бързина. Бедфорт съзнаваше, че съпругата му не може да си мълчи и забрани на всички да приемат гости и да се появяват на публични места, докато проблемът не бъде разрешен. Докато елитът на висшето общество чукаше на вратата, на леля Лавиния ѝ се налагаше да слуша от всекидневната, често обляна в сълзи, как Добинс обяснява, че в момента я няма.

Кат се радваше на забраната, защото бе убедена, че леля ѝ не би се справила с потока от клюкари. Въпреки това, чичо ѝ не бе пощаден от намеците на приятелите и познатите си. Късно една нощ, когато Кат се бе върнала във всекидневната, за да си вземе книгата, бе чула как той разказва на леля ѝ някои от най-грубите коментари. Беше ужасена

да открие, че вината за целия инцидент е хвърлена върху нея, а на МакЛийн почти му съчувстваха.

Върна се разгневена в стаята си и прекара следващите тридесет минути като удряше възглавницата си и проклинаше цялото лондонско общество.

Настроението на чичо ѝ се влоши още повече, след като бе прекарал часове наред в опити да открие Хю, а на следващата сутрин бе пристигнала бележка, в която джентълменът заявяваше най-безцеремонно, че се е заел с разрешаването на проблема и ще се свърже с лорд Галоуей „в най-близко бъдеще“. Бедфорд бе смачкал бележката на топка и я бе хвърлил в камината, отдавайки се на гнева си.

Останала без гости и забавления, които да отвличат вниманието ѝ, леля Лавиния се бе заела още по-решително да организира грандиозна сватба. Беше пръснала дантели, панделки и дори скици на сватбени рокли из цялата къща. Кат се правеше, че не забелязва, но бе на границата на търпението си. Още по-лошо бе, че леля ѝ правеше мрачни намеци, че с чичо ѝ се съмняват МакЛийн „да покаже нужната висота“ и „да изпълни дълга си“. И това бе достатъчно, за да подлуди Кат.

Ако не беше подкрепата и съчувствието на Кейтлин, тя бе сигурна, че щеше да изпрати съобщение на МакЛийн да я измъкне далеч преди петък, без дори да се замисля за последствията.

Сестра ѝ, разбира се, си имаше свое собствено мнение и смяташе, че той трябва да ги посещава всеки ден, за да ги уверява, че всичко е наред. За своя собствена изненада, обаче Кат бе открила, че не споделя възмуцението ѝ. Хю бе казал, че ще се погрижи за всичко и тя му вярваше. Макар да се бе съгласил да следва правилата на обществото, щеше да уреди нещата по свой собствен начин и по никакъв друг.

Не можеше да не го оцени, както и това, че ѝ бе дал малко време. По този въпрос бяха на едно и също мнение. Ами ако не бяха? Харесваше ѝ, че той не обръща внимание на мнението на другите, докато не пренебрегваше нейното.

Колкото по-бавно се нижеха часовете, толкова повече време имаше Кат да се вайка над положението си. Идеята да се омъжи не беше чак толкова ужасна. Родителите ѝ имаха идеална връзка, винаги

бяха заедно, уважаваха се, разбираха се и споделяха еднакви морални ценности. И тъй като добре знаеше, какво е истинска любов, точно това я сломяваше. Със съгласието си да се омъжи за МакЛийн се бе отказала от възможността да има такъв брак. Завинаги.

Болката, която усещаше, я накара да потърка слепоочията си. Може би нещата нямаше да бъдат толкова ужасни, колкото се страхуваше. И вероятно щяха да успеят да изградят приемливи отношения или да открият общи интереси. МакЛийн определено притежаваше поне основните качества, за да стане приемлив съпруг. Беше красив, дори повече от достатъчно. Изглежда бе образован и разговаряше любезно. Държеше се изискано и очевидно бе доста интелигентен. Не можеше да има никакво съмнение и в благородния му произход.

Също така бе способен да я накара да се разтопи като масло, само с една целувка.

Дали това беше добра или лоша черта или той се отнасяше така с всички жени. И ако беше така, нямаше ли съвсем скоро да се превърне в съпруга на развратник? Той бе заявил, че не е влюбен в никоя, бе убеден, че не е способен да изпита подобни емоции, но тя не се бе сетила да го попита дали няма любовница. Не беше от жените, които се примиряваха с малко. Тази мисъл се стовари с цялата си тежест върху нея.

Петъчната сутрин най-сетне дойде — сива и мрачна като настроението на Кат. Тя се облече особено внимателно и си пожела да може да сложи най-хубавата си рокля, но се страхуваше, че ще привлече вниманието на леля си. Трябваше да се задоволи с любимата си утринна рокля от светлосин муселин, която се завързваше под бюста и по краищата на ръкавите с тъмнозелени и тъмносини панделки. На фона на цвета на роклята лешниковите ѝ очи изглеждаха зелени, а плътните поли я предпазваха от студа.

Кат току-що бе затворила куфара си и го бе оставила на пода, когато някой почука леко на вратата.

— Влезте.

Врата се отвори и в стаята се вмъкна Кейтлин, която веднага забеляза издутия куфар и каза развълнувано:

— Не мога да повярвам, че този ден най-сетне дойде. Не успях да мигна цяла нощ.

— И аз. Не спирах да мисля и да премислям... и да се съмнявам и колебая.

Кейтлин се намръщи.

— МакЛийн трябваше да дойде да те види поне веднъж през последните три дни.

— И да рискува чичо да разкрие плана ни? Така и за двама ни беше по-лесно — достатъчно трудно ѝ беше да се бори със собствените си съмнения и без да се налага да се справя с чичо си и леля си. През последните три дни, вътрешният ѝ глас, обичайно спокоен и разумен, ставаше все по-отчаян и сега крещеше в нея да потърси друго решение, различно от брака. Всяка нощ се бе взирала в тавана до малките часове и не ѝ бе хрумнала нито една идея как да реши този проблем, без да нарани сестрите и семейството си.

Кейтлин прехапа устни и очите ѝ подозрително заблестяха.

— О, Кат, само ако не бях...

— Шшшт! — тя прегърна сестра си. — Ако не бях толкова нетърпелива да те намеря, ако леля нямаше гости, когато дойката е пристигнала и ако не се бе разприказвала пред онази стара клюкарка и особено ако МакЛийн не беше такъв глупак... О, не ме гледай така!

Кейтлин се засмя през сълзи.

— Той е горделив, нали?

— Страхувам се, че е така — тя поклати глава. — Зная за него само това, което ни е разказвала Мамчето.

Кейтлин въздъхна.

— Баба винаги си е мислила, че познава всички МакЛийн по-добре дори от самите тях.

— Е, стореното — сторено, би казала тя.

— Казвала ни е също, че бързането може само бързо да доведе до сигурен провал — Кейтлин хвана ръцете на сестра си и лицето ѝ придоби сериозно изражение. — Кат, мислих си... може би трябва да си дадеш повече време и да направим истинска сватба.

— Леля ли те убеди?

— Не, не е. Поне не по начина, по който си мислиш. Кат, сватбата е нещо специално. Защо да не си позволиш да я отпразнуваш.

Купи си красива нова рокля, сложи цветя в косите си, изчакай да пристигнат майка и татко, за да могат да те видят...

— Не, не, и не. Не искам нова рокля, не и в този случай. Малкото цветя, които могат да се намерят по това време на годината, са твърде скъпи. И много ще се радвам майка и татко да научат, когато аз вече ще съм на сигурно място далеч в Шотландия. Като за начало, татко ще се натъжи от моето, неподобаващо за една дама, поведение — да се кача в чужда карета, а майка ще бъде сърдита и разстроена. Честно казано, истинска благословия е да се омъжа и да напусна града, без да се занимавам с всичко това — понечи да се усмихне, но не успя напълно. — Знам, че биха опитали да ме разубедят, въпреки, че е в интерес на семейството.

— Ами ти? Притеснявам се за теб, искам...

— Стига! Това е най-добрият вариант за всички ни и ти го знаеш. Сега не е моментът да променям решението си — прегърна сестра си и се почувства по-добре, че го бе изрекла на глас. — Хайде да слезем долу да закусим. Ще ни е нужен цял чайник с горещ чай, за да се сгреем, в това мрачно време.

В утринния салон откриха леля си да седи на масата, потънала в лилава коприна и дълбоки въздишки. Тя им каза, че чичо им отново е излязъл да търси МакЛийн.

— Занимава се с това вече три дни — отбеляза Кейтлин, докато сипваше яйца в чинията си. — Защо просто не го изчака да дойде? Нали изпрати съобщение, в което обеща да го направи.

— Чичо ви не вярва на тази бележка, нито пък аз! — тя започна да маже енергично с масло препечената си филийка, от която се разхвърчаха трохи по полираната повърхност на масата. — Както не вярваме и на МакЛийн! Той е негодник, развратник и...

— Моят бъдещ съпруг — Кат повдигна вежди срещу леля си. — Едва снощи, докато обсъждахме дали светлорозовото или светлосиньото е по-подходящо за булчинската ми рокля, ти каза, че той е „благородник от класа“ и от него ще излезе чудесен съпруг.

Леля й се изчерви.

— И съм сигурна, че е така! Само исках да кажа... може би негодник е прекалено грубо, но е твърде небрежен. Не отговори на нито едно от съобщенията на чичо ти! Освен това, той... — изведнъж се изправи и ококори очи. — Чуваш ли? Това е карета!

Стомахът на Кат се стегна на възел.

— Какво да чуя? — успя да попита равнодушно.

Леля й стана и едва не обърна чинията си на масата със закръгления си корем. След това се загледа в предния прозорец.

— Това е той! Побързай, скъпа! Към всекидневната! — тя се втурна към вратата като стрела. — О, как искам Бедфорт да си беше вкъщи! Какво, за Бога, да кажа на този човек? — гласът й стихна, докато прекосяваше фойайето.

Двете сестри се спогледаха и след това забързаха след леля си, без да са докоснали закуската. Едва бяха стигнали до всекидневната, когато се чу решително почукване на входната врата.

Кейтлин седна бързо на стола до камината, а Кат близо до вратата. Полите й още не бяха спрели да се люлеят, когато Добинс обяви:

— Лорд Хю МакЛийн желае да ви види, милейди.

Той се оттегли и на негово място, друга позната фигура изпълни рамката на вратата.

Леля Лавиния понечи да стане.

— Моля ви, не ставайте — каза МакЛийн, дълбокият му глас звучеше странно на фона на изисканата стая. — Няма да се бавя повече от няколко минути. Лорд Галоуей в къщи ли си е?

— Не — отвърна тя със съжаление.

МакЛийн се намръщи.

— Това е много жалко.

— Той е навън, за да ви търси! — изненадващо рязко заяви леля Лавиния.

Веждите на Хю се смръщиха още повече.

— Изпратих му съобщение да ме чака тук, докато уредя всичко. Не го ли получи?

— Да, но си мислеше... Почакайте малко! Защо казахте, че ще останете само няколко минути? Със сигурност трябва да...

— Дойдох за племенница ви. Ще оженим тази сутрин.

Очите на леля Лавиния изглеждаха така сякаш щяха да изскочат от орбитите си.

— Но...

— Църквата е подготвена, така че не можем да се бавим. Самият архиепископ ще извърши церемонията и ни очакват до тридесет

минути.

Тридесет минути. Кат не можеше нито да продума, нито да преглътне. Оставаха ѝ само още тридесет минути.

Леля ѝ премигна.

— Но... трябва да има рокля и дантели, и пръстени, и... Да се ожените, без всичко това си е направо варварско.

Слаба усмивка се появи на лицето на МакЛийн, когато се обърна към Кат и ѝ подаде ръка.

Тя го погледна за миг и след това сложи ръката си в неговата. Той и помогна са се изправи.

— Готова ли си? — я попита, а очите му бяха толкова потъмнели, че изглеждаха почти черни, когато срещнаха нейните.

— Да. Ще изпратя лакея да донесе куфара от стаята ми.

Леля ѝ ахна.

— Приготвила си багажа си? Но...

МакЛийн повдигна ръката на Кат и целуна пръстите ѝ.

— Значи сме готови.

— Н-но... аз не... — леля ѝ скочи на крака. — Кат, какво означава това? Аз не мога...

Кейтлин я хвана подръка.

— Лельо, през последните три дни с чичо не правихте нищо друго, освен да се тревожите, че лорд Хю няма да изпълни обещанието си. Е, вече не е нужно да се притеснявате, той ще постъпи точно както трябва.

— Но чичо ти искаше да обсъдят въпроса! Ами сватбата? — зариди тя.

— Няма какво да обсъждаме — тихо каза МакЛийн. — А сватбата ще бъде в тесен кръг.

— Ами свидетели и...

— Погрижил съм се за всичко. След като с мис Хърст се оженим, веднага ще заминем за имението ми в Шотландия.

Леля Лавиния се свлече обратно на стола си.

— Вие сте планирали всичко това! Охxxx! — притисна ръка към челото си. — Моля, някой да ми донесе ароматните соли! Главата ми ще се пръсне.

Кейтлин я потупа по рамото.

— Лельо Лавиния, само си помисли колко хубаво ще бъде да разказваш на всички, как Кат и Хю са лудо влюбени и вече са се оженили и са заминали за Шотландия.

След миг мълчание, тя надникна към Кейтлин над пълната си длан.

— Да разкажа? Ще можем да кажем на хората? — отпусна ръка в скута си. — Но чичо ти настоя, че трябва да стоим тук и да не приемаме нито един гост.

— Това беше преди Кат да се омъжи. Сега хората трябва да научат. Тайните романи са толкова модерни напоследък. Всички ще искат да разберат какво се е случило и ние ще им кажем, че двамата с Хю са лудо влюбени.

— О, това звучи толкова романтично.

— Да. И естествено, всички ще искат да научат подробностите и ще те канят навсякъде. Направо не знам какво ще правим с толкова много покани!

— Небеса! — каза силно впечатлена леля им. — Не бях помислила за всичко това!

— Ще ѝ направим услуга. Трябва да създадем впечатлението, че става дума за романтична любов! Всъщност, след като те ще се оженят сега, ние можем да сложим най-хубавите си шапки и ръкавици и да посетим някои от най-добрите ти приятели.

— Още днес? — тя веднага придоби щастливо изражение.

— Разбира се! Колкото по-скоро разпространим новините за новия развой на събитията из града, толкова по-бързо предишните слухове ще бъдат забравени.

Леля ѝ плесна с ръце.

— Знам точно на кого трябва да кажа! Онази ужасна лейди Огълтроп е най-голямата клюкарка на света.

— Да, и ако я помолим да не казва на никого, знаеш какво ще се случи.

Лавиния направи засия.

— А когато новината се разпространи, ще ни затрупат с покани, защото всички ще искат да узнаят подробностите.

— Ще станем много популярни. Поне докато майка и татко пристигнат — Кейтлин направи физиономия. — Предполагам, след

това ще трябва да се прибера у дома — обърна се към сестра си. — Ще наредя лакея да донесе багажа ти.

— Благодаря ти, Кейтлин.

Тя бързо се усмихна и тръгна.

МакЛийн се обърна към леля им.

— Лейди Галоуей, надявам се вие и лорд Галоуей да ни посетите в Гилмъртън в близко бъдеще.

— О, да! — преизпълнена с радост, тя стана и тръгна тромаво към Кат, за да я обгърне в ароматната си прегръдка. — Скъпа моя, на път си да станеш господарка на голямо имение. Колко вълнуващо! Да ми пишеш и да не забравиш да ми разкажеш за всичко, което ти се случва — тя премигна, за да спре внезапно появилите се в очите ѝ сълзи. — Толкова се радвам за теб.

Кат отвърна на топлата ѝ прегръдка и си пожела да може да забрави тревогите толкова бързо, колкото нея.

— Благодаря ти, лельо. Разчитам на теб, да представиш нещата в най-добра светлина пред татко и майка.

— Не се притеснявай за това, скъпа. Чичо ти и аз ще им кажем точно какво се е случило и колко щастлива си била да се омъжиш!

От коридора, се разнесе гласът на Кейтлин, която нареждаше на лакея да закрепил куфара отзад на каретата на МакЛийн, и всички излязоха от всекидневната.

Да се раздели с леля си не бе чак толкова трудно, колкото да се сбогува с Кейтлин. МакЛийн бе до нея, грижовно ѝ предложи кърпичка и я насърчи да тръгват. Съвсем скоро след това вече ѝ помагаше да се качи в каретата и бяха на път за църквата.

Следващият час премина като в мъгла — кръглолик свещеник се носеше наоколо, докато се опитваше да намери писалка, сухата фигура на епископа, облечен в дълга роба и с лице сияещо толкова, че Кат се зачуди колко ли струва на бъдещия ѝ съпруг тази бърза церемония. Всичко бе засенчено от мрачното нетърпение на Хю, който едва дочака да подпише необходимите документи и да повтори набързо клетвата. Кат се опитваше да се убеди, че това е реално, че наистина се омъжва, но всичко ѝ се струваше като някакъв странен сън и рационалният ѝ ум отказваше да го приеме. Само след час вече бяха на път към имението на МакЛийн в Шотландия.

Сгушена в пелерината си, тя седеше срещу Хю, докато каретата напускаше града. Загледа се замислено в огромния пръстен на пръста си. Големият рубин, заобиколен от диаманти, блестеше дори в приглушената светлина.

Това беше. Бяха се оженили, съюзът им бе благословен от църквата, а леля ѝ в момента обикаляше, за да разпространи новината.

Чудеше се, какво ли би трябвало да каже една младоженка. Изглежда бе наложително да каже нещо, но не бе в състояние да измисли нищо смислено.

Хю я погледна в очите, но дълго не проговори. Кат не можеше да повярва, че този мъж — този великолепен, красив мъж сега е неин съпруг. По документи, а скоро и по всеки друг начин.

Тя се прокашля.

— Надявам се, да не ме разбереш погрешно, но не се чувствам истински омъжена.

Бегла усмивка докосна устните му.

— А какво би трябвало да е усещането според теб?

— Не знам. Може би трябва да се чувствам по-възрастна? По-улегнала?

Той протегна облечената си в ръкавица ръка и повдигна лицето ѝ, така че да го погледне. Зелените му очи блестяха меко, а устните му бяха извити в чувствена усмивка.

— Мога да кажа много неща за вида ти, но възрастна или улегнала не са сред тях.

— Благодаря.

Той се засмя и пусна брадичката ѝ.

— Опитах се да ти направя комплимент.

Тя му се усмихна.

— Всичко стана толкова бързо. Убедена съм, че ще се почувствам омъжена, след като заживея в дома ти.

МакЛийн присви рамене съвсем спокойно.

— Предполагам, че няма значение, след както ще бъде само за няколко месеца.

Правилно. Оженихме се само заради благоприличието. Защо ли ми е толкова трудно да го запомня?

Не трябваше да си създава дом в Гилмъртън, там щеше да е само гостенка. Но не беше в характера ѝ да живее някъде и да не стане част

от дома. Дори при леля си помагаше в съставянето на менюто, наблюдаваше спалното бельо да се сменя редовно, поемаше и други задължения, които бяха неприятни на Лавиния. Предполагаше, че ще може да върши доста неща в Гилмъртън, така че времето ѝ да минава по-бързо.

Питаше се каква ли е къщата, дали е разположена на хълм или до езеро, и студена ли е през зимата като дома ѝ? Също и колко прислужници има?

Изведнъж си спомни, че леля ѝ бе заявила, че Хю МакЛийн има няколко извънбрачни деца. Там ли щяха да бъдат? Ако е така, поне щеше да има някаква компания.

Зачуди се как да насочи разговора към тази тема?

— Би ли ми разказал за Гилмъртън Манър.

Очите му проблеснаха, а веждите му се присвиха, но само за част от секундата. Почти веднага, обичайното му спокойно и неразгадаемо изражение се завърна, но беше твърде късно, Кат бе видяла блесналия му поглед, макар въобще да не знаеше как да го разтълкува.

Какво ли означава това изражение? Да не би да казах нещо погрешно? Проклятие, имам право поне да му задавам въпроси!

Преди да успее да облече размислите си в думи, той заговори:

— Гилмъртън Манър е голям и просторен. По-голямата част от него е построена през XIII в., това обяснява защо всяка година се налага да разрешаваме различни проблеми с покрива.

— Руши ли се?

Ниският му дълбок смях се разля около нея.

— Не, въпреки че някои части от него са в по-добро състояние от други.

— Нямам търпение да го видя. Звучи ми така сякаш ще е твърде голям само за нас двамата — каза тя и зачака.

Той повдигна вежди и изражението му изведнъж охладня.

— През повечето време.

Тя потрепна от ледения му тон.

— На теб ти е студено. Искаш ли одеяло? — хвана ръцете ѝ и я придърпа от своята страна. След това повдигна седалката, на която бе стояла, извади дебело вълнено одеяло и я зави. Ръцете му, топли и нежни, докоснаха шията ѝ.

Кат се опитваше да се пребори с необяснимото си желание да се облекне на него.

Съпругът ѝ изглежда бе съчетание от огън и лед — в един миг хладно отхвърляше въпросите ѝ, а в следващия я завиваше грижовно с топло одеяло. Искаше ѝ се да повярва, че тези нежни прояви са израз на истинската му същност, но не можеше. В действителност, сигурно съчетаваше и двете. Щеше ли да успее някога да разреши тази загадка?

Усмихна се принудено.

— Не съм свикнала с такъв студ. Макар нашата енория да е на север от Лондон, там винаги ми се е струвало по-топло.

— Ако мислиш, че сега е студено, почакай да стигнем още по на север.

— Колко време ще пътуваме?

— Четири дни, в най-добрия случай. Много зависи от времето. В Шотландия няма такива пътища като в Англия и ако завали сняг или дъжд може да ни забави — и след като се поколеба добави: — Ако нямаш нищо против, бих искал да пътуваме и през нощта. Има пълнолуние и ще можем да продължим безопасно. Ако искаш да поспиш, в сандъка има възглавници, а и седалките са достатъчно меки.

— Разбира се, както решиш.

— Чудесно — очите му светнаха. — Нямам търпение да се прибера у дома. Предполагам и ти искаш да видиш Гилмъртън.

Погледът ѝ попадна върху устните му и споменът за целувката им неочаквано я завладя. В тялото ѝ се зароди топлина, която прерасна в истински пламъци, танцуващи по кожата ѝ, а гърдите ѝ настръхнаха сякаш той наистина я бе докоснал.

И всичко само заради един спомен? Лицето ѝ пламна и за един ужасяващ миг беше убедена, че той бе разбрал за какво си мисли. Един бърз поглед ѝ доказа, че е права — очите му блестяха така, сякаш си спомняше неща, които не трябва.

Хю свали ръкавиците си и ги сложи в джобовете на палтото си.

— Ако скоро не се стоплиш, можем да спрем до някоя странноприемница, за да вземем горещи въглени — той кимна към мангала на пода.

— Не, благодаря, да го оставим за по-късно, когато стане наистина студено — каза тя и се сгуши в одеялото.

Хю почти се засмя на изпълнения със съжаление поглед, който тя хвърли към мангала.

Вече бе научил доста неща за съпругата си. Тя се шегуваше и бе търпелива, когато други жени биха изпаднали в истерия. Без да се замисли се бе съгласила, да продължат да пътуват и през нощта. Това го накара да я види в различна светлина. Нямахше никакво съмнение, че своенравната и свикнала да бъде център на внимание Кейтлин Хърст би избухнала в сълзи само при мисълта за нещо подобно.

Оценяваше доброто ѝ настроение, което го караше да се чувства сигурен в добрия край на малкото им приключение. Тя щеше да се радва на гостоприемството на Гилмъртън, а след това спокойно да се прибере в дома си и да продължи живота си там.

Като я гледаше сега, сгушена в одеялото до него, със зачервен от студа нос и очила отразяващи следобедната светлина, не можеше да спре обхваналото го съжаление. Бе толкова жалко, че животът не ѝ бе отредил нещо повече от ролята на символична съпруга. Заслужаваше го... само че той не можеше да ѝ го даде.

Тя кихна и очилата подскочиха на носа ѝ.

Хю се намръщи.

— Още ли ти е студено?

— Не, не. Добре съм, наистина — отвърна Кат и веднага кихна отново.

— По дяволите — спусна ръка зад гърба ѝ и я придърпа близо до себе си, а след това зави с одеялото и двамата.

— Хю, не е нужно да ме глезиш! Ако ми е студено, ще ти кажа.

Той се намести в ъгъла, като я държеше плътно до себе си. Дори тя да не искаше да я глези, проклет да е, ако позволеше да се разболе, докато е под неговите грижи.

Кат стоеше сковано до него, с глава обърната на другата страна. Хю се усмихна на упоритостта ѝ, въпреки че така му предоставяше чудесен изглед към себе си.

В профила ѝ имаше нещо невероятно сладко. Не беше сигурен дали е твърдата, и все пак деликатна и женствена, линия на челюстта ѝ, или извивката на горната ѝ устна, но каквото и да беше, му се струваше много интересно. Лицето ѝ издаваше толкова от характера ѝ — интелект, остроумие, спокойна увереност — че го очароваше. Познаваше я едва от пет дни, но вече бе видял как реагира при

извънредни обстоятелства — първия път в каретата, когато я бе помислил за сестра ѝ, а по-късно и в странноприемницата, когато бе пренебрегнала забраната на леля си и чичо си да говори, и на следващия ден, когато беше отишъл, за да ѝ каже какви възможности имат или по-скоро нямат. Всеки път, дори и пред лицето на непреодолими препятствия, тя запазваше разумно отношение и почти величествено спокойствие. Не се държеше като срамежливо цвете, нито като светска кокетка, която е готова на всичко, за да се забавлява. Тя бе жена, надарена с елегантност, разум и не малко красота. Ръката на Хю се стегна около нея и той се обърна така, че брадата му се опря в копринената ѝ коса. След един напрегнат миг тя се отпусна достатъчно, за да се облегне на него. Известно време поседяха така, сгушени под дебелото одеяло, топлейки се един друг, докато карета се клатушкаше по неравния път.

Сладкият ѝ аромат му напомняше свеж пролетен ден и го накара да затвори очи от наслада.

Кръвта във вените му закипя от желание. Плъзна ръка по рамото ѝ и се наведе, за да вдиша още по-дълбоко аромата ѝ и косата ѝ погъделичка носа му. Тя въздъхна и се сгуши в него като обърна лице към рамото му и предизвика болезнена възбуда в тялото му. Един дълъг миг седяха и се наслаждаваха на близостта си, а в следващия вече се целуваха страстно, почти отчаяно.

Кръвта на Хю препускаше през вените му, докато я поглъщаше и усещаше мекото ѝ тяло до своето. Огънят на страстта се разпалваше все по-ярък и той я взе в скута си.

Ръцете ѝ се обвиха около врата му, тя се притисна още по-силно към него и това го възбуди още повече. Тази жена беше истинска загадка за него, съчетаваше страст и прагматизъм, сладострастие и морал, задължение и вълнение. Не знаеше какво да мисли, а и докато я държеше в прегръдките си просто не можеше да мисли.

Ръцете ѝ го обгръщаха плътно, а неговите пробягваха по гърба ѝ и го изследваха, докато тя стенеше срещу устните му. Пищното ѝ тяло бе меко и гъвкаво и го караше да мечтае да потъне в нея. Мисълта, да ѝ покаже плътските наслади, го накара да потръпне от желание. Всички жени, с които бе имал връзки, бяха опитни и се възползваха от чувственото удоволствие, без да изпитат никаква емоция. Така че нейната страстна невинност бе истински опияняваща.

Плъзна ръка от заобленото ѝ бедро към гърдите ѝ. Тя се задъха и прекъсна целувката им. Очите ѝ се отвориха широко, очилата ѝ бяха паднали и нищо не подчертаваше богатия им лешников цвят, освен дългите ѝ потрепващи самурени мигли.

Хю замря, цялото му тяло пулсираше, почти болезнено, от силните усещания. Бавно, без да сваля поглед от нея, той разтърка гърдата ѝ през роклята, а палецът му откри зърното ѝ безпогрешно точно. Очите ѝ се разшириха още повече, а дъхът ѝ излизаше на пресекулки от подутите ѝ устни.

— Това харесва ли ти? — попита той и разтри втвърденото ѝ зърно.

Тя се изви към ръката му, очите ѝ се притвориха, а от устните ѝ излезе въздишка.

Свали ръка си от врата му, хвана китката му и за негова изненада я притисна още по-силно към гърдите си.

По дяволите, тя се оказа много страстна! Поглъщаше с очи зачервеното ѝ от възбуда лице, порозовелите ѝ бузи, изплъзналите се от фибите медни кичури. Изглеждаше необузdana като птичка избягала от клетка, но той знаеше, че е съвсем различна. Сравнението бе болезнено еротично и Хю го усещаше с всяка част от тялото си.

Впи устни в нейните и продължи по челюстта и ухото ѝ. Тя потрепери срещу него, размърда се в скута му и отново пристисна ръката му до гърдите си. Той ѝ даде време да го спре, ако иска, и бавно разхлаби деколтето на роклята ѝ, след това развърза връзките на ризата ѝ.

Тя притихна в прегръдката му, а дишането ѝ се учести. Той продължаваше да хапе леко ухото ѝ, докато плъзна ръката си под ризата ѝ, за да обхване голите ѝ гърди. Пищни и топли, всяка от тях изпълваше идеално шепата му. Размачка ги нежно и потърка втвърдените ѝ зърна.

Кат изстена и се изви срещу него, а дупето ѝ се отърка във възбудената му плът. Той отдръпна ръката си и посегна към глезена ѝ. Завладя отново устата ѝ и я зацелува дълбоко, езикът му се промъкна между устните ѝ, а ръката му се плъзна по чорапа към коленете ѝ и премина нататък. Бързо отмести тежките ѝ поли и фусти и прекара ръка по голите ѝ крака. Продължи да гали бедрата ѝ по-нагоре. И по-нагоре. Пръстите му докоснаха влажната ѝ плът...

Кат се изправи рязко и стисна коленете си. Косите ѝ бяха разпръснати в див безпорядък по раменете, а устните ѝ бяха подути от целувките.

— Не! — изпъшка тя и в очите ѝ се четеше страх.

Хю си пое дълбоко дъх, затвори очи и се опита да са пребори с обхваналата го възбуда. По дяволите, това не беше начинът, по който трябваше да се отнася с девствената си съпруга. Не беше някой груб глупак, който се интересува само от собственото си удоволствие, без да даде същото на партньорката си. Да се опита да въведе в плътските наслади едно невинно момиче, в клатещата се по неравния път карета, беше глупаво.

Тя заслужаваше повече и дори да му костваше живота, щеше да се постарее да получи най-нежното и грижовно отношение. Може и обстоятелствата да я бяха принудили да се омъжи за него, но Хю бе решил двамата да се наслаждават на плътските удоволствия, а седалката на каретата не беше най-удачното място.

Искаше, когато я съблазни да бъде в най-подходяща обстановка — върху широко пухено легло, застлано с фини ленени чаршафи, в стая, затоплена от пламъците на камина, които се отразяват в голяма месингова вана. Там щеше да ѝ покаже удоволствието от интимността. Не тук, не по този начин. Не и първият ѝ път. Не и за неговата съпруга.

Не беше сигурен защо всичко това имаше такова значение, но не можеше да го пренебрегне. Внимателно освободи ръката си от полите и ги спусна до глезените ѝ. След това дръпна роклята обратно на рамото ѝ. Тя му помагаше с треперещи ръце, а лицето ѝ бе толкова почервено, сякаш всеки миг ще избухне в пламъци.

— Катриона, това ще се случи, но не и тук.

Тя не можа да го погледне. Вместо това промълви дрезгаво с почти разтреперан глас.

— Трябва да намеря фибите си.

Хю ѝ помогна. В някой момент одеялото бе паднало, въпреки че никой от тях не беше забелязал. Той го вдигна и намери очилата ѝ заплетени в гънките му. Подаде ѝ ги и тя си ги сложи, а след това прихвана дългата си коса с фибите. Копринените кичури пленяваха погледа му.

— Ето.

Загърна я с одеялото и зачука по тавана на каретата. Тя започна да забавя хода си.

Кат се сгуши под завивката, чувстваше се обърквана и смутена, но все още жадуваше за докосването му.

— Какво... какво правиш?

— Отивам да поюздя малко. Шадоу е завързан за каретата и се нуждае от движение — отвърна Хю и ѝ се усмихна напрегнато, почти с болка. — Не съм от мъжете, които правят нещата наполовина и няма да отнема невинността ти в клатещата се по пътя карета — не. Най-добре е да изчакаме, но трябва да призная, че съм много... — потърка лицето си с ръка и тя с учудване отбеляза, че жестът му я разтърси сякаш бе докоснал нейното. — Истината е, че имам нужда от малко хладен, свеж въздух, движение и... — улови погледа ѝ и се усмихна печално. — Не ме разбираш нали?

— Присъствието ми те изморява?

— Не, въобще не е така! Катриона, аз съм много... — забеляза обърканото ѝ изражение и потрепна. — О, по дяволите, ето — хвана ръката ѝ и я притисна към себе си, там, където твърдата му мъжественост напираше през панталоните.

Тя отдръпна ръката си, а лицето ѝ запламтя още повече.

— Разбирам — едва успя да промълви.

Той се засмя меко.

— Не гледай толкова смутено, това е един от най-големите комплименти.

Кат скри ръката си под одеялото.

— Тогава... — прехапа устни.

Каретата се разклати, когато лакеят слезе. МакЛийн се наведе и каза тихо:

— Не спрях, защото не ме привличаш, а защото е точно обратното. Но не искам първият ти път да бъде на твърдата седалка в каретата.

О, добре. След като беше толкова внимателен, тя предположи, че трябва да го оцени. А и ласките му наистина ѝ бяха харесали много.

— Има ли някакво значение? Седалките не са толкова твърди и...

Той се засмя тихо, след това я целуна бързо.

— Повярвай ми, заслужаваш много повече.

По вратата се почука силно. След това се отвори и се появи кочияшът.

— Милорд? Вие ли почукахте?

— Да, Фъргюсън. Оседлай ми коня. Искам да пояздя малко.

— Много добре, милорд — отвърна той и малко след като се оттегли се чуха нарежданията му към останалите.

МакЛийн слезе с намигане и разклати каретата.

Кат се прокашля.

— През целия останал път до Шотландия ли ще яздиш?

— О, не — в очите му проблеснаха весели искри. — Смятам да яздя, докато се уморя толкова, че да не мога да направя нищо друго, освен да се вирам в теб с копнеж. Час или два трябва да са достатъчни.

Тя се усмихна, поне нямаше да остане сама задълго.

— Чудесно, надявам се да се насладиш на ездата.

— Сигурен съм, че ще бъде ужасно и студено, но точно от това се нуждая в момента. Междувременно, ти си почивай. Ще минат още няколко дни преди да пристигнем в Шотландия. Но след като се озовем там... — погледна я с пламнали очи и затвори вратата.

Каретата скоро възвърна обичайната си скорост. Кат надникна през прозореца и видя МакЛийн да препуска отстрани, вятърът рошеше тъмната му коса под шапката. Очите му бяха ярки като рубина, които блестеше на пръста ѝ, а твърдата линия на брадичката му я накара да затаи дъх. Това създаде у нея впечатлението, че той не преговаря — никога.

Облегна се на седалката. В началото се бе чудила защо настоява за физическата страна на брака им. Но не и сега. След като едва ли съществуваше вероятност да се омъжи отново, щеше да е хубаво да разбере какво е да правиш любов, поне за известно време. Би било много жалко никога де не го изживее.

Това я зарадва повече, отколкото си бе представяла някога. Усмихната се сгуши в ъгъла, одеялото я затопли и скоро последва съвета на Хю да заспи.

Следващите няколко дни преминаха като първия. Хю започваше всеки ден с нея в каретата, но чувственото напрежение между тях ставаше все по-осезаемо. Не след дълго слизаше да язди, докато се

измори дотолкова, че след като се върнеше нямаше сили за друго, освен да заспи.

Разбира се, това не помагаше никак на настроението на Кат и тя откри, че е възможно да желаеш един мъж дори когато спи дълбоко и даже похърква.

Желанието бе нещо много, много загадъчно.

След известно време ѝ омръзна да стои сама в каретата. Още по-лошо бе, че местностите, през които минаваха, бяха диви и скалисти и я обхвана носталгия. Липсваха ѝ братята и сестрите ѝ. Липсваха ѝ шумните закуски, добронамерените препирни и всичко останало.

Откри, че се притеснява, дали ще се чувства удобно в Гилмъртън Манър. Щеше ли някога да се почувства там като у дома си?

С натезало сърце си пожела да се бе сетила да си вземе книга, защото имаше отчаяна нужда от нещо, което да я разсейва.

Бяха продължили пътуването през първите две нощи и спираха само за да се хранят набързо, и веднъж, за да си вземат блажена гореща вана. Движеха си доста бързо, защото сменяха конете често, с тези, които Хю държеше в конюшните по целия път. Третата нощ обаче, облачното небе ги накара да спрат и да останат в една странноприемница. Кат бе много благодарна за това. Гърбът и краката я боляха и дори след като спряха все още усещаше тръскането на каретата и земята се клатеше под краката ѝ. Напълно изтощена, задряма два пъти над вечерята си и не се събуди, дори когато Хю я отнесе в стаята им и я сложи в леглото. Пробуди се рано на другата сутрин, навън още бе тъмно. Леглото бе затоплено от тялото на Хю, но той вече бе станал и се бе облякъл. Веднага след като се разсъмна бяха отново на път.

Малко след залез на четвъртия ден най-накрая пристигнаха в Гилмъртън Манър. След последния завой на криволичещия селски път Кат видя бъдещия си дом. Луната го обгръщаше в призрачна сребриста светлина.

Къщата бе кацнала на един оголен хълм. Беше висока три етажа и имаше безброй прозорци. Изглеждаше тъмна и застрашителна на хладната лунна светлина. Кат имаше усещането, че някой я наблюдава и потрепери, когато забеляза, че само няколко прозореца на първия етаж светят приветствено.

Яхнал Шадоу, Хю се взираше в къщата със съвсем различни чувства. Беше си у дома. Най-накрая.

Конят изглежда усещаше същото, защото заподскача и премина в тръст по пътеката. Хю се засмя, дръпна юздите, за да го спре до широката червена порта, и слезе изпълнен с гордост. Къщата бе просторна и солидна и отговаряше точно на вкуса му. Великолепната сграда съчетаваше класически стил и семпло удобство.

Вратата се отвори и висока жена, облечена в рокля и престилка на икономка, излезе пъргаво навън. След нея вървяха лакеите, Ангъс и Лиъм, и носеха фенери, за да осветят верандата.

Мисис Уолис се намръщи.

— Ах, милорд! Очаквахме ви най-рано след две седмици! Добре, че поне спалнята ви е приготвена.

— Щях да изпратя съобщение, но обстоятелствата ускориха завръщането ми.

Каретата спря до къщата. Фъргюсън скочи и побърза да помогне на Кат да слезе.

Очите на мисис Уолис се разшириха, Хю никога не бе водил гости в Гилмъртън. Кат изглежда не забелязваше силното любопитство на икономката. Беше бледа и изморена, част от косата ѝ се бе изплъзнала от фибите и дългите кичури се бяха разпилели незабелязано по гърба ѝ. Дрехите ѝ бяха измачкани и явно бе твърде изтощена, за да забележи каквото и да било. Сърцето на Хю се смекчи. Изглеждаше толкова уморена и мъничка на фона на къщата.

Въпреки че държеше ръката на Фъргюсън, докато слизаше от каретата, тя се препъна, когато краката ѝ докоснаха земята. Хю се приближи до нея, обви длан около талията ѝ и ѝ помогна да се изкачи по стълбите.

— Мисис Уолис, това е лейди Катриона МакЛийн, новата ти господарка.

— Как...? — тя зяпна, последвана от двамата лакеи. — Вие... искате да кажете... кога... — изчерви се силно и направи дълбок реверанс. — О, милейди, колко е хубаво да се запознаем! Добре дошла в Гилмъртън!

Кат успя да се усмихне, облегната на ръката на Хю.

— Благодаря. Малко съм изморена от пътуването, иначе бих помолила да ме разведете из къщата — направи печална физиономия.

— Страхувам се, че няма да успея да се справя с всичките стълби сега. Прекарах последните четири дни седнала в каретата.

— Пристигнахте от Лондон само за четири дни? — Икономката погледна обвинително Хю. — И въобще не спирахте, нали?

— Бързахме.

— Да виждам. Бедното дете, сигурно е изтощено до смърт. Защо не ѝ покажете спалнята, а аз ще донеса чай и маслени кифлички.

— Маслени кифлички? — попита Кат.

— Абърдийнски специалитет — обясни Хю.

Тя само примигна към него и мисис Уолис продължи.

— Сладки и меки са, милейди. Ще ви харесат — каза тя и огледа критично новата си господарка отгоре до долу. — Лондонските дами, никога не се хранят достатъчно, макар че вие ми се струвате малко позакръглена от останалите, които съм виждала.

— Благодаря ви.

Хю я прегърна и се засмя.

— Мисис Уолис смята, че всички едва ли не умираме от глад. Това е един от нейните най-очарователни недостатъци.

— Хъмм. Ако се хранехте както трябва, нямаше и дума да кажа! Не се притеснявайте, милейди, ще ви охранявам за нула време — след това икономката тръгна към вратата. — Хайде, влизайте! Ще хапнете и после веднага в леглото.

Кат погледна Хю.

— Бих искала и да се изкъпя.

— Разбира се! — каза мисис Уолис през рамо, като кимна към стълбището в дъното на голямото фоайе. — Ангъс, бързо в кухнята. Кажете на останалите, че имаме нова господарка и тя желае да се изкъпе веднага.

Хю и Кат заизкачваха стълбите след икономката, която бе започнала да разказва за различните оръжия и картини, които украсяваха стените покрай огромното стълбище. Хю можеше да се закълне, че Кат не възприема и дума от чутото. Лицето ѝ бе измъчено и бледо, раменете увиснали и всяка следваща стъпка ѝ отнемаше все повече време от предишната.

Когато стигнаха първата площадка тя се спъна и щеше да падне, ако той не я бе хванал. Взе я в прегръдката си и след като промърмори

някакъв протест тя отпусна глава на рамото му и обви ръце около врата му.

Мисис Уолис погледна загрижено назад, кимна одобрително и побърза да отвори вратата на спалнята на Хю.

Той се наслаждаваше на ролята на „благородния спасител“, докато носеше изморената си булка. Бе убеден, че такава мълчаливо съгласие е рядкост и реши, че е най-добре да се възползва от него, доколкото може.

Един джентълмен би трябвало да даде на съпругата си известно усамотение през първата ѝ нощ в непозната къща след толкова изтощително пътуване, но тя му беше жена, за Бога, и вече бе проявил много повече търпение от останалите мъже. След като се налагаше да се примири със страните на брака, които не му харесваха, поне щеше да се възползва от единственото, което може да му достави удоволствие.

Икономката оправи възглавницата на канапето до огромната камина.

— Ще отида, да видя, какво става с кифличките и топлата вода.

— Благодаря ти — познатата голяма стая изглеждаше гостоприемно с кралско сините завеси, удобната камина, килима в червено и зелено и тежките мебели от тъмно дърво. Хю заобиколи канапето и остави Кат на леглото. — Почивай, докато храната и топлата вода пристигнат.

Тя се отпусна на възглавницата и миглите ѝ се спуснаха върху бузите като ветрила, когато затвори очи.

Погледът на Хю проследи упоритата ѝ брадичка, нежната ѝ шия и стигна до меката извивка на гърдите ѝ...

Изведнъж у него пламна силна страст и той извърна поглед, раздражен, че се влияе толкова лесно.

Когато дишането ѝ стана равномерно, тя разтвори устни и се обърна на една страна. Изглеждаше толкова млада, сгушена сред възглавниците, косата ѝ бе разпиляна и заплетена, а под очите ѝ личаха тъмни сенки показващи, дълбока преумора.

Улови се, че отмята косата от челото ѝ. Когато пръстите му докоснаха гладката ѝ кожа, нещо в гърдите му потрепна. Симпатия, каза си той. Тя сигурно беше изтощена и притеснена за бъдещето си. Надяваше се само когато осъзнае истинското положение на нещата, да

не разруши живота му или нечий друг. Надяваше се на това, повече от всичко.

Хю въздъхна, беше изморен до мозъка на костите си, но едва ли щеше да заспи. Налагаше се да каже на мисис Уолис, че кифличките и топлата вода трябва да почакаат, докато Кат си почине. След като подремнеше час-два, щеше да е в състояние да вечеря и да се изкъпе, преди да заспи дълбоко.

А той, когато слезеше долу, може би щеше да се оттегли в библиотеката и да си налее малко портвайн, преди да си легне. В противен случай нямаше да може да заспи, не и с невинната изкусителка в леглото си, а имаше нужда от дълбок сън. Но сутринта, когато тя се събудеше...

Усмихна се и оправи завивката ѝ. След това, все още с усмивка на устните, тихо излезе от стаята.

ГЛАВА 9

„Ако някога ви се случи да срещнете някой МакЛийн, избягвайте зелените му очи. Говори се, че са способни само с един поглед да пленят женското сърце, затова внимавайте много.“

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Когато, час по-късно, Хю напусна библиотеката, забеляза, че вратата на всекидневната е широко отворена и от вътрешността ѝ проблясва слаба светлина. Той надникна и спря при вида на чифт ботуши протегнати към камината.

Изглеждаха доста елегантни, бяха изработени от мека италианска кожа, излъскана до блясък. Такива рядко можеха да се видят далеч от Сейнт Джеймс стрийт. Токовете им бяха специално изработени и гравирани със сребро, а от белите им маншети висяха абаносово черни пискюли, съвсем типични ботуши за едно конте. Ако трябваше да се съди по панталоните на мъжа, то и останалата част от облеклото му бе също толкова изискана.

Хю влезе в стаята.

— Какво правиш тук? Да не би нещо да не е наред?

Мъжът в креслото отпи от портвайна, който си бе налял във висока чаша.

— Това ли е начинът, по който трябва да поздравяш брат си — попита лениво той.

Хю се намръщи.

— Къде са момичетата?

— В леглото, където им е мястото.

— Значи нищо не се е случило...

— Дъщерите ти са в безопасност. Дори сега ги пазят седем от най-верните ми хора.

Хю въздъхна и прекара ръка през косата си.

— Съжалявам, Дугъл. Тази седмица беше кошмарна, а и получих онова писмо точно преди да тръгна.

— Знам! И мен много ме притесни. Затова и повиках най-верните си хора. Никога не бих позволил нещо да се случи с племенниците ми.

Хю успя да се усмихне.

— Благодаря ти. Извини ме, че съм в такова настроение — огледа се наоколо. — Къде е София?

— Прекрасната ми съпруга замина за Единбург днес следобед, за да заведе баща си, на лекар.

— Ред е болен?

— Има само пристъп на подагра, но Софи се суети край него, сякаш е бебе — Дугъл се усмихна и погледът му се смекчи. — Няма да се забави много, не се чувства щастлива, когато е далеч от мен.

— Искаш да кажеш далеч от дома си. Не съм виждал жена, която да обича повече някоя къща.

— Кой може да я вини? Макар да не е впечатляваща като тази чудовищна сграда, е далеч по-елегантна.

— И по-скъпа.

Дугъл повдигна вежди.

— А? Някакво съжаление ли долавям? Последното, което чух, е, че и ти си доста заможен.

— Александър е по-богат от всички нас взети заедно.

— Той наследи богатството си, а на нас ни се наложи сами да спечелим парите си. Ти с твоите благословени коне, а аз с уменията си на игралната маса.

— Никога не съм считал играта на карти за умение.

— Да, защото никога не си играл с мен.

— И не смятам.

Дугъл махна едно мъхче от ръкава си.

— Нямах ли ми доверие?

— Не и що се отнася до картите, жените или моя портвайн.

— Постъпваш по единствения разумен начин.

Хю се върна на първоначалната тема.

— Ако не си довел момичетата, защо си тук?

— Видях те, да препускаш насам и исках да те поздравя с добре дошъл у дома.

— Не може да си ме видял, беше тъмно — Хю отиде до бюфета, взе си чаша от сребърния поднос и си наля прилична доза от портвайна.

— Не беше чак толкова тъмно, след като яздеше.

— Луната осветяваше пътя ми, но ти не може да си ме видял през дърветата, които заобикалят къщата ти — повтори брат му.

Дугъл присви рамене и отпи още една глътка от питието си.

— Тогава може да съм чул каретата.

— Или пък си платил на онзи мой безполезен лакей, който шпионира за теб.

— Лиъм е добър човек — запротестира Дугъл.

— Най-вече за теб — налагаше се отново да поговори с лакея. Проблемът бе, че Дугъл винаги бе дяволски добър в това да представя нещата да изглеждат правилни, дори когато самият той знаеше, че не са. В младостта им, това бе донесло не една неприятност на Хю.

Дугъл погледна брат с присвити очи.

— Ако не беше толкова потаен, нямаше да ми се налага да плащам на шпионин, за да науча нещо. Като например, интересния факт, че скъпият ми брат се е прибрал от Лондон със съпруга.

Хю стисна зъби, но не отговори. Бе прекарал последния час в опити да не мисли за привлекателната жена в спалнята си и не посрещна никак радушно любопитството на Дугъл към ситуацията.

Вече бе изпил чаша портвайн в библиотеката, като се опитваше да притъпи възбудата и изтощението си — лоша комбинация, дори и в най-добри времена. Бързо изпразни чашата, която си бе налял преди малко, и я напълни отново.

Дугъл повдигна вежди.

— Доколкото те познавам, по-скоро съм склонен да повярвам, че би предпочел да се прибереш мъртъв, отколкото женен.

— Вярно е — Хю зае стола срещу брат си, вдигна краката си на дивана и кръстоса глезени.

Той огледа ботушите му с презрение.

— Варварин.

— Конте.

— Поне съм възпитано конте — Дугъл го погледна с интерес. — Изглежда Лиъм смята, че си бил принуден да се ожениш, след като са те хванали в компрометираща ситуация с дъщерята на викарий. Колко е близо до истината?

Хю отпи голяма глътка от портвайна си.

— Това е груба, но точна версия на събитията.

Брат му повдигна вежди.

— Изглеждаш твърде спокоен.

— Примирих се. Това е нещо съвсем различно.

— Хъм, а как се казва тя?

— Катриона Хърст — каза Хю, спря и добави: — МакЛийн.

— Хърст? Не е ли онова момиченце, което флиртуваше с Александър, когато бях в Лондон миналия месец?

— Не, това е сестра й Кейтлин. Съпругата ми се нарича Кат, но аз мисля, че не й подхожда.

Дугъл го погледна с любопитство.

— Какво значение има името?

— Не знам, Кат ми се струва твърде... обикновено.

— О, значи е красива.

— Тя е... — Хю се загледа в чашата си. — Тя е уникална.

Дугъл зачака, но брат му не каза нищо. След като се намести на стола си започна весело.

— Хърст, а? Значи произхожда от добър шотландски род.

— Така трябва да е, въпреки че няма да забележиш дори лек акцент. Семейството й живее в енорийската служба в Уитбърн, северно от Лондон.

Дугъл се наведе напред и подпря лакти на коленете си.

— И как се случи всичко това? — попита тихо.

Хю потърка лицето си с ръка.

— Предупредих Александър да не флиртува със сестра й, но той само се засмя. След като напусна града за седмица, аз използвах твоя трик и подкупих лакей да я наблюдава. Открих, че Кейтлин е заложила капан на Александър, за да го принуди да й предложи брак, и исках да осуетя намеренията й. Междувременно, Катриона също се опитала да спре сестра си, но вместо това, двамата попаднахме в капана.

— Нямах ли друг изход?

— Не можех да допусна Катриона да се справя сама със скандала.

— Имаше скандал?

Изражението на Хю стана мрачно.

— Обхвана целия град само за миг. Имената ни дори влязоха в книгата за залози в Уайтс.

Дугъл подсвирна тихо.

— И, разбира се, ти не можа да постъпиш по друг начин, освен да се ожениш за нея.

— По-голямата част от вината беше моя. Ако не бях толкова твърдо решен да накажа сестра ѝ, нямаше да компрометирам Катриона. Характерът ми ми направи хубава услуга.

— Александър знае ли?

Хю поклати глава.

— Ще се вбеси, че си се намесил в работите му.

— Имам по-големи грижи в момента.

— Предполагам, че е така — като например, какво ще си помислят дъщерите ти, когато открият, че имат нова майка.

Веждите на Хю се склочиха.

— Тези момичета са мои деца. Те са само моя отговорност и на никой друг. Катриона ще остане тук само няколко месеца и след това ще се върне у дома при семейството си.

— Какво? — Дугъл повдигна вежди. — А тя съгласи ли се?

— Не ѝ дадох друг избор.

Дугъл въздъхна.

— Хю, не може да съдиш за всички жени по Клариса...

В следващия миг Хю бе скочил на крака, а навън вятърът заблъска по стените на къщата и разтреса прозорците.

— Не споменавай името на тази жена в дома ми отново! Не искам да го чувам.

Дугъл вдигна ръце.

— Добре де! Извинявай!

Вятърът утихна, а Хю седна на стола с мрачно лице.

— Катриона изобщо не прилича нея. Ако беше така, дори не бих ѝ предложил да се оженим, независимо от обстоятелствата.

— Изненадан съм, че я доведе тук.

Хю изгледа твърдо брат си.

— Нямах никакъв избор. Знаеш, че не смея да отсъствам задълго.

— Вярно — Дугъл се облегна. — Не ти е никак лесно, нали?

— Да. А... какво да правя сега?

— О, не, недей! Последният път, когато те посъветвах да купиш онази кобила, тя се оказа куца. И след като ме обижда месеци наред, заяви, че никога няма да поискаш мнението ми отново.

— Ти не знаеш почти нищо за конете, но имаш отличен вкус за жените. Софи е чудесна.

Дугъл се изпълни с гордост и не можа да се въздържа да не изпъчи гърди.

— Справих си много добре, нали? — макар че, ако трябваше да е напълно честен, не беше съвсем сигурен дали той бе избрал София или тя него. — Не мога да разбера точно какъв съвет искаш. Ако тази жена няма нищо общо с онази, чието име не искаш да споменавам, тогава какво те притеснява?

Хю се загледа мрачно в празната си чаша. Накрая тихо каза:

— В началото, когато срещнах майката на момичетата, бях полудял от любов по нея. Не можех да се храня, да спя или да мисля за нищо друго — усмихна се презрително. — Не знам как сте ме понасяли.

— Беше млад и досаден, разбира се — Дугъл присви рамене. — Знаехме, че ще го превъзмогнеш, както се и случи накрая.

— Все пак разстроих всички и месеци наред никой от вас не ми говореше — Хю поклати глава. — Сега, когато дъщерите ми са тук и се опитвам да им създам дом, няма да позволя нищо и никой да разруши живота ни. Вече са преживели достатъчно трудности и няма да им причиня още.

Дугъл си наля още портвайн. Дявол да го вземе, искаше му се София да е тук. Тя беше истински извор на мъдрост, що се отнася до сложността на човешкото сърце, нещо, което той дори не претендираше, че разбира.

Но сега Хю, който рядко търсеше някаква помощ, освен да наглежда момичетата, когато му се наложеше да отпътува по работа в Лондон, бе поискал мнението му по този сложен въпрос.

Той замълча за известно време и каза:

— Имаш ли някакво основание да мислиш лоши неща за съпругата си. Каква е тя?

Хю сви рамене.

— Катриона е доста привлекателна и е висока около... — повдигна ръка и посочи до рамото си — ... с тъмноруса коса е и лешникови очи. И носи очила.

— Дотук не чух нищо обезпокоително.

Хю се усмихна леко.

— Държи се прямо и е доста упорита.

Дугъл се зачуди дали не бе доловил възхищение в гласа на брат си, макар и неохотно. Хю прекара ръка през косата си.

— Дугъл, трябва да съм сигурен, че когато Катриона си замине, след няколко месеца, всички ще можем да се върнем към нормалния си живот без болка.

Без болка?

— Мислиш, че ще ти липсва?

— Не на мен — отвърна остро Хю. — На момичетата! Не искам да се привържат към нея.

— Аз си помислих... — Дугъл се намръщи. — Хю тази жена привлича ли те?

За негова изненада, брат му почервения. Дугъл примигна. Хю? Да се изчервява?

— Предполагам, че това е „да“.

— Тя е много красива жена и аз, разбира се, я намирам за привлекателна! Ако трябва да бъда честен, очаквам с нетърпение да я имам в леглото си. Но това не ме прави сляп за факта, че заради недостатъците на майка си, момичетата могат да обикнат Катриона. Те се нуждаят от истинска майка и не искам да се привържат към нея през следващите няколко седмици.

— И да им липсва, когато си отиде — Дугъл присви рамене. — Тогава не им позволявай да се сближат.

— Как? Ако им кажа да стоят далеч от нея, ще предизвикам любопитството им, а ако кажа на Катриона да не говори с тях, тя ще го направи само за да ми докаже, че може.

— Ситуацията наистина е сложна — Дугъл се замисли. — Може би... можеш да й намериш някакво занимание.

— Занимание?

— Да, за да е твърде заета да общува с момичетата и да изградят някакви отношения.

В погледа на Хю проблесна надежда и Дугъл мислено се потупа по рамото.

— Това е добра идея. Мога да помоля Катриона да поеме някои домакински задължения — през пролетта обикновено имаме много работа. А момичетата, бих могъл да ги вземам с мен да ми помагат в конюшните, винаги когато е възможно.

Дугъл се облегна и мълчаливо се поздрави. София щеше да бъде много горда, че е помогнал на брат си. Винаги му бе казвала колко е важно да се разговаря.

Хю кимна замислено.

— Мога да го направя.

— Ти тренираш коне, жените не са много по-различни.

— Това е една доста добра гледна точка — каза Хю разпалено. — Конете също са капризни същества.

— И чувствителни.

Хю кимна.

— Имаш право.

— Само не го казвай на жена си, освен ако не искаш да спиш сам през останалата част от живота си.

Хю се ухили.

— Страхуваш се да не кажа на София какво си ми предложил?

— Разбира се, че не — отвърна Дугъл с приповдигнат тон. — Освен това, ние не говорим за мен и София. Така че, какво ще кажеш на твоята жена?

— Ще ѝ дам списък с домакинската работа, която да следи, и това трябва да държи нея и цялата прислуга под напрежение, поне няколко седмици. Момичетата копнеят за истинска майка. Дори при най-малко насърчение, биха се привързали към Катриона.

— Може би няма да се наложи тя да си тръгне след три месеца — предположи Дугъл.

Хю се намръщи.

— В живота ми няма място за жена, още по-малко за съпруга. Освен това се заклев да защитавам дъщерите си от всичко, а те ще бъдат дълбоко наранени, ако обикнат съпругата ми, а след това връзката ни се провали.

Дугъл наля още портвайн в чашата си и в тази на брат си.

— Какво каза Катриона, когато ѝ разказа за децата?

Хю мълчеше.

Дугъл отпи от чашата си.

— Разказа й, нали?

— Не.

— И защо, за Бога?

— Отначало, защото почти не се познавахме, а аз не говоря за децата, така или иначе. След това трябваше да организирам проклетата венчавка, и... ами забравих.

— А по пътя до тук?

— Струваше ми се неподходящо просто да го изтърся — въздъхна той. — По дяволите, никога не съм искал да се женя! Щях да го избегна, ако бях открил друг начин да се справим със скандала, но нямах избор. А и прекарах цялото пътуване в опити да не... — спря и се намръщи. — Това ще е първото, което ще й кажа утре сутрин.

— Добре. Гледай да го направиш.

Хю допи питието си и стана.

— Знам какво трябва да направя — изръмжа. — Просто е ужасно неудобно.

— Изглежда съвестта ти се обажда.

Хю тръгна към вратата.

— Да, щях да съм много по-добре без нея.

— Глупости. Момичетата се нуждаят от добър пример. Освен това, така моята отговорност намалява.

— Надут глупак.

Дугъл само се ухили.

Хю стигна до вратата и се поколеба.

— Дугъл, благодаря ти за съвета. Ти ми даде тема за размисъл.

— Сигурен съм, че ако София беше тук, щеше да те посъветва същото — замисли се за миг и добави: — Освен онова, че трябва да се държиш с жените като с конете — остави чашата си. — А междувременно ти предлагам да намериш начин внимателно да обясниш на жена си правилата в тази къща, както и това, че имаш три прекрасни дъщери и че тя не трябва да се занимава с тях. Бъди твърд, но справедлив, знаеш как се прави. Неслучайно твоите коне са най-добре обучените в цялата страна. Да доведе ли момичетата сутринта?

— Нека да е след закуска, ако нямаш нищо напротив. Ще имам нужда от малко време, за да обясня всичко на съпругата си.

— Тогава ще тръгвам — с тържествен поклон Дугъл напусна всекидневната. Във фойето си взе палтото и шапката от лакея и пушна една лъскава монета в шепата му.

Лиъм засия.

— Благодаря ви, милорд.

— Няма за какво. Сега, след като господарят ти си има съпруга, може да се нуждаеш от услугите ти още повече.

Лиъм сложи пръст на носа си и намигва многозначително. Дугъл се засмя.

— Ти си добро момче! Ще очаквам новини от теб — знаеше, че нещата няма да протекат гладко за брат му. Беше му съвсем ясно, че всяка остроумна жена би възприела списъка с правила за предизвикателство. И те двамата със Софи бяха започнали своята връзка с едно предизвикателство.

Неговата прелестна съпруга беше първокласна комарджийка и най-нахално го беше предизвикала да играят, за да може да си върне дома, който бяха изгубили. Естествено, Дугъл не бе успял да устои на едно толкова изкушаващо предложение, особено когато идваше от жената с най-прекрасните златисти коси и сочни устни, които бе виждал някога в живота си.

Сега вече разбираше, че я бе преследвал толкова разпалено не само от гордост, макар че по онова време можеше да се закълне, че го прави само заради непокорното ѝ поведение.

Щеше да е добре за Хю и Катриона да се сблъскат с предизвикателството, така щяха да се изправят лице в лице с истинската същност на живота.

Дугъл излезе навън на свежия нощен въздух, където го чакаше конят му. Поне щеше да има с какво да се занимава, докато Софи е в Единбург. Когато доведеше децата утре, можеше и той да остане за няколко дни.

Започнеха ли фойерверките щеше да стане доста интересно.

ГЛАВА 10

„Както знаете не всички изненади са приятни. Някои от тях могат да ни поднесат студената и жестока истина, да ни разтърсят и повалят.“

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Кат се пробуждаше бавно. Усещаше приятна топлина и бе сгушена в чисти чаршафи. Усмихна се и размърда краката си, за да се освободи от завивките. Тогава осъзна, че не просто се бе заплела в тях и не може да се измъкне, а сякаш бе...

Отвори широко очи и разбра, че е в прегръдките на Хю МакЛийн. Гърбът ѝ бе притиснат до гърдите му, ръцете му я обгръщаха плътно, а краката им се бяха преплели.

Беше си мислила, че ще имат отделни спални, като много други семейни двойки. Но все пак се наслаждаваше на уюта и сигурността, които усещаше. Приятната тежест на ръката му върху рамото ѝ и дланта му, леко обгърнала гърдата ѝ, накара дишането ѝ да се учести. Но допирът на краката му до нейните, там, където нощницата ѝ се бе повдигнала над коленете, я накара да пожелае да потъне още по-дълбоко в прегръдките му.

Кожата му беше толкова топла. Усещаше силните мускули на прасците и бедрата му, както и острите косъмчета по гърдите му.

Той гол ли беше?

Тя седна рязко, отметна завивките и скочи от леглото, а краката ѝ потънаха в мекия килим.

МакЛийн се надигна на лакът и косата му се разпиля върху челото.

— Какво има?

Когато завивката започна да се свлича надолу, Кат отри, че се възхищава на широките му добре оформени мускулести гърди и плоския му корем.

Хю хвана завивката, за да я отметне.

— Недей!

Той замря.

— Какво?

— Не ставай! Ти... ти не си облечен.

След като се беше стреснал за миг, той се разсмя високо. Все още усмихнат се отпусна на възглавницата отново и сложи ръце под главата си.

— Аз винаги спя гол.

Не му ли ставаше студено? Сигурно не, защото кожата му бе толкова топла, сякаш бе стоял пред камина. Все пак, това ѝ се струваше неприлично и неморално.

Той се ухили, и очите му блеснаха срещу нея.

— Виждам, че вярваш в ползата от плътните нощници. В твоята има плат за две. Може би и за три.

Тя се загледа в нощницата си.

— В Уитбърн е студено. Камините димят повече отколкото топят и затова е разумно всички да спим облечени. — Мисълта за братята и сестрите ѝ я изпълни с носталгия и гърлото ѝ се сви, но тя я отхвърли. — Страхувах се да не ме хване треска.

Той се усмихна бавно.

— Не съм боледувал нито ден през живота си.

Кат можеше да се обзаложи, че казва истината, със сигурност изглеждаше изключително... здрав.

Той се протегна и повдигна завивката в нейната част от леглото, като по този начин разкри част от мускулестия си крак.

— Върни се в леглото, твърде студено е. Дай малко време на армията на мисис Уолис да запали камините.

Беше ѝ малко студено, дори като стоеше на дебелия килим. А той беше толкова топъл.

Погледът ѝ се спусна по широките му рамене, по гърдите, които се стесняваха надолу към тесните му бедра, почти скрити под завивките.

Изведнъж ѝ стана трудно да диша, сърцето ѝ заби по-бързо и зърната на гърдите ѝ странно настръхнаха.

— Върни се в леглото, Кат. Студено е, да стоиш там.

Тя се намръщи.

— Не, аз наистина...

Изведнъж, вятърът се усили и с нисък бурен стон разтърси прозорците и развя завесите. Студеният въздух профуча през камината толкова силно, че вдигна облак пепел, а Кат потрепери, когато нощницата ѝ се завъртя около нея.

Погледна подозрително към МакЛийн. Той все още лежеше в същата отпусната поза с ръце под главата, но по лицето му личеше някакво напрежение, сякаш имаше главоболие.

Тя го погледна в очите.

— Ти го направи.

Той се засмя, макар че потърка слепоочието си.

— Какво съм направил?

— Чувала съм, че МакЛийн не могат да контролират бурите, а само да ги предизвикват, когато се ядосат.

— Хъм, очевидно не са били прави.

Кат го погледна недоверчиво, без да знае как да възприеме това откритие и кръстоса ръце под гърдите си, за да се предпази от студения въздух.

— И останалите ли могат да го правят.

Той се усмихна самодоволно.

— Не, само аз. Сега, хайде в леглото, сладка моя. Още няма седем и не искам да пропусна такава хубава сутрин. Получавам толкова малко заради... — той млъкна внезапно.

Тя потърка премръзналите си ръце.

— Заради какво?

Той повдигна завивките отново.

— Ела в леглото и ще ти кажа.

То изглеждаше съблазнително, а вятърът бе прогонил всичката топлина от стаята. Щеше да отнеме часове камината да я затопли отново. Кат се сгуши още повече, а зъбите ѝ започнаха да тракат.

Усмивката на Хю изчезна.

— По дяволите, не исках да премерзнеш. Идвай в леглото!

Тя поклати глава, а зъбите ѝ вече тракаха силно.

Хю промърмори някакво проклятие, отметна завивките и се изправи. За един възхитителен миг, светлината от прозореца до леглото го освети от главата до петите. Приличаше на най-съвършената статуя, която тя някога бе виждала — широки силни гърди, тесен ханш, стегнат плосък корем и мускулести бедра.

Успя да го зърне само за миг, защото той я грабна и я върна в леглото, където я зави и после легна до нея.

Кат затвори очи от наслада, когато усети топлина му.

— Упоритата жена — промърмори той и я придърпа към себе си, а ръката му отново обгърна гърдата ѝ, но този път по-плътно.

— Това... причинява ли ти болка?

— Кое? — попита я лениво.

— Да предизвикваш вятъра.

— Не, само когато се опитвам да го спра, след като се е разразил.

Тя се обърна, за да може да вижда лицето му. Сега вече лежаха един срещу друг и ръцете му обгръщаха талията ѝ.

— Но това противоречи на легендата. След като можеш да контролираш стихииите, тогава проклятието не е истинско, нали?

— Когато изгубя самообладание, бурите се разразяват, също както при братята ми. Но ако бъда много упорит, успявам да ги спра. Понякога.

Нещо в сериозния начин, по който говореше, я накара да го попита:

— На каква цена?

МакЛийн я целуна нежно по челото.

— Това си е моя грижа.

Кат сложи ръце на гърдите му и го отблъсна.

— Искам да знам повече. Баба ми винаги ни е разказва за проклятието и как действа то.

Той се засмя и гърдите му се разтресоха срещу нейните.

— Любопитна си като котка.

Тя докосна с пръст брадичката му.

— Откога знаеш, че можеш да контролираш тази своя особена... заложба?

Хищната му усмивка накара сърцето ѝ да подскочи.

— Винаги съм можел да контролирам... — обви плътно ръката си около талията ѝ и я притисна към себе си, за да може да усети възбудата му — ... заложбите си. Искаш ли да ти демонстрирам?

Кат се приближи към него, наслаждавайки се на допира и доброто му настроение.

— Тук, в своята къща, си много различен.

— У дома съм — отвърна просто и погали нежно лицето ѝ, след това продължи надолу към шията и раменете ѝ. — Искам да ти задам един въпрос: винаги ли говориш толкова много сутрин?

— А ти винаги ли докосваш толкова много сутрин? — попита в отговор тя.

Ръцете му не спираха нито за миг, галеха гърба ѝ, раменете, спускаха се надолу, докосваха се леко до гърдите ѝ по начин, който накара стомахът ѝ да се присвие и всичките ѝ мисли, освен за него, да изчезнат.

Очите му блеснаха.

— Понякога правя дори повече — целуна я по бузата и след това потърка своята в нейната.

Имаше нещо толкова... интригуващо в начина, по който голите му крака се преплитаха с нейните и гърдите ѝ се напрягаха и набъбваха, когато пръстите му се ключеха около тях.

Цялото ѝ тяло бе обхванато от топлина, която нарастваше заедно с безпокойството в нея. Това беше съпругът ѝ и брачното им ложе и тя се чувстваше толкова добре.

Неуверено прекара пръсти по твърдите мускули на рамото и ръката му, а после и през гърдите му. Продължи, окуражена от собствената си смелост и от нарастващата страст, горяща в очите на МакЛийн.

Да го докосва бе също толкова вълнуващо, колкото когато той я докосваше. Мъжествената красота на тялото му и чувственото усещане на кожата му под пръстите ѝ я изпълваха с трепет. Пръстите ѝ стигнаха до бедрото му. И изведнъж забеляза, че той не помръдва. Погледна към лицето му и се изненада от желязната решителност, която видя.

— Какво не е наред?

Той сложи ръка върху нейната на бедрото си.

— Трябва да се контролирам, любов моя, не искам да ти причиня болка.

— Боли ли? — почти изписка тя.

— Първият път може и да те заболи — и като видя изражението ѝ се намръщи. — Майка ти нищо ли не ти е обяснила?

— Каза, че ще изпитам удоволствие, ако съм с мъж, когото о...
— Кат бързо затвори уста. — Каза, че когато моментът настъпи, съпругът ми ще ми покаже какво трябва да правя.

Хю направи гримаса.

Изведнъж се почувства напълно безпомощна и добави бързо.

— Виждала съм какво правят животните, ако се притесняваш от това, че не знам въобще как става.

Той изглеждаше поразен, после се разсмя и целуна първо едната после и другата ѝ ръка.

— Радвам се, че знаеш поне това. Ще улесни нещата — каза и изражението му се смекчи. — Не искам първият път за теб да бъде тъжен и стряскащ, чувал съм, че може да е доста неприятно.

— Бил ли си някога с девстве...

— Не — отвърна бързо той.

— Тогава кой ти каза?

Лицето му се зачерви.

— Това няма никакво значение.

— Да, но кой би...

Хю я целуна, за да спре въпросите, на които му бе твърде неудобно да отговоря, но след като докосна устните ѝ, всичките му мисли изчезнаха. Тя го подлудяваше откакто се бе събудил и я бе видял да скача от леглото с тънките си глезени заобиколени от облак муселин. Когато помръднеше, материята очертаваше всяка част от тялото ѝ с болезнена яснота — дългите ѝ крака, пищните ѝ гърди, заоблените ѝ бедра — само за да ги скрие в меките си гънки след миг.

Сега, когато я държеше плътно до себе си и можеше да усети всеки сантиметър от тялото ѝ през нощницата, направо полудяваше.

О, как копнееше за нея! Тя беше предизвикателна, сладка и още нещо, което не можеше да определи точно.

Зацелува я, като започна от сладките ѝ устни и се придвижи по шията и рамото ѝ. Разтвори влудяващата ѝ нощница и притисна лице към шията ѝ, докато тя потрепери от удоволствие.

Точно това искаше! Плъзна бедрото си между нейните и засмука ухото ѝ. Намери гърдите ѝ и ги покри нежно с дланите си, а палците му разтъркаха зърната ѝ, докато те набъбнаха и се втвърдиха.

Толкова много неща копнееше да направи, толкова много места жадуваше да целуне, но сега не беше моментът. Искеше да възбуди сетивата ѝ и да распали нежно страстта ѝ, без да я изплаши. Продължи, като духна леко нежната кожа зад ухото ѝ. Движенията ѝ ставаха все по-неспокойни и той усети отново болезнено желание.

Накрая тя започна да се движи срещу бедрото му, дишането ѝ стана накъсано, ръцете ѝ се впираха в раменете му сякаш се опитваше да го дръпне още по-близо до себе си.

Бе почти готова — Хю го усещаше.

Стисна зъби, за да успокои, бушуващата в себе си страст. Все още не можеше да ѝ даде воля.

Започна да повдига нощницата ѝ и за негова изненада тя му помогна като надигна бедрата си. Лицето ѝ бе зачервено, устните — влажни и подути от целувките, а косите ѝ се стелеха около нея във водопад от къдрици. Да я види толкова възбудена и невинна бе най-еротичният момент, който Хю някога бе преживявал. Отпусна влажното си чело до нейното и се опита да спре препускащото си въображение. За нея. Този път трябваше да бъде за нея.

Тя се извиваше срещу него, нощницата ѝ сега беше събрана над талията ѝ, ситните къдрици между бедрата ѝ се доковаха до крака му топли и влажни.

Хю се намести внимателно, краката ѝ сякаш сами се отвориха за него, след това се повдигна на лакти, за да може да наблюдава лицето ѝ. Бавно, сантиметър по сантиметър, проникна в нея. Тя беше толкова тясна, толкова сладка! Тялото му пулсираше от нужда и възбуда. Не я плаши, нареди си ожесточено. Потъна още по-дълбоко в нея, стегнатата ѝ влажност почти го погубваше. Тялото му се обля в пот, мускулите му се напрегнаха до болка, докато се опитваше да сдържи нарастващата си възбуда.

Той спря, когато стигна до малката бариера и се задържа там. Кат се извиваше под него, сграбчи раменете му и го дръпна към себе си.

— Хю — задъхано промълви. — Моля те! Искам...

Краката ѝ се склочиха около кръста му и го накараха да потъне още по-дълбоко в нея.

Главата ѝ се отметна назад и по лицето ѝ за миг се изписа болка. Хю продължи да се движи плавно и бързо, галеше гърдите ѝ, целуваше я дълбоко и увеличаваше темпото, докато тя се задъха, кожата ѝ се покри с капчици пот и порозовя от напрежение.

Бе толкова красива. И негова.

Изведнъж Кат се изви, промълви името му с въздишка и затрепери. Той потръпна, когато усети, че тя се стяга около него, топла и влажна. Този миг му се стори безкраен и тялото му се изпълни с удоволствие до болка. Най-накрая тя се успокои и задъхана обви ръце около врата му. Той я прегърна още по-силно и си позволи да прекрачи ръба, който го делеше от удоволствието.

Доста по-късно Кат отвори очи отново и потрепна леко от слаба болка между бедрата си. Но тя бе примесена с приятното усещане от задоволената страст и я накара да се усмихне. Ето какво било усещането! Нищо чудно, че бе възпявано в толкова поеми!

До себе си чуваше дълбокото, равномерно дишане на Хю, ръката му я обгръщаше, а тялото му бе напълно отпуснато в съня.

Тя се усмихна и огледа стаята, която сега бе и нейна. Спалнята бе облята от слънчева светлина. Богатите цветове в нюанси на скъпоценни камъни ѝ подхождаха перфектно. Слънчевите лъчи галеха кобалтово синия балдахин на леглото, килима в яркозелено и червено на пода и скъпите махагонови мебели.

Леглото веднага стана любимата ѝ част от стаята. Усмихна се отново. Да правиш любов бе бурно и приятно занимание и тя смяташе, че с Хю са се справили изключително добре. Първият път бяха свършили доста бързо, в сравнение със следващите два и тя нямаше от какво да се оплаче, освен от слабата болка и леката схванатост, които усещаше, но те ѝ бяха странно приятни.

Потръпна при спомена и внимателно се измъкна от леглото, като пъкна една възглавница под ръката на Хю. Той се размърда леко и се сгуши още по-дълбоко в завивките.

Изглеждаше като момче, докато спеше със спуснатите си завидно дълги мигли. Този мъж бе неин съпруг. Тихо промърмори думата няколко пъти, сякаш за да свикне с вкуса ѝ.

Чувствайки се малко глуповато, оправи завивките над него и отиде до умивалника да се измие. За нейна радост някой бе донесъл дрехите ѝ докато спяха. Те бяха почистени и изгладени и сега висяха подредени в огромния гардероб. Бог да благослови мисис Уолис!

Кат се облече и обу ботушките си, след това намери очилата си на малката масичка до умивалника. Сложи си ги и се замисли над положението си. Тази сутрин бяха поставили едно обещаващо начало на брака си.

Бе преживяла скандала, венчавката и пътуването до Гилмъртън, а сега и първите си часове като съпруга, в истинския смисъл на думата. Освен леката носталгия, която изпитваше, се чувстваше доста добре. Трябваше само да разбере как протича животът в къщата, за да може да открие своето място, докато настъпеше времето да се прибере в Уитбърн.

У дома. Представи си сестрите и братята си, скупчени около масата за закуска, смеха, разговорите и плановете за деня. Родителите ѝ сигурно се бяха прибрали, вече знаеха за женитбата ѝ и може би се притесняваха за нея.

Реши, днес да им напише писмо, и на баба си също, за да я уведоми, че е тук и да се уговорят да я посети, макар че не бе сигурна, колко далеч се намира къщата ѝ от Гилмъртън. Най-вероятно бе достатъчно близо, за да ѝ погостува за ден.

Кат се почувства по-добре, затърси с очи бюро и се зачуди къде да намери листи и писалка. Изведнъж кожата на врата ѝ настръхна и когато се обърна откри, че Хю я наблюдава и погледът му предизвиква тръпки по тялото ѝ.

Той се надигна и завивките се свлякоха до кръста му, когато потърка лицето си и се прозя. След като се протегна, ѝ се усмихна сънливо.

— Добро утро, съпруго. Надявам се, че си спала добре.

Кат откри, че това обръщение много ѝ харесва.

— Добро утро и на теб. Спах като бебе. А ти?

Бавната му, чувствена усмивка накара стомахът ѝ да се свие, но нямаше нищо общо с това, че е гладна.

— О, и аз — каза той с дълбок интимен тон. — Защото преди да заспя ти успя да ме изтощиш.

Тя му отправи една усмивка, въпреки че се почувства неловко. Отиде до канапето и се зае с връзките на ботите си.

— Знам, че е рано, но мисля, че ще е полезно да обсъдим очакванията си.

Хю повдигна вежди и усмивката му помръкна.

— Всъщност и аз смятах да предложа същото, защото... — очите му попаднаха върху часовника. — Мили Боже, почти девет е!

— Да — изчерви се тя. — Доста се успахме.

Хю отметна завивките и бързо отиде до прозореца, след това дръпна завесите и погледна навън. Каквото и да видя там, явно остана доволен, защото издаде звук наподобяващ въздишка на облекчение, преди да се насочи към умивалника от своята страна на леглото.

— Очакваш ли някого?

— Брат ми Дугъл ще се върне след закуска.

— Ще се върне?

— Той беше тук снощи, но ти вече спеше.

— Съжалявам, че не можах да го видя.

— Ще се запознаете днес. Той идва често, когато съпругата му е извън града, а сега тя е в Единбург за около седмица.

— Очаквам с нетърпение да се срещнем. Приличате ли си?

— Да, с изключение на това че е рус. Във всяко поколение в нашето семейство има по едно златокосо дете — хвърли влажната кърпа върху рамката на умивалника. — Предполагам, че ще пристигне до около час.

МакЛийн отиде до гардероба, без да се притеснява от голота си. Кат откри, че доста смело се взира в мускулестите задни части на съпруга си. С пламнали бузи, бързо завърза връзките на ботите си с надеждата той да не е забелязал.

Когато вдигна поглед установи с облекчение, но и с разочарование, че Хю вече е почти облечен. Бе затъкнал крачолите на кафявите си панталони в черни ботуши за езда и точно промушваше главата си през чиста бяла риза. Обикновено бяло шалче висеше на ръба на леглото.

— Нямах ли камериер? — попита Кат.

— Не. Не мога да търпя някой да се суети около мен — запаса ризата си и метна шалчето около врата си. Завъртя няколко пъти бързо краищата му и то беше завързано в стегнат възел. Облече си

тъмнокафява жилетка и извади от гардероба тъмносиньо палто за езда, след това улови погледа ѝ. — Яздиш ли?

— Не. Никога не сме имали други коне, освен тези, които теглят каретата.

— О, трябва да поправим това.

Кат долови разочарованието в гласа му.

— Винаги съм харесвала конете и ще се радвам да се науча да яздя.

— Добре. Аз ще те науча. Яздя всеки ден. Налага се, защото отглеждам коне. Така спечелих пари да купя Гилмъртън. Отне ми почти десет години, но го постигнах. Сега притежавам едни от най-продуктивните и търсени табуни в Шотландия.

Гърдите ѝ се стегнаха. Тя току-що се бе отдала на този мъж, а той сега я информираше за най-важните неща в живота си. Цялата ситуация бе толкова нелепа и неудобна, но бе всичко, което имаха. Тя се принуди да се усмихне.

— Какви коне отглеждаш?

— Красиви. Скъпи. Редки.

Кат се замисли.

— Арабски. Състезателни и... — намръщи се и попита: — Какви други?

— Изключително добри. Най-редките са Ахалтекинските. Отглеждат ги турски племена. В момента имам десет и няколко кобили, които скоро ще родят. — Хю отиде до големия прозорец на отсрещната стена и го отвори. Облегна се на перваза и се загледа в полетата в далечината. — Сега са ето там. Идват до портите сутрин.

Кат застана до него. В далечината успя да различи малко стадо да се събира около портите.

— Защо са златисти?

Той се усмихна на въпроса ѝ.

— Ценени са високо заради златистия си цвят. Видях един такъв в Италия и реших да ги развъждам. Те са прекрасни коне. Носили са турските воители векове наред и са бързи като хрътки.

Кат наблюдаваше как един мъж бута ръчна количка към портата. Конете заподскачаха и зариха с копита.

— Изглежда са много гладни.

— Както и аз — Хю сведе очи към нея, погледът му премина през лицето ѝ и продължи надолу.

Кат бе едновременно поласкана и разочарована. Ласкаеше я вниманието му, но бе разочарована, защото знаеше, че се дължи само на похот. Тя, разбира се, не бе сигурна, дали иска нещо повече, след като неговите планове за брака им бяха, да я изключи от живота си в първия разумен момент.

И все пак имаше пред себе си няколко месеца, за да остави следа в Гилмъртън Манър и неговия господар — невероятно привлекателния мъж, стоящ пред нея. Но за да го постигне се нуждаеше от неговото съдействие. Погледна го изпод миглите си.

— Хю, можем ли... — беше ѝ трудно да обясни точно какво иска, след като и тя самата не бе съвсем наясно. — Ще е хубаво да бъдем и партньори, освен съпрузи.

Изражението му изгуби част от топлотата си.

— Не съм сигурен точно какво имаш предвид.

— Повечето двойки имат достатъчно време да се опознаят, преди да решат да се оженят. Ние нямахме този лукс. Мисля, че може би отношенията ни ще бъдат по-лесни, ако започнем като... да кажем приятели. Хора, които се подкрепят и си помагат и... О, не се изразих много добре.

— Няма да се откажа от правата си в леглото.

Тя примигна срещу него.

— Не съм го и помисляла. Всъщност открих, че този аспект на брака и на мен доста ми допада.

Устните му се извиха в самодоволна усмивка.

— Знам.

Бузите ѝ запламтяха, но успя да изсумти дръзко.

— Както и на теб.

— О, да. Наслаждавах се на всеки блажен миг. Така, а сега ми обясни, какво имаш предвид под партньори.

— Може да прекарам тук само няколко месеца, но искам да науча за теб колкото се може повече и да бъда част от живота в имението.

Той скръсти ръце пред широките си гърдите и повдигна надменно едната си вежда.

— Не. Тук, сме заради едно-единствено нещо и то е да възстановим доброто ти име, за да можете ти и семейството ти да продължите нормалния си живот. И искам това да се отрази на бъдещето ни колкото е възможно по-малко.

— Напълно съм съгласна, но защо поне да не се наслаждаваме на компанията си?

Той повдигна вежди.

Тя поаленя.

— Имам предвид не само в спалнята. Защо да не се включа в работата ти? Искам да науча за твоите... — тя спря и се поправи. — Имам предвид твоите интереси тук. Искам да видя конете и конюшните и... още толкова много неща! Да ти помагам по всеки начин, по който мога. Такъв трябва да бъде един брак.

— При нормални обстоятелства бих се съгласил с теб, но нашето положение не е такова. Ти ще се ограничиш с домакинството и няма да се занимаваш с нищо друго — тонът му не търпеше никакво възражение.

Кат стисна ръцете си в юмруци и се опита да се пребори със силното си желание да започне да спори, но бе сигурна, че от това ще загубят и двамата. Не можеше да се отърси от усещането, че пропуска нещо, но дори не знаеше за какво да пита.

По дяволите, този разговор не се развиваше в желаната от нея посока! Бе поискала да бъде част от ежедневието тук, интересуваха я конете, на които той толкова се възхищаваше, а в замяна я бе ограничил до къщата, сякаш бе някакво неудобство, което трябва да се скрие между четирите ѝ стени. Не можеше да продължи без съвет. За щастие знаеше точно от къде може да го получи.

Принуди се да отпусне стиснатите си ръце.

— Добре, ще го обсъдим по-късно. Ако е възможно, бих искала да посетя шивачката днес, за да си поръчам няколко рокли, тъй като си донесох съвсем малко. Имам няколко фунта и...

— Ще платя всичко, от което имаш нужда.

— МакЛийн, този брак не е истински.

— Катриона, ти си ми съпруга. Затова имам правото и привилегията да ти купувам всичко, което пожелаеш. Ще накарам Фъргюсън да впрегне каретата след закуска, а мисис Уолис ще те

придружи. Имам открита сметка при шивачката, така че можеш да си поръчаш каквото си поискаш.

Защо ли имаше сметка при шивачката? Дали това означаваше, че има любовница? Кат стисна зъби и изведнъж последното нещо, което я интересуваше бе да си поръчва рокли.

Той се извърна от прозореца и добави през рамо.

— Ще бъда много зает през следващите няколко седмици. Както ти споменах, очаквам няколко кобили да родят и моите хора и аз трябва да следим стадата отблизо. Така че, ограничи усилията си до къщата...

— Да се ограничи до къщата? — Кат удари юмруци в бедрата си. — Не знам как стоят нещата при вас, МакЛийн, но родителите ми се справят с работата в енорийската служба заедно. Каквото не може да направи татко, го прави мама. А когато стане много натоварено, като например на Архангеловден или когато има много венчавки, цялото семейство помага. Знам как се води счетоводство и други неща. Мога също...

— Нямам нужда от партньор — зелените му очи, насочени към нея, изведнъж охладняха. — Дори за месец или два.

Тя едва си пое дъх. Това не трябва да ме наранява. Той само ми напомня за положението ни и аз не бива да го забравям повече.

Изражението на Хю се смекчи.

— Аз не съм безразсъден човек, Катриона. Смя да кажа, че в къщата има много неща, които могат да се подобрят. Слугите са били без надзор доста дълго.

— Благодаря ти много — отговори саркастично тя.

— Пак заповядай — каза той и я погледна твърдо изпод миглите си. — Има още един важен въпрос, който трябва да обсъдим. Имаш пълна свобода между тези четири стени, но не се занимавай с дъще...

От стълбите долетя тропот, сякаш цяло стадо глигани бяха пуснати в къщата.

— Какво е то... — започна Кат.

Вратата се отвори и се появиха три деца. Слабичка девойка на около петнадесет влезе първа. Правата ѝ светла коса бе прибрана в стегнат кок, а лицето ѝ грееше в усмивка, докато не видя Кат. Тогава рязко спря. По петите я следваше по-малко момиче, може бе на тринадесет. То бе поразително красиво с черни коси и гъсти черни

мигли около тъмно кафявите си очи. Движеше се толкова бързо, че едва не се сблъска с първото момиче. За ръката ѝ се държеше малко момиченце на не повече от шест, с големи очи и кръгло лице обкръжено от руси къдрици.

Трите я гледаха толкова шокирано, а Кат бе сигурна, че отразяват нейното собствено изражение.

След това погледнаха покрай нея и засияха, а усмивките разцъфнаха върху лицата им отново.

— Татко! — завикаха те, втурнаха се напред и обсипаха Хю с целувки и прегръдки.

ГЛАВА 11

„О, момичетата ми, вие не знаете каква сила може да има собственият ви гняв, докато не закипи във вените ви.“

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Дугъл последва брат си в библиотеката.

— Трябваше вече да си й казал!

Хю се намръщи, когато Дугъл стигна до най-удобния стол и го зае.

— Точно бях започнал, когато момичетата дойдоха. Мислех, че ще ги доведеш след закуска.

— Това и направих! Имаш късмет, че успях да ги накарам да чакат толкова дълго, колкото можах, защото след като им казах, че си у дома те започнаха да ме молят и да настояват — направи физиономия. — Радвам се, че ти ги върнах.

Хю въздъхна, потърка врата си и седна на стола срещу брат си.

— По дяволите! Каква бъркотия.

— Бях изненадан, че още не си станал. Минаваше девет и сметнах, че съм ти дал достатъчно време... — Дугъл присви очи, като забеляза изчервеното лице на Хю. — А, да. Младоженци. Да приема ли, че сте били в приличен вид, когато децата нахлуха?

— Почти.

Дугъл направи гримаса.

— Съжалявам. Не помислих.

— Ако имах само още десет минути, за да обясня на Катриона, всичко щеше да е наред — или поне така си мислеше. Ако трябваше да

бъде честен, разговорът им не протичаше по начина, по който му се искаше, още преди момичетата да пристигнат.

Започваше да се притеснява, че бракът — дори този — ще се окаже доста по-труден, отколкото си бе представял.

— Какво каза съпругата ти, когато видя децата?

— Не много. Мълчеше по време на цялата закуска — въпреки че го бе обстрелвала с невероятно голям брой остри погледи.

— А момичетата?

— Те бяха също толкова тихи, но се цупеха — Хю потърка лицето си с ръце. — По дяволите, сега всички са нещастни! Трябваше да кажа на Катриона по-рано, но бях така адски зает да се опитвам да ѝ обясня какво очаквам от нашия брак, че не ми остана време да ѝ спомена за момичета. А дори не се сетих, че трябва да кажа и на тях за Катриона или как ще реагират, когато я открият, без да имат представа, че съм се оженил — отпусна глава на облегалката на стола и затвори очи. — По дяволите, каква каша забърках.

— Да, така е.

Хю го изгледа гневно.

— Мислех, че си тук, за да ми помогнеш.

— Аз? Само се надявам Софи да не ме обвини за тази бъркотия. Тя има навика да си мисли, че съм виновен за всичко, дори когато е съвсем ясно, че не съм.

— Можем да обсъдим вашите семейни проблеми друг път. Точно сега си имам достатъчно собствени, за които да се притеснявам — Хю направи физиономия. — Не смятах, че ще се огорчат толкова. Жените са такава досада. Дугъл, ако ти беше принуден да се ожениш и доведеше у дома съпругата си, аз нямаше да се разстроя. Щях да я посрещна с добре дошла и да се държа както трябва. Каквото и да станеше след това, щеше да си е между вас двамата и мен нямаше да ме е грижа ни най-малко. Мъжете постъпват по този начин. Но жените... — спря и поклати глава.

— О, те са съвсем различни. Мен не ме интересува дали ще се сетиш кога е рожденият ми ден, аз самият едва си го спомням. Но София никога не го забравя. А ако аз пропусна нейния? — Дугъл потрепери. — Предпочитам да ме овъргалят в катран и пера.

Хю кимна разсеяно. По дяволите всичко! Тази сутрин нещата бяха започнали толкова обещаващо! Пожела си сега да е в леглото и да

прегръща Катриона. Остана приятно изненадан колко отзивчива и освободена се бе оказала тя. Представи си колко смела щеше да бъде в брачното ложе, когато свикне след няколко седмици и това накара ударите на сърцето му да отекнат в ушите му и...

— Ти не ме слушаш!

Хю отново насочи вниманието си към брат си.

— Съжалявам. Каза ли нещо?

Той се намръщи.

— Да, че може би трябва да започнеш с извинение.

— За какво? Щях да ѝ кажа, просто нямах време.

Дугъл повдигна вежди.

Хю въздъхна.

— Прав си, ще ѝ се извиня.

— А какво ще кажеш на момичетата?

— Истината. Те са по-ядосани дори от Катриона и...

Дугъл изведнъж се изправи, а погледът му бе насочен някъде зад Хю. Той бавно се обърна. Изправени до вратата стояха дъщерите му.

Кристина го прикова със сериозния си поглед.

— Татко, искаме да поговорим с теб.

Дугъл стана.

— Може би е по-добре аз да...

— Сядай — нареди Хю.

Дугъл спря с очи насочени в момичетата и каквото и да видя, явно то го накара да заеме мястото си отново.

Брат му се обърна към дъщерите си.

— Радвам се, че сте тук, защото и аз искам да поговоря с вас.

Момичетата се спогледаха. После Кристина кимна и отиде да седне в единия край на канапето. Девън седна в другия край, а Аги по средата и трите съсредоточиха сериозните си погледи в баща си.

— Е? — попита Девън и тъмният ѝ поглед се изостри.

— Не спомена, че смяташ да се ожениш, когато тръгваше! — поиска обяснение Кристина.

— Не възнамерявах да се женя. Беше изненада както за мен и Катриона, така и за всички останали.

Кристина и Девън се спогледаха недоверчиво.

Хю въздъхна.

— Ето какво се случи. Една млада дама се опитваше да подмами чичо ви Александър да се ожени за нея. Затова отидох в Лондон. Без да знае за мен, Катриона е тръгнала за Лондон по същата причина.

Кристина присви очи.

— А тя откъде е разбрала?

— Те са сестри.

— Аха! — заяви Девън, сякаш това обясняваше всичко.

Хю ѝ се намръщи.

— Никакво „аха“. За нещастие, в крайна сметка Катриона и аз попаднахме в капана, който сестра ѝ бе замислила за Александър, и бяхме принудени да се оженим.

— Как може някой да те принуди да направиш нещо? — попита Девън с недоверчив глас. — Ти си по-голям дори от чичо Александър!

Дугъл сподави смеха си.

— Защото, заради моите необмислени действия репутацията на Катриона беше съсипана. Трябваше да се ожения за нея или тя и семейство ѝ щяха да заплатят много висока цена.

Девън поклати глава нетърпеливо.

— Сигурна съм, че ако си искал, си можел да измислиш нещо.

— Аз съм мъж на честта и трябваше да направя това, което се очаква от мен — отвърна рязко той. — Убеден съм, че не би искала да постъпя по друг начин.

Бузите на Девън пламнаха и устните ѝ се присвиха от укора.

— Разбира се, че не. След като казваш, че си нямал избор, ние ти вярваме — каза Кристина.

— Но не я искаме тук! — избухна Девън.

Аги, която се чувстваше напълно пренебрегната, закима бурно.

— Нямаме нужда от майка!

— Напълно сме щастливи, само с теб — каза Кристина.

Баща им махна нетърпеливо.

— Понякога животът взема решенията вместо нас. Сега моментът е такъв и ние трябва да се справим по най-добрия възможен начин.

Кристина настръхна.

— Няма да се отнасям към тази жена като към майка.

— Никой не те е молил — отвърна Хю намръщено. — Но ще бъдеш учтива с нея през краткото време, което ще прекара с нас.

Очите на Девън се впиха в лицето му.

— Краткото време? Тя няма да остане?

— Само няколко месеца и след това ще се върне в дома си.

Междувременно, вие трите ще бъдете учтиви. И без номера. Никакви. Ясно ли се изразих?

Девън и Кристина го гледаха упорито.

Веждите на Хю се присвиха.

— Кристина?

Тя въздъхна.

— Да, татко. Ще бъда любезна.

— Благодаря ви — след това погледна останалите две. — Вие също.

Девън промърмори:

— Да, татко.

Аги нацупи долната си устна, но кимна.

— Добре. Независимо дали ви харесва, или не, Катриона е моя съпруга и вие ще я уважавате. Ще бъде така, докато е тук и, освен това, ще ръководи домакинството.

Девън примигна.

— Но... преди аз и Кристина се занимавахме с това!

— Сега ще има кой да ви помага — Хю погледна към Дугъл. — Може би така момичета ще имат повече време за учене.

Дугъл кимна и се усмихна леко.

— Сигурен съм, че ще им хареса. Предполагам, че могат да учат латински, както и да подобрят гръцкия си.

— Латински? — изписка Девън.

Кристина скръсти ръце пред слабичките си гърди.

— Не искам да уча латински!

— Нито пък аз! — добави Девън.

Хю не им обърна внимание.

— Животът ни няма да се промени, заради това че се ожених. След няколко месеца, дори няма да си спомняме, че тя е била тук.

— Обещаваш ли? — попита Девън.

— Обещавам — каза Хю тържествено. — Някога да съм нарушил обещание, което съм ви дал?

Най-накрая Девън кимна.

— Добре тогава.

Кристина добави:

— Ние само се притесняваме, че ще стане както когато мама...
— лицето ѝ се напрегна, а погледът ѝ се заби в пода.

— Макар да познавам Катриона от съвсем скоро, знам със сигурност, че е почтена жена. Можете да ми вярвате за това.

Аги попита:

— Как да я наричаме?

— Няма да ѝ казваме „мамо“ — заяви Девън.

— Ще я наричате „милейди“, както е редно — каза Хю. — Сега престанете да гледате толкова унило. Навън е прекрасен ден и можем да излезем да поядим, а не да седим и да се вайкаме за нещо, което не можем да променим — обърна се към Аги. — Готова ли си за езда?

Тя погледна надолу към утринната си рокля и след това вдигна учудени очи към него.

— Не съм нито с костюма, нито с ботушките за езда, нито с нищо!

Той се засмя.

— Съвсем забравих. Надявам се понито ти да не е забравило да тича, докато ме нямаше.

Аги се ухили и показва едно липсващо зъбче.

— Ще препускам бързо.

— Само ако някоя от сестрите ти те води.

— И — добави Дугъл със строг поглед — няма да се опитваш да прескачаш оградата.

Хю се намръщи срещу най-малката си дъщеря.

Аги се усмихна сладко.

— Може и да съм се опитала, докато те нямаше.

— Следващият път, когато пробваш да направиш нещо, без да имаш нужната подготовка, ще мине месец преди да получиш позволение да яздиш отново. Можеш да си счупиш врата, докато вършиш подобни глупости.

Усмивката на Аги избледня.

— Да, татко.

— Добро момиче. Сега отивам до конюшната. Преоблечете се и ще се срещнем там. Трябва да нагледам стадата и вие трите можете да ми помогнете.

Момичетата се приближиха до Хю, за да го прегърнат. Той ги задържа в обятията си и вдъхна сладкия им аромат.

Част от напрежението в него започна да го напуска. Сърцето го заболя от внезапния прилив на топлина и не можеше да си представи, че би могъл да ги обича повече.

Дугъл отмести поглед, а очите му блестяха, изпълнени със сълзи. Накрая Хю се прокашля и целуна всяка от дъщерите си по челото.

— Побързайте и се преоблечете.

— Да, татко.

Кристина хвана ръката на Аги и с Девън, която се влачеше след тях, напуснаха всекидневната.

Веднага след като вратата се затвори, Дугъл каза:

— Те те обичат много.

И той ги обичаше. Животът му се делеше на две части: преди момичетата да дойдат при него и след това. Едва си спомняше времето „преди това“. Беше се наслаждавал на живота както винаги. Но сега, когато се събудеше сутрин, не се чудеше неуверено в чие легло са намира, а бе изпълнен със спокойствие и топлина и знаеше, че около масата за закуска го очакват три много специални усмивки.

Те изпълваха дните му със смисъл.

Разбира се, в началото им бе доста трудно. Трябваше да мине време, докато свикнат един с друг, да открият любовта, която постепенно растеше. Тогава момичетата още му нямаха доверие и той не бе осъзнал колко специални ще са окажат за него те. През последната година обаче, внимателно бяха изграждали малкото си семейство и той ценеше това повече от всичко. Погледна към Дугъл и каза просто:

— Те са моят живот.

— Това е добре... до определен момент.

Той се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

— Хю, не можеш да ги предпазиш от всяка малка промяна, която ще им поднесе животът.

— Мога да опитам.

— И ще изгубиш — Дугъл се наведе напред и лицето му придоби сериозно изражение. — Трябва да внимаваш какво обещава на момичетата. Те ти вярват. Не можеш да ги защитиш от всичко, нито

да им обещаващ, че нищо няма да се промени сега, когато Катриона е тук. Вие сте женени, нещата трябва да се променят. Това е съвсем нормално.

Хю поклати глава.

— Няма да позволя на никого да преобърне с главата надолу дома ми. Децата се нуждаят от стабилност. Получили са толкова малко в живота си.

— Надявам се съпругата ти да е съгласна с това.

— Ако не е, ще се наложи да се съгласи — той се усмихна на брат си. — Точно както постъпвам с моите първокласни коне. Ще ѝ обясня спокойно какво искам и ако се противи, твърдо ще я поставя на мястото ѝ. Съвсем скоро ще разбере кой командва.

Дугъл се размърда неспокойно. Снощи, в мъглата от изненадата и портвайна, този съвет му изглеждаше направо отличен. Но на ярката дневна светлина, вече не бе толкова сигурен. Дори се чудеше дали може да го нарече съвет или по-скоро грешка.

— Хю, не си спомням точно какво казах снощи, но не можеш да се държиш с една жена като с кон.

— Защо не?

— Защото не се прави така! И изглежда някак нередно...

— Кое му е недното?

Дугъл пожела с цялото си сърце, София да е тук, за да отговори на въпросите на брат му.

— Трябва да намеря по-добър начин да се изразя. Ако тя разбере...

— Дугъл, аз не съм глупак, че да започна да ѝ обяснявам какво се опитвам да постигна.

— Няма да ѝ хареса постоянно да ѝ нареждаш какво да прави.

— Катриона и аз едва се познаваме, и съм сигурен, че ще открием много неща, които няма да харесаме един в друг. Но тя ще си тръгне скоро — присви рамене той.

— Така няма да се получи.

— Ще се получи — трябваше да вярва в това. Спомни си колко всеотдайно бе Катриона тази сутрин и как преди няколко дни бе рискувала себе си, за да спаси сестра си. Тя нямаше нищо общо с майката на момичетата. Клариса беше студено и егоистично създание.

Дугъл потърка челото си.

— Ще ми се никога да не бях споменава конете. Проклет да е този твой портвайн! Главата още ме боли, а изпих само две чаши. Хю...

Той се намръщи сякаш търсеше подходящите думи, което изненада Хю. По-малкият му брат бе известен с красноречието си.

— Хю, ами ако у Катриона има нещо повече, а ти не си забелязал? Какво ще стане, ако е предопределена да бъде част от твоя живот и този на момичетата?

— Глупости. Справяхме се чудесно и без нея. Кристина все по-рядко има кошмари. Аги вече не подмокря леглото. Девън не е толкова слаба. И трите се възстановиха напълно.

— Това не означава, че няма какво още да се желае. Катриона може да се отрази добре на всички ви.

Хю изведнъж стана неспокоен, изправи се и отиде до прозореца. Зимното слънце огряваше полята, където конете пасяха доволно и се отразяваше в дълбокия ручей, който се виеше по хълмовете. Всичко беше наред и той нямаше да позволи да бъде разрушено. Никога. Когато мислите му се върнаха към ужасния кошмар отпреди година... Затвори очи. Дугъл не разбираше, защото не знаеше цялата истина. Може би беше време да му разкаже.

Пое си дълбоко дъх и се обърна към брат си.

— Момичетата някога говорили ли са ти за живота си, преди да дойдат тук?

Дугъл поклати глава.

— Клариса ги е влачила по места, които нито едно дете не бива да вижда, оставяла ги е с дни в наети тесни коптори със съвсем малко или дори без никаква храна. Стояли са без отопление на студа и без вода в летните жеги. Водила ги е по мизерни квартири, в плесенявали стаи и рушащи се селски имения, сред хора, при които не трябва да попада никое дете. В зависимост от това на кого се е продавала Клариса в момента, те са били забравяни, крити или излагани на показ като понита.

Изражението на Дугъл ставаше все по-мрачно.

— Били са в опасност непрекъснато, рядко са имали достатъчно храна и едва са успявали да оцелеят — Хю скръцна със зъби. — Аз се отнасям по-добре с конете си, отколкото Клариса с тези момичета.

Дугъл кимна безмълвно.

— Когато пристигнаха тук, Девън криеше храна под леглото си. И все още го прави, макар и все по-рядко с всеки изминал месец. Кристина не можеше нито да чете, нито да пише, а при най-малкия шум или рязко движение подскачаше сякаш очаква да я ударят. Според мен Аги никога не бе къпана, защото когато мисис Уолис и една от прислужниците я сложиха във ваната тя запищя сякаш я колят. И трите бяха много слаби и покрити с белези и синини от главата до петите — около устата на Хю се бяха появили дълбоки бръчки. — Тогава им обещах, че дните на несигурност са вече в миналото. Придържаме се към съвсем прости правила и обикновен живот и те разцъфтяват.

Изречението на Дугъл се смекчи.

— На тях тук им харесва и те обичат. Но аз все пак имам чувството, че Катриона може да добави още нещо.

— Осигурил съм им всичко необходимо.

— С изключение на майка. Те имат нужда от жена в живота си — каза Дугъл внимателно. — Като всички момичета. И като всеки мъж, по дяволите.

Хю стисна зъби.

— Те имаха майка и тя не им донесе нищо друго, освен болка. Децата ми са на първо място и винаги ще е така.

Навън каретата спря до входната врата.

— Ето я и Катриона. След закуската отиде до града с мисис Уолис, за да си купи някои неща.

Дугъл въздъхна тежко. Знаеше, че момичетата бяха имали тежък живот, макар никога да не бе чувал подробностите. Но Хю си беше такъв — винаги пазеше всичко в тайна. В обществото се държеше приятно и весело, но не допускаше никого истински близо до себе си. Докато момичетата не бяха пристигнали, оттогава нещата бяха започнали да се променят.

Дявол да го вземе, нещо в аргументите на Хю не беше наред, но Дугъл не се можеше да се сети точно какво. Накрая присви рамене.

— Постъпи както мислиш, че е най-правилно.

— Да, така ще направя — Хю потисна раздражението си. Брат му се опитваше да помогне, но бе насочил усилията си в погрешна посока. Понякога беше истинско бреме толкова много роднини да живеят наблизко.

На вратата се почука леко и Катриона влезе в стаята. Бузите ѝ бяха порозовели от пътуването до града, а тъмnozлатистите ѝ коси се посипаха около лицето ѝ, когато свали шапката си.

Дугъл се изправи и очите на Кат се разшириха зад очилата.

— Моля да ме извините. Не исках да ви прекъсна.

— Не си ни прекъснала — каза Хю и ги представи един на друг.

Дугъл се поклонил с обичайното си изящество.

— За мен е удоволствие да се запознаем. Добре дошла в семейството.

Тя отвърна с реверанс.

— Благодаря ви — погледът ѝ премина по златистата коса на Дугъл и след това се насочи въпросително към Хю, който се ухили.

— Знам, че той въобще не прилича на мен.

— Всъщност, с изключение на косата, изглежда точно като теб.

Дугъл се засмя.

— Може и да си приличаме, но аз определено се обличам по-добре. Ако можете да накарате недодялания ми брат да поднови гардероба си, цялото семейство ще ви бъде задължено за вечни времена.

Очите Катриона светнаха.

— Ще видя какво мога да направя.

— Не е ли време да тръгваш? — попита Хю многозначително.

— Предполагам, че е така — отвърна Дугъл и приглади ръкава си, докато оглеждаше новата си снаха изпод мигли. Нямаше нищо общо с предпочитания от Хю тип жени. Беше доста висока и леко закръглена. Тъмnozлатиста ѝ коса блестеше, кожата ѝ бе млечнобяла, устните пухкави и червени, а очите ѝ зад очилата имаха невероятен лешников цвят. Най-важното бе, че изражението ѝ говореше за спокойствие, здрав разум и силен дух. Това не беше жена, с която можеш да си играеш.

Дугъл се усмихна. Имаше чувството, че следващите няколко месеца ще бъдат доста интересни. Хвана ръката на снаха си и целуна пръстите ѝ.

— Трябва да ви оставя сега, но ще се върна скоро и ще ви разкажа всички семейни тайни.

Тя се засмя и направи реверанс, този приятен член на семейство МакЛийн доста ѝ допадна.

— Ще си приготвя писалка и мастило, за да си вода бележки. Съжалявам, че трябва да си тръгвате. Наблизо ли живеете?

— На по-малко от миля надолу по пътя. Съпругата ми София, тази седмица е в Единбург с баща си, но ще бъде много щастлива да ви приеме, след като се върне.

— Значи сте съвсем сам у дома? Трябва да дойдете на вечеря! Хю, кажи му, че трябва да дойде.

Хю изсумтя.

— Няма да направя такова нещо. Той и без това идва тук твърде често.

Дугъл се ухили.

— Ще се върна за вечеря. Благодаря ви, милейди — поклони се отново и си тръгна.

Вратата се затвори зад него.

С неразгадаемо изражение Хю каза:

— Катриона, трябваше да ти кажа за момичетата по-рано. Но ми беше неудобно и аз... — той направи гримаса. — Аз искрено съжалявам.

Кат не бе очаквала това. След малко, каза спокойно:

— Мога да си представя, колко трудно ти е било да започнеш разговор на тази тема, особено след като сме общували толкова малко.

— Точно щях да направя великото изявление, когато те се прибраха у дома по-рано, отколкото очаквах — и след като се поколеба продължи: — Трябваше да ти кажа още в самото начало, но исках да изчакам, докато пристигнем тук и имаме възможност да поговорим насаме и ти не си толкова изтощена. Това не е лесно за възприемане.

Тя го погледна хладно.

— Ако ми беше казал, че имаш дъщери, аз само щях да поискам да се запозная с тях.

Мрачният му поглед се задържа върху нея задълго. След това, с неловък поклон, той продължи:

— Както вече казах, съжалявам. Между нас няма да има повече тайни.

— Благодаря ти. Разбирам, че трябва да мине време, за да се опознаем. Още си нямаме доверие, а това е много жалко.

— Ако ще ни помогне да избегнем трудните моменти, аз съм съгласен да положа всички усилия. Всъщност... — той се приближи

към нея и хвана ръката ѝ, топлите му пръстите обгърнаха нейните и я отведе до мекото канапе. Взе един стол, сложи го пред нея и седна като, коленете му почти докосваха нейните. — Трябва да приключим разговора, който бе толкова рязко прекъснат тази сутрин.

— Бих предпочела да поговорим за момичетата. Не знам нищо за тях.

— Те са мои дъщери. Какво повече искаш да знаеш?

Кат сложи ръце на коленете си и се наведе напред.

— МакЛийн, ако това е твоята представа за разговор, тогава ни предстоят много, много трудни моменти.

Той изглеждаше така, сякаш иска да ѝ възрази, но след миг въздъхна.

— Какво искаш да знаеш?

— Каквото можеш да ми кажеш. Те са прекрасни момичета. Мисля, че се държаха много възпитано на закуска, въпреки че мълчаха.

— Бяха изненадани.

— Както и аз. Сигурна съм, че след като посвикнат с мен, ще започнат да се държат дружелюбно. Като тяхна мащеха, ще се опитам да...

— Не.

Тя се намръщи.

— Какво не?

— Не искам да се считах за тяхна мащеха. Съвсем сигурен съм, че и те не го искат.

— Но...

— Нашият брак е необичаен.

— Е, и? Какво общо има това с децата?

— С моите деца.

Сърцето ѝ се сви. Чувстваше се така, сякаш стои пред затворена врата, но няма ключ. Как можеше да влезе?

Още по-лошото бе, че друга ужасна мисъл се загнезди в ума ѝ. МакЛийн имаше три деца на различна възраст от една и съща жена. Сигурно бе изпитвал чувства към нея. Имаше само един начин да разбере.

— Обичаше ли я?

Веждите му се смръщиха.

— Дали съм я обичал... А, майка им. Някога мислех, че е така, но вече не.

Отговори ѝ толкова бързо и искрено, че Кат се успокои.

— Разбирам. Тя... тя още жива ли е?

— Да — изплю в отговор Хю. — Когато бях неопитен младеж, бях запленил от нея. Но тя не беше добър човек. Момичетата с години живяха с Клариса. Животът ѝ се разпадаше, а това се отрази и на тях. Докато не дойдоха при мен преди година, не знаеха какво означава думата дом. Никога не бяха имали такъв.

Колко ли трудно им е било! Кат се опита да си представи живота без познатия уют на дома и не успя.

— Може би бих могла да помогна...

— Не!

Тя премигна от категоричността в тона му.

— Катриона, ти няма да останеш тук повече от няколко месеца.

— Да, но...

— Няма никакво „но“. Ще е по-разумно, а и по-лесно за момичетата, ако се държиш на разстояние от тях. Не искам да се разстроят, когато си тръгнеш.

С всяка изречена дума, я изолираше все повече. Тази сутрин Кат си бе помислила, че след като правиха любов, това означава нещо, и ще започнат живота си заедно — като двойка, дори само за няколко месеца. Сега разбираше, че всичко, което се бе случило в спалнята не променяше абсолютно нищо друго.

Все пак не можеше да го вини, че иска да защити децата си. Въпреки, самотата, която я обхвана успя да каже:

— Децата са на първо място, разбира се.

— Благодаря ти — той се облегна назад в стола си и част от твърдостта на лицето му се смекчи. — Не трябва да е много трудно. Ще виждаш момичетата по време на хранене, по-голяма част от сутрините ще прекарват с гувернантката и учителите си, а следобедите ще бъдат с мен.

Тя сведе поглед към стиснатите в скута си ръце.

— Къде е майка им сега?

Погледът му се отчужди и от двете страни на устата му се появиха дълбоки бръчки.

— Решена си да научиш всичко, нали? Не знам как ще помогне това, но името ѝ е Клариса Бьофорт. Тя е дъщеря на незначителен ирландски барон. И е изумително красива. Един ден Девън ще изглежда точно като нея, предполагам. Клариса е единствено дете на баща си и той ѝ бе внушил, че е по-добра от всички останали, макар това да бе много далеч от истината. Тя използваше красотата си за... — устните му се извиха и очевидно му бе доста трудно да продължи. — Без значение колко ужасно се държеше и колко непростимо постъпваше, мъжете я следваха на тълпи, а тя ги приветстваше.

— Разбирам — промълви тихо Кат.

— Преди години, Клариса превзе лондонското общество под звуците на фанфари. Ухажваха я херцози, графове, дори принцове — в един или друг момент всеки свободен мъж в Лондон падаше в краката ѝ. Тогава се запознах с нея. Мислех, че сме... — Хю поклати глава. — Излишно е да казвам, че грешах.

— Ти си имал чувства към нея, а тя не.

— Имах чувства каквито само един неопитен младеж на осемнадесет може да има. Междувременно баща ѝ беше във възторг от успеха ѝ и си представяше, че бракът ѝ ще бъде истински късмет за семейството. Но не осъзнаваше, че Клариса няма намерение да се омъжи за никого, беше пристрастена към вниманието. Веднага след като спечелеше чувствата на един мъж, преминаваше на следващия. Аз бях само част от свитата ѝ — глупаво момче, което тя без съмнение презираше, но тогава бях твърде млад, за да го осъзная. За щастие, преди да успея да се направя на пълен глупак, разбрах накъде духа вятъра и напуснах града. Само след седмица я хванаха в каретата ѝ с един лакей без никакви дрехи.

— О!

— Най-лошото бе, че я хвана херцогът на Ричмънд, който бе тръгнал да ѝ направи предложение. Той се разприказва и тя беше отхвърлена от всички. Баща ѝ бе съсипан и я изхвърли на улицата. Не вярвам някога да ѝ е проговорил отново.

— Какво се случи с нея след това?

— О, не я съжалявай, тя винаги успяваше да падне на краката си. Хващаше се с някой богат възрастен мъж. След като го изцедеше, намираще друг. И после друг.

— Поне е последователна — отбеляза сухо Кат.

МакЛийн успя да се усмихне леко.

— Да, но избра ужасен, унизителен начин на живот и влачеше момичетата навсякъде със себе си. Те са преживели... — гласът му изневери и той се обърна на другата страна с подозрително блестящи очи. — Преживели са достатъчно.

Кат потисна собствената си болка. Тази ситуация очевидно бе много по-дълбока и далеч по-сложна, отколкото бе предполагала.

— Ти обичаш дъщерите си, както и те теб. Това е всичко, което ми е нужно да знам.

— Тогава направи това, което поисках и стой колкото се може по-далеч от тях.

Кат се замисли за топлите отношения между родителите си, за закачките и привързаността между братята и сестрите си и гърлото ѝ се стегна.

— Ще направя каквото мога.

Всичко това засилваше усещането за самота, с което се опитваше да се пребори цяла сутрин. Изведнъж Гилмъртън Манър ѝ се стори още по-голям и потискащо празен.

Част от чувствата ѝ явно проличаха, защото Хю се наведе напред и пое ръката ѝ в своята.

— Ще има достатъчно неща, с които да се занимаваш. Мисис Уолис ще ти обясни реда в къщата и аз не се съмнявам, че ти ще помогнеш нещата да се подобрят.

Като всяка нормална съпруга. Но една нормална съпруга би била допусната до всеки аспект от живота в новия си дом, не само до килера за бельо. Все пак и това бе някакво начало, първата стъпка от превземането на много висока планина.

За щастие на всички, Кат бе много, много добра в справянето с трудни задачи, дори ако ставаше дума за непревземаеми планини. Щеше с удоволствие да прекара известно време да организира персонала и да сложи в ред къщата, но имаше и друга цел. Искаше дните прекарани в Гилмъртън Манър да имат някакъв смисъл и когато настъпеше мигът да си тръгне, да е станала толкова важна за Хю, че поне да му липсва.

Погледна го изпод миглите си. Щеше ли да задържи вниманието му достатъчно? Приемаше това като едно справедливо предизвикателство и Бог знаеше, че ѝ бе необходимо нещо, което да я

отвлича от нарастващата носталгия по дома. Единствената истинска връзка, която бе имала с този интригуващ мъж, бе между чаршафите тази сутрин и в кратките мигове след това. Само тогава бе успяла да се доближи до него.

Не можеше да му позволи да я контролира за всички важни въпроси в домакинството, но все още имаше чувството, че няма право да изисква нищо. Беше очевидно, че той обича много дъщерите си и тя трудно можеше да го вини заради такова благородно чувство. Трябваше да спечели доверието му, да се докаже пред него с усилията си. Баща ѝ винаги казваше, че един жест струва повече от хиляда думи.

Кат приглади полата над коленете си.

— Ще направя това, което поиска и ще стоя далеч от момичетата, но искам да ми обещаеш нещо в замяна.

Той се намръщи.

— Какво е то?

— Искам да продължим... — бузите ѝ запламтяха и тя продължи бързо — да правим това, което правихме тази сутрин.

Очите му се изпълниха с блясък, а устните му бавно се извиха в усмивка.

— А, тази сутрин. Да.

— Да?

Той се засмя.

— Трябваше да кажа: Разбира се! — той се изправи и сложи пръст под брадичката ѝ, за да повдигне лицето ѝ, а след това се наведе, докато дъхът му погали нежно устните ѝ. Кат затвори очи в очакване на целувката му. Вместо това, той прошепна до ухото ѝ.

— Никога няма да усетиш липсата на „тази сутрин“ — потърка бузата си в нейната. — Обещавам.

По тялото ѝ плъзна топлина и тя инстинктивно се наведе към него, но той вече бе станал и ѝ намигна.

— Ще се върна за вечеря и тогава ще продължим разговора си. Кой знае... — усмихна ѝ се дяволито. — Може дори „тази сутрин“, да се повтори още тази вечер.

— Ще можеш ли да го направиш?

Смехът му се разля около нея и я накара за миг да забрави, че се намира в непознатата къща, пълна с хора, от които трябва да страни и слуги, които почти не познава.

Вместо това, в един чудесен миг, изпълнен с топлина, бяха само те двамата и се усмихваха. Това ѝ върна спомените от сутринта — интимното усещане да лежи в прегръдките му, докато голите им крака са преплетени и сърцата им бавно възвръщат нормалния си ритъм.

Как копнееше да изживее този момент отново!

Тялото ѝ се напрегна от трепетната възбуда, която я обхвана. Отвърна на усмивката му.

— Ще чакам с нетърпение.

Очите му проблеснаха и за момент Кат си помисли, че ще я привлече към себе си и ще я целуне страстно, но той се обърна към вратата.

— Трябва да се погрижа за конете. Ако имаш нужда от нещо, попитай икономката, дал съм ѝ нареждане да ти предостави всичко, което поискаш.

— Благодаря ти, но... кога ще се върнеш?

Той я погледна с горящи очи.

— Веднага щом мога.

— Много е трудно да планирам вечерята, когато ми посочваш толкова неопределено време.

Той се засмя и отвори вратата.

— Много добре, съпруго. Ще се прибера в шест.

Хю излезе и затвори вратата след себе си. Тя го чу да иска палтото си от лакея и после да отваря и затваря входната врата. Ботушите му за езда отекнаха надолу по мраморните стъпала.

Тя се завтече към прозореца и повдигна завесите внимателно, за да не привлече вниманието му. Наблюдава го как върви по пътеката към конюшната, докато се изгуби от погледа ѝ. След това рухна на най-близкия стол, цялата тръпнеща от собствената си дързост.

Усмихна се на себе си и си каза на глас.

— Само почакай, Хю МакЛийн!

Той може и да твърдеше, че иска да стои настрана от живота му, но грешеше. Възнамеряваше да спечели своето място като негова съпруга — и в леглото, и извън него. Тя беше Хърст, а те никога не се предаваха.

Кат все още бе убедена, че ще има нужда от помощ и знаеше точно къде да я потърси. Стана и се втурна към коридора, за да поиска писалка и хартия.

ГЛАВА 12

„О, наистина е много мило от страна на баща ви, че ви изпраща тук за всеки Архангеловден. Старото ми сърце засиява при вида на толкова хубави момиченца.“

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

— Доколкото си спомням, татко каза, че тя ще бъде тук само няколко дни — започна възмутено Девън. Облечена само в ризата си, тя се хвърли на леглото и се загледа в тавана.

Кристина събу ботушите си за езда.

— Той каза няколко месеца, а е минала само една седмица.

Девън се обърна по корем и присви вежди.

— Беше много мълчалив, докато яздехме този следобед.

— Едва се усмихваше — съгласи се Аги. — След като тя дойде в плевнята.

Бяха започнали да наричат Катриона — тя, когато си говореха. Думата милейди засядаше в гърлото на Кристина и не можеше да я изрече.

— Той има много грижи — каза мрачно Девън и след дълъг миг на размисъл, добави войнствено: — Не я харесвам.

Кристина я изгледа раздражено.

— Татко е единственият, който трябва да я харесва, не ние.

Аги, облечена в синя рокличка, която отиваше на очите ѝ, седна на една табуретка. Сапфирено синият ѝ костюм за езда чакаше върху един стол да бъде отнесен от прислужницата за почистване.

Момиченцето държеше шепа фиби и четка и чакаше Кристина да оправи косата ѝ.

— Тя е мила с нас.

Тя наистина беше мила с тях, но се държеше дистанцирано. Кристина, разбира се, го бе очаквала. Тя се интересуваше само от баща им и не я бе грижа ни най-малко за тях.

Точно като майка им.

Стомахът ѝ се сви.

Аги, в своето блажено неведение, добави:

— Татко я харесва повече, отколкото казва. Тя е доста хубава.

Девън се обърна на една страна, за да я погледне.

— Не може да го мислиш!

— Тя има хубава усмивка — настоя Аги.

— Тя носи очила — каза Девън с отвращение.

— Да, но косата ѝ е много дълга и гладка — Аги докосна собствените си къдрици и продължи тъжно. — Бих искала и моята коса да е такава.

— А аз мисля, че е ужасно безлична — каза Кристина. — И въобще нямам добро предчувствие за нея.

— Нито пък аз — заяви Девън, сложи лакътя си на леглото и подпря брадичка в дланта си. — Мисля, че е измамила татко да се ожени за нея.

— И на мен ми се струва много подозрително — каза Кристина, докато решеше косата на Аги. — Смятам, че тя се е възползвала от него.

— И аз — добави Аги, макар да бе съвсем очевидно, че просто се опитва да се включи в разговора.

Кристина погледна над главата ѝ, за да срещне очите на Девън.

— Искане ми се да можем да направим нещо, за да помогнем на татко. Тя изглежда се чувства като у дома си.

Изражението на Девън стана мрачно.

— Вече е спечелила мисис Уолис, Лиъм и Ангъс, както и Ани, и Мойра.

— И двете ли? — попита Кристина.

Девън кимна.

— Тази сутрин готвачката заяви, че „новата господарка“ е точно такава, каквато трябва да бъде.

Беше много по-лошо, отколкото Кристина си мислеше.

— Тя направи къщата по-приятна — каза Аги. — Храната е по-хубава, по-чисто е и...

— Беше си добре и когато ние с Девън помагахме на мисис Уолис — разпалено възрази Кристина. Въпреки че тя не им бе позволявала нещо повече, освен да подбират менюто. Все пак я заболя малко, че икономката и прислужниците са доволни, че Катриона е тук. Кристина бе най-голямата, нима не можеше да управлява домакинството не по-зле от нея?

Но по-лошо от предателството на слугите бе, че баща им бе започнал да гледа новата си жена по различен начин. Първите няколко дни бе мил и любезен, но напоследък очите му заблестяха, когато се прибираще в къщата. Това много плашеше Кристина. Беше го виждала у майка си. Тя намираще някой мъж, придобиваше същото изражение и изчезваше. Понякога минаваха няколко дни, а друг път цели седмици, докато се върне. Кристина започна да диша съвсем бавно през носа си, за да не видят сестрите й колко е изплашена.

Девън седна, сложи лакът на коляното си и подпря брадичка в ръката си.

— Тази стара вещица го е измамила.

Очите на Аги се разшириха.

— Тя е вещица?

— От най-лошите — отвърна Девън. — От тези, които примамват мъжете далеч от семействата им...

— От нас? — попита развълнувано детето.

— Да, от нас — твърдо каза Девън. — Вещици като нея мамят нещастните мъже да се женят за тях.

Устните на Аги се разтрепериха.

— Но ние тъкмо открихме татко. Не можем да го изгубим сега!

Кристина прегърна малката си сестра.

— Да — потвърди Девън. — Само ми се иска да измислим някакъв начин да... — спря и премигна. След това премигна отново.

— Какво става? — попита Кристина. — Идея ли имаш?

— О, да. Много добра идея. Ще покажем на татко, че тя не е такава, за каквата я мисли.

— Кажни ни! — Кристина приключи с плетенето на дългата коса на Аги и я нави на стегнат кок.

— Татко ни обеща, че нищо няма да се промени и мисля, че ще се ядоса много, ако тя направи повече промени, отколкото той би искал.

Кристина сложи последната фиба в косата на Аги и отстъпи крачка назад, за да погледнете резултата.

— Готова си, скъпа. Сега намери хубавата сапфирената фиба, която леля София ти даде, и ще ти я сложим.

Когато Аги стана да я потърси, Кристина отиде и седна на леглото до Девън.

— Не разбирам как това може да ни помогне.

— Не мислиш ли, че ако татко се ядоса достатъчно може да я накара да си тръгне по-рано?

И щеше да има по-малко време да се влюби, както Кристина се страхуваше, че може да се случи.

— Това ми харесва. Така всичко ще си е както преди, само ние и татко.

Аги, която ровеше в малка кутия за бижута, ги погледна.

— Не разбирам, Девън. Какъв е планът ти?

— Съвсем прост. Ще изчакаме да видим какво мисли да промени в къщата и просто ще правим нещата да изглеждат по-зле. На татко ще му омръзне от постоянните неразбории и ще ѝ каже да си върви.

Аги се ухили.

— Можем да го направим!

— Не знам — каза Кристина с тревога в гласа. — Това не ми изглежда много... честно.

— А честно ли е, че е впримчила татко в брак, който той не е искал? — попита Девън.

— Не е.

— Тогава тя само ще получи това, което заслужава. А колкото по-дълго остане тук, толкова по-вероятно е той да се влюби в нея. Знаеш какво означава това.

Кристина знаеше съвсем точно какво означава. Всеки път, когато майка им изчезваше, тя беше „влюбена“.

— Предполагам, че си права.

— Разбира се, че съм — каза Девън. — Само трябва да чакаме подходящите възможности.

— Ето я — Аги протегна ръка с красивата сапфирена фиба в нея.

Кристина стана от леглото и я прикрепипи в косата над челото ѝ.

— Готово! — намигна ѝ и с тона на светски палячо изрече: — Скъпа, мис Агата, изглеждате божествено! Като принцеса!

Аги се закиска и обви ръчички около врата на сестра си. Кристина я притисна към себе си отчаяно. Много добре си спомняше влажните стаи и плесенясалия хляб от близкото минало, спомняше си какво е да се криеш зад заключената врата в някой мизерен пансион, докато наоколо хората крещяха, биеха се и ругаеха или вършеха още по-лоши неща. И как се бе молила с часове майка им да се прибере, като се надяваше този път да не е пияна и да остане.

Сърцето ѝ се изпълни с вина. Сигурно не беше много добра дъщеря, щом изпитваше такива чувства към собствената си майка, и го осъзнаваше. Особено след като баща им бе обяснил, че тя е болна и затова е тръгнала по толкова лош път. Една добра дъщеря би обичала майка си при всякакви обстоятелства. Кристина прехапа устни и прегърна сестричката си още по-силно.

Девън беше права, налагаше се да се отърват от новата жена на баща си. Щеше да е истинско предателство, ако позволяха на някой да го нарани, особено след като им бе предоставил толкова сигурен дом. Никога не биха могли да му се отплатят за това.

— Ох! — размърда се Аги. — Престани да ме прегръщаш, не мога да дишам!

Кристина я пусна.

— Съжалявам. Бях се замислила за нещо друго — каза и се обърна към Девън. — Чудесно. Как предлагаш да започнем.

Икономът държеше големия сребърен поднос с две писма, поставени точно в центъра.

— Пристигнаха, докато бяхте навън, мадам.

Нора Хърст се намръщи.

— О, МакНеър! Защо винаги ползваш сребърния поднос, дори за две мънички писма? — тя хвърли ръкоделието си в кошницата до лакътя си. — Толкова е превзето!

— Да, мадам — съгласи се МакНеър с безизразно лице, но дълги години бе успял да спазва правила на етикета, въпреки мнението на господарката си по този въпрос.

Нора погледна портрета над камината и изражението ѝ се смекчи.

— Джон не обръщаше никакво внимание на подобни глупости и аз няма да го правя.

Погледът на иконома проследи нейния и за миг лицата на двамата излъчваха съвсем еднакви емоции — нежност и тъга.

— Не, мадам, той не беше такъв — съгласи се МакНеър, остави подноса настрана, взе писмата и ги подаде на господарката си. — Така по-добре ли е мадам?

Слабите ѝ бузи се набраздиха от дълбоки бръчки, когато се усмихна.

— Много по-добре, стар разбойнико. Благодаря ти — и дръпна писмата от ръката му с изкривените си от възрастта пръсти. — От Кат и Кейтлин са! Писма от двете ми любими внучки в един и същи ден — това е добър знак!

МакНеър я наблюдаваше с нежност как отваря първия плик. Преди четиридесет години, мистър Джон Хърст, най-богатият човек в цялата област, свързан с половината шотландски графове и херцози, изненада всички като се ожени за съвсем обикновена жена. На двадесет и пет тя беше с двадесет години по-млада от него, не притежаваше нито богатство, нито красота и бе почти неграмотна. При идването ѝ в къщата, дори се говореше, че мистър Хърст бе прекарал първите шест месеца от брака им учейки новата си съпруга да чете. Още преди да се омъжи за Джон Хърст, Нора Макдоналд бе известна с две неща: способностите си на учителка и с хипнотичния си чар върху противоположния пол.

Имаше нещо у Нора, което привличаше мъжете към нея, както мухите меда, и затова когато се омъжи за обичния си Джон тя вече бе имала три брака и бе овдовяла три пъти. Това бе предизвикало слухове, че съпрузите ѝ са били отровени, въпреки че двама от тях бяха починали при минни инциденти, а третият бе хвърлен от коня си и си бе счупил врата пред очите на цялото село.

Все пак, когато мистър Джон се ожени за своята Нора и я взе да живее в перлата на хълма наречена Хърст Хол, това бе посрещнато с общо неодобрение. Както висшата така и низшата класа бяха засегнати от това, че се бе оженил за най-обикновена жена, с произход не по-добър от този на слугите в дома си.

Странен е фактът, че слугите, които работеха за най-високопоставените благородници в обществото, бяха по-големи сноби и по-чувствителни на тема социално положение, дори от господарите си. Често в стаята, където се хранеше персоналът, подобни теми се дискутираха по-разпалено, от реда за наследяване на някой трон. На новата весела и жизнерадостна господарка ѝ бе отнело доста време, докато бъде приета от персонала. Но с годините бе спечелила, макар и неохотно, уважението им, а по-късно и обичта, и вечната им вярност.

Мистър Хърст я наричаше скъпоценното ми момиче и му доставяше огромно удоволствие, когато Нора, освен лечителската си дарба, показваше и добър усет за сделките. Именно благодарение на нейното умело управление, мелниците на Негова светлост процъфтяваха, дори и в трудните години след смъртта му.

Може да говореха каквото си искат за низкия ѝ произход и за грубия ѝ начин на изразяване, както и че не е донесла нито богатство, нито престиж в брака си, но никой не можеше да каже, че не е направила безкрайно щастлив съпруга си през всичките дни на съвместния им живот.

Както се очакваше, мистър Хърст остави цялото си наследство на нея и тя се грижеше за него, така както когато той беше жив. За никого не бе изненада, че продължаваше да управлява домакинството строго и нерядко прислугата бе принудена да брои свещите и да ползва изрезките от месото за супи. Тя често обичаше да казва, че няма нищо лошо в това да бъдеш „малко пестелив“. И щом обзавеждането се поизносваше с времето, мадам незабавно подменяше, това, което не можеше да се поправи. Когато завесите в главния салон бяха твърде изтънели, за да се кърпят, тя избра красиво червено кадифе за нови, което освежи цялата стая и обещавахе да издържи поне едно десетилетие.

МакНеър само искаше господарката му да е малко по-чувствителна към модните тенденции. Тя рядко обличаше нещо по-различно от обикновена сива рокля, намяташе някой от множеството си шалове и обуваше съвсем практични ботуши. На МакНеър, както и на останалите слуги, им липсваха елегантните вечери, които господарят някога бе давал. Мадам обикновено бе до него начело на масата и развличаше превзетите и самовлюбени членове на местното висше общество.

На тези вечери бе сложен край, когато Хърст почина на преклонната възраст от седемдесет и осем години.

Въпреки провинциалния си акцент, господарката никога не бе имала лоши маниери. Тя никога не падаше духом и умът ѝ винаги бе бистър. Нищо не убягваше от тези пронизателни сини очи.

— Ох, недей само да стоиш там! Прочети ми го — тя размаха едно от писмата към МакНеър. — Веднага след като приключим, трябва да отида до селото и да помогна на мисис Брус с болното ѝ дете. Тя мисли, че е треска, но според мен му никне зъбче.

За съжаление, уменията ѝ не се простираха до там, че да ѝ помогнат да излекува собственото си намаляващо зрение. МакНеър разгърна писмото.

— Това е от мис Кейтлин.

Тя остави чашата си.

— Какво ми пише момичето?

МакНеър зачете:

„Скъпо Мамче, Надявам се, че писмото ми те намира в добро здраве. Както може би вече знаеш, бях прогонена от Лондон и...“

— Прогонена? Сигурен ли си, че така пише?

— Да, мадам.

— О, в каква ли неприятност се е забъркала сега? Хубаво момиче е, но има нрав по-горещ и от слънцето. Продължавай да четеш, моля те.

МакНеър вдигна писмо и се прокашля.

„... бях прогонена от Лондон, заради една своя грешна преценка. Лошото е, че се наложи горката Кат да плати.“

— Мили боже! Какво ли е направило бедното момиче този път? Той се прокашля отново.

„Всичко започна, когато се запознах с Александър МакЛийн...“

Нора притисна ръце към гърдите си.

— Кажи ми, че не е истина. Предупреждавах момичето да не поглежда зелените им очи, защото ще я омагьосат!

МакНеър продължи да чете:

„... но преди да кажеш, че не е трябвало да поглеждам зелените му очи, позволи ми да те уверя, че той не ми обърна никакво внимание.“

Нора отпусна ръцете си, а веждите ѝ се смръщиха над орловия нос.

— Негодник! Да не обърне внимание на внучката ми! Смея да заявя, че тя не го е приела много добре!

— Не, милейди. Да продължавам ли да чета нататък?

Тя кимна категорично.

„Много съм разстроена, защото си позволих да се държа по начин, който донесе неприятности на мен и на семейството...“

— Да, да, момиче! Вече го каза! Какво се случва нататък?

МакНеър се усмихна и продължи:

„... и причини непоправима вреда на Кат. Трябваше да помисля повече, след като майка и татко ме възпитаваха...“

— Шшт! Ще умра и ще ме погребат, ако момичето не побърза с историята си. Прегледай писмото и ми разкажи най-важното.

МакНеър проследи с дългия си пръст редовете.

— Хммм. Когато Александър МакЛийн не обърнал внимание на мис Кейтлин, тя решила да го привлече, като го примами в компрометираща ситуация...

— Не!

— Да, така е. Въпреки това — икономът се намръщи объркано, — тя казва, че всъщност не е имала намерение да приеме предложението му, а само е искала да го получи. Това не може да е вярно.

— А, на мен ми звучи съвсем смислено — тя се засмя. — Никой не би могъл да разбере женската логика.

— О-о! — МакНеър обърна писмото и продължи да чете. — Тя изпитвала дълбоко разкаяние, че е замислила толкова опасан план и след това... О-о! Изглежда сякаш... — МакНеър примигна. — Изглежда, мис Катриона е отишла да спаси сестра си и братът на лорд МакЛийн — Хю, е хванал нея вместо... — икономът остана с отворена уста. — Мили Боже!

Нора стисна подлакътниците на стола си.

— Изплюй камъчето, по дяволите! Какво е станало?

МакНеър обърна смаян поглед към господарката си.

— Мадам... те са се оженили!

— Кейтлин и Александър МакЛийн?

— Не, мадам! Мис Кат и Хю МакЛийн.

Нора примигна. След това премигна отново.

— И това ако не е изненада! Пише ли къде са сега?

— Да, в Гилмъртън Манър.

— Това е на не повече от час път от тук!

— Да, мадам. Да ви прочета ли писмото на мис Кат?

Тя му го подаде, като взе и сгъна писмото на Кейтлин.

— Ех, момиче, предупреждавах те за проклетия нрав на Хърст, но ти не ме слушаше.

МакНеър разгъна бележката от Кат.

„Скъпо Мамче, Надявам се, че писмото ми те намира в добро здраве. Бих искала да те посетя, защото съм в трудна ситуация и се нуждая от съветите ти. Намирам се на не повече от час път и ще чакам да ми изпратиш отговор в Гилмъртън Манър. Ще дойда възможно най-скоро.

С обич, Кат.“

— Това ли е всичко?

— Да, мадам.

— Пригответи каретата!

— Но, мадам, вече почти се стъмва. Не е сигурно, че ще стигнете безопасно до мис Кат по това време. По-добре отидете утре сутринта.

Тя вдигна писмата и ги размаха.

— Проклятие! Семейството ни е попаднало в критична ситуация, а нито една от внучките ми не може да напише свястно писмо, от което човек да разбере какво става!

Хю сложи ръкавиците си и остави Лиъм да му помогне с палтото. В другия край на фоайето, облечена в една от новите си рокли, Катриона обсъждаше вечерята с мисис Уолис. Светлината от прозорците, от двете страни на входната врата, преминаваше над излъскания дървен под, проблясваше по гънките на синята ѝ рокля и докосваше златистите ѝ коси.

Хю закопча палтото си, точно когато Катриона погледна към него. Очите им се срещнаха и тя се изчерви. Той се ухили, защото знаеше точно за какво мисли тя. Всяка сутрин, откакто бе пристигнала, се събуждаха прегърнати и се отдаваха на проучване на удоволствията, предлагани от брачното ложе. Тази сутрин не беше изключение и Хю изпитваше дълбоко удовлетворение от това, че я бе накарал да се задъха от удоволствие три пъти.

Катриона беше ненаситна и сутрин той се събуждаше с усмивка и изгаряше от желание по нея, както и тя по него. Страстта беше толкова прекрасна, възхитителна и естествена емоция, че Хю я приемаше радушно.

— Много добре, милейди — отвърна мисис Уолис. — Ще кажа на готвачката, че искате печено агнешко за вечеря.

Икономката тръгна и Катриона прекоси коридора към утринния салон.

Хю забеляза със задоволство колко възхитително се поклащат бедрата ѝ под полата. Трябваше да изпрати благодарствено писмо и допълнително възнаграждение на шивачката ѝ. Досега не бе забелязал с колко пищни форми всъщност е надарена.

Катриона влезе в утринния салон, където Ангъс лъскаше свещниците. Погледна работата му и го насърчи с любезни думи, след което се върна във фоайето. Поколеба се, когато видя Хю, но се приближи с усмивка.

— Към конюшните ли тръгваш?

— Да. Две от кобилите са родили през нощта и нямам търпение да видя как са тази сутрин. Когато момичетата тръгнат за следобедната езда, би ли им казала да донесат още малко бинт. Мисис Уолис държи някъде пълна кошница, а аз вече използвах всичкия, който бях оставил в плевнята.

— Разбира се.

— Благодаря ти — той се поколеба, изненадан от внезапното си желание да я целуне още веднъж. Беше почти рефлекс и едва успя да го потисне. Обърна се към вратата. — Ще се опитам да се върна навреме за вечеря — усмихна се бързо и тръгна като остави своето изкушение във фоайето.

Студеният въздух охлади разгорещеното му тяло. Не би трябвало да се възбужда толкова лесно след такава страстна сутрин, но само един поглед към устните ѝ, го караше да реагира като някой зажаднял за секс младеж.

Засмя се тихо над собствената си глупост. За негова изненада, присъствието на Катриона досега, не бе причинило никакви огромни сътресения в спокойния им живот с момичетата. Къщата бе по-чиста, подовете излъскани до блясък, камините се поддържаха разпалени, вечерите бяха по-разнообразни и приятни, но освен това нямаше никакъв друг знак за присъствието ѝ. Е имаше един — физическите му желания никога досега не са били толкова добре удовлетворявани.

Ухили се и забави крачка, докато поглеждаше назад. Може би трябваше да се върне и да я изненада с целувка. Това щеше да бъде...

Една завеса на горния етаж помръдна. Усмивката му избледня, когато се загледа в празния вече прозорец и осъзна, че е забравил да спре до детската стая и да каже довиждане на момичетата, както обикновено правеше. Страстта по Катриона го бе разсеяла, после промените в къщата, а след това и мисълта, че не му се тръгваше за конюшните тази сутрин. Това, което всъщност желаше бе да се върне в къщата, да преметне Катриона на рамо и да я отнесе обратно в спалнята.

Нейната страст му действаше като опиат. Не че не можеше да се отдръпне, ако поиска... но просто не искаше. Кой мъж би пожелал? Тя беше изобретателна, сладка и палава и му се отдаваше с тялото и душата си. Никой мъж не би поискал повече.

Нещата вървяха много добре. Тя се бе съгласила да стои далеч от момичетата и спазваше обещанието си. Разбира се, и те я бяха улеснили, защото се стараеха по всички възможни начини да не я забелязват. Това беше още една промяна след пристигането на Катриона — момичетата ставаха все по-мълчаливи. Сякаш се бяха съюзили, за да се противопоставят на неизбежната буря.

Той въздъхна. Момичетата трябваше да му имат доверие. Погледна със съжаление към входната врата, а след това се обърна и загърна по-плътнo яката на палтото си, за да спре опитите на ледения вятър да се промъкне под нея. Нямахше време да се връща, трябваше да нагледа двете новородени жребчета и уморените им майки.

Вътре в къщата, Кат въздъхна, когато Хю се обърна. Бе спрял за секунда и тя си бе помислила, че ще се върне. Не знаеше защо, но бе толкова сигурна, че сърцето ѝ подскочи, а това означаваше, че съвсем скоро, след като той отидеше в конюшните, настроението ѝ рязко ще спадне.

Това получаваш, когато искаш повече, предупреди се тя. Трябва да се научиш да бъдеш благодарна и за това, което имаш. Такава е тайната на щастието. Живееш в тази прекрасна къща, с тези мили слуги. Момичетата се държат вежливо, а Хю е...

Потрепери и разтърка ръцете си, докато се обръщаше към фойето. Не можеше да се оплаче от нищо. Всъщност...

Кат спря — горе, на площадката над стълбището, стояха момичетата.

Девън, с разпиляна около лицето тъмна коса, попита намръщено:

— Къде е татко?

— Току-що тръгна към конюшните, за да...

— Без да ни каже довиждане? — попита Кристина задъхано, а бледото ѝ лице се напрегна.

— Може би си е помислил, че ще ви види следобед, когато отидете на езда.

— Той никога не излиза, без да се сбогува с нас — каза Девън с обвинителен тон.

— Може би е бързал, заради новородените жребчета — предположи Кат.

Очите на Девън проблеснаха гневно за миг, а след това се разсмя.

— Съжалявам. Това... едва ли има някакво значение.

— Новородени жребчета? — попита нетърпеливо Аги и набързо взе оставащите до долу стълби. — Колко са?

Катриона се усмихна на нетърпението ѝ.

— Две.

Момиченцето плесна с ръце.

— Каза ли дали Сатен вече си има?

— Не, не спомена нито един кон по име — отвърна Кат и се засмя. — Всичките ли имат имена?

— Разбира се — Кристина също слезе и я погледна предпазливо. — Как ще ги различава, ако нямат имена?

— Това е добър въпрос. Просто предположих, че са прекалено много, за да се притеснява.

Аги се изкиска.

— Бяха му свършили имената, преди да дойдем. Беше нарекъл един кон Старата лъжица.

— Тогава беше започнал да ги кръщава на предмети от гардероба си — издаде Кристина. — Нарекъл един Обувка, а друг Ботуш.

В този момент Катриона за пръв път видя слабичката сериозна девойка да се усмихва и преобразяването ѝ спря дъха. За частица от секундата, от съвсем безлично момиче тя се бе превърнала в приказна красавица, с която твърде земната хубост на Девън не би могла да се

сравнява. Кат през по-голямата част от живота си бе живяла със сестра, която я засенчва и изпитваше силна симпатия към Кристина.

— Предполагам, че Кон Едно и Кон Две вече са били заети, за да прибягне към обувки за имена.

Девън също слезе до най-долното стъпало.

— Татко е такъв. Понякога е много практичен, а друг път... — тя присви рамене. — Например, обича мармалад.

— Наистина ли? — това беше интересно. Може би щеше да намери малко мармалад, когато отидеше следващия път до града.

— О, да — каза Аги. — И прави такава бъркотия, докато го яде.

Кристина присви нослето си.

— Понякога дори бърка в буркана с пръста си, за да си вземе повече, отколкото може с ножа.

Кат се усмихна на момичета, зарадвана, че се бяха поотпуснали малко. Знаеше, че не трябва да се занимава много с тях, но няколко разговора, от време на време, не можеха да навредят. Освен това, се чувстваше самотна. Хю прекарваше толкова часове наред покрай конете и рядко се задържаше в къщата. А в същото време му беше обещала да не се сближава с момичетата и ги виждаше много рядко.

На моменти, огромната къща ѝ се струваше болезнено празна.

— Къде яздите, когато излизате с баща си следобед?

Кристина присви рамене.

— Където пожелае. Понякога иска да нагледа някое определено стадото или да му помогнем да ги премести от едно пасище на друго.

— Вие му помагате?

— Да — каза Девън отбранително. — Ние яздим след конете, а той пред тях. Смяя да заявя, че сме обиколили всеки сантиметър от това място.

— Това е впечатляващо.

Аги подскочи.

— Вчера видяхме лисица!

— Не!

— О, да! И беше много червена. Според татко, това означава, че зимата ще е сурова.

— Като се има предвид колко е хладно вече навън, няма да се изненадам.

Кристина добави:

— Дори езерото край воденицата е съвсем замръзнало вече.

— Господи, май наистина ще бъде доста студена зима. Ще проверя сандъците с въглища, за да видя колко сме изгорили и да поръчам още дърва. Не искам да свършат — Кат огледа малката групичка. — Не желая, да се намесвам, но... не трябва ли да сте с гувернантката си?

По лицето на Девън се изписа досада.

— Тя има главоболие и ни каза да спрегнем глаголите си по гръцки за тази седмица.

— Което вече направихме — добави Аги.

— И баща ви ще се зарадва.

Докато стоеше пред тях, Кат забеляза отчаянието, което обхващаше Кристина и как Аги се наведе напред сякаш очакваше прегръдка, а очите на Девън, която имаше поглед на възрастен човек, бяха изпълнени с недоверие. Всичко това я накара да съжали за обещанието, което бе дала на Хю. Със сигурност можеше да направи нещо, за да помогне на тези бедни момичета, докато е тук.

Девън скръсти ръце и впери обвинителен поглед в нея.

— Вие какво правихте тази сутрин?

— Съставих седмичното меню и разпределих задачите по почистването.

— Преди Кристина и Девън го правеха! — изписука Аги.

— Наистина ли? — МакЛийн бе пропуснал да го спомене! Мили Боже, не беше учудващо, че децата се държаха толкова хладно към нея! Беше се появила от нищото и бе заела мястото им в къщата. — Не знаех, че някой е отговарял за тези задължения.

— Татко знаеше — заяви Девън кратко и ясно.

— Е, забравил е да ми каже! Или по-скоро не е помислил за това. Той е прекрасен човек, но не обръща внимание на такива подробности. Когато се оженихме, си мислех... Всъщност няма значение. Трябва да поговоря с баща ви за това.

— Почакайте — каза Кристина. — Какво си мислихте, когато се оженихте?

— О, достатъчно е да се каже, че Хю организира венчавката ни много бързо и без всякакви излишни превземки.

— Това се отнася за всичко, което прави — каза Кристина. — Татко е много... — изведнъж стисна устни. — Не искам да го

критикувам.

Кат се засмя.

— Това не е критика, скъпа. Само обсъждаме начина му на действие.

— О-о — Кристина се отпусна малко и погледна сериозно Кат. — В такъв случай той е доста суров и неотстъпчив. Това подлудява чичо Дугъл.

— Чичо Дугъл е конте — изсумтя Девън. — Дори леля София го казва.

Аги се изкиска.

— Леля София го казва много често.

Кат се ухили и отново усети колко ѝ липсват собствените ѝ братя и сестри. Въпреки че бе написала писма на всички, те не можеха да заменят разговорите около камината. Сърцето я заболя при тази мисъл.

— Вие... добре ли сте?

Кат откри, че Кристина се вира в нея, и извади кърпичката си, за да избърше очите си.

— Добре съм, благодаря. Просто се замислих за братята и сестрите си и колко ми липсват.

— Колко имате? — попита Аги.

— Трима братя и две сестри.

Кристина ахна.

— Толкова сте много!

— О, да. И правихме най-различни неща заедно, готвехме, чистихме...

— Нямате ли слуги?

— Само няколко. Нямаме нужда от повече, защото и без това сме много и можем да вършим всичко необходимо сами. Аз приготвям чудесен овчарски пай.

Аги подскочи лекичко.

— Ммм, вкусно!

— О, да! И у дома винаги е много шумно. Тук е толкова тихо, а аз не съм свикнала така.

Кристина и Аги се спогледаха. А Девън каза:

— Мисля, че ще са ви приятни малко тишина и спокойствие. Има моменти, когато искам Аги и Кристина да спрат да говорят.

Бузите на Кристина се обляха с червенина.

— Девън!

— Не се преструвай, че и ти не изпитваш същото. Това е съвсем естествено — Девън се наведе и вдигна лист хартия от пода. Погледна го и след това го подаде на Кат. — Струва ми се, че това е ваше. Седмичното меню.

— Какво ще вечеряме днес? — попита нетърпеливо Аги.

— Печено агнешко.

— Добре! — тя потупа корема си в очакване. — Надявам се, че няма да има сос от джоджен. Татко го мрази.

Кат мълчаливо си отбеляза тази частица информация. Когато започна да съставя менюто, стана по-явно от всякога, че се е омъжила за непознат. Мисис Уолис познаваше някои от вкусовете на Хю, от обичайно поднасяните в къщата ястия, но не можеше да прецени дали ще хареса новите блюда, които Кат искаше да добави. Това беше само един пример за нещата, които не знаеше за съпруга си. Беше много хубаво, че децата познаваха вкуса му, така нямаше да ѝ се налага да го пита, когато се прибере.

— Да — добави Девън. — Той мрази сос от джоджен толкова, колкото обича моркови. Особено запечени в пая.

Кристина примигна.

— Но...

Девън хвана сестра си и я дръпна обратно нагоре по стълбите.

— Ние по-добре да отиваме да преговорим гръцкия си, преди мисис Апълтън да се е събудила.

Аги последва сестрите си.

— Не искам да се занимавам повече с гръцкия!

— Ако искаш да яздиш с татко този следобед, трябва да го направиш. Познаваш го — отвърна Девън.

С отпуснати рамене, Аги продължи бавно след тях нагоре по стълбите.

Значи МакЛийн обича овчарски пай с моркови?

Може би трябваше да замени агнешкото с пай за вечеря? Ако имаше ястие, което Кат можеше да приготвя, то това бе овчарският пай.

Зачуди се дали имат всичко необходимо или трябва...

Пред къщата се чу шум от спираща карета и Лиъм отиде да отвори вратата.

Кат пригладдаше полата си, когато до нея долетя висок глас.

— Пусни ми ръката, идиот такъв! Да не би да ти изглеждам така, сякаш не мога да вървя сама?

ГЛАВА 13

„Жената има право да промени решението си, а мъжът да държи на своето.“

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

— Мамче! — Кат бързо прекоси фоайето, за да прегърне баба си. Нора примигна, за да спре сълзите си.

— О, скъпото ми детенце, как си?

— Мамче, толкова се радвам да те видя! Ще отидем ли в салона? Там в камината гори хубав огън и ще наредя да донесат кифлички...

— Да, добре ще е да постопя старите си кости.

Кат поръча да им донесат нещо освежаващо и настани баба си в един удобен стол в салона, след това с усмивка седна срещу нея.

— Трябваше да изчакаш аз да те посетя.

— Как можех да чакам, след като сестра ти ми изпрати такова дълго писмо, от което нищо не може да се разбере, а ти — някакво късче хартия, което наричаш съобщение? Трябваше да разбере какво става или щях да умра!

Кат се засмя.

— Кейтлин може да напише толкова много, без да каже нищо, както никой друг.

Нора отправи пронизателен поглед към внучката си.

— Стига с това. Какво те тревожи?

— Ох, Мамче, толкова е... всичко е... случи се толкова бързо.

— Смяя да кажа, че си малко объркана, след като си се омъжила така ненадейно. Какво мисли баща ти за всичко това?

— Той не беше в града. Чичо Бедфорт и леля Лавиния...

Нора изсумтя.

— Не казвай повече! Тези надуты глупаци няма да успеят да излязат от чувал с картофи, още по-малко пък да се справят с бъркотия, забъркана от сестра ти.

— Кейтлин не е искала да навреди на никого. Лорд МакЛийн ѝ се е подиграл, а ти я познаваш.

— Прилича прекалено много на майка ви, ако ме питаш. Не мога да повярвам, че не ми писа. Щях да дойда и да оправя нещата.

— Нямахме време. Хората започнаха да говорят ужасни неща и не само за мен. Името на цялото семейство беше замесено, а нали татко е викарий...

— Разбирам — проницателният ѝ син поглед срещна очите на Кат. — Така... а ти как си?

— Добре съм. Семейството ми липсва, разбира се.

— Да, и аз се чувствах така, когато се омъжих за първи път. Нормално е — Нора потупа ръката на внучката. — Сега, кажи ми детенце, защо ме накара да си счупя краката от бързане? Какво е направил този твой съпруг, за да те разстрои?

— По-скоро въпросът е какво не е направил.

— А сега! Не ми казвай, че не те е докоснал, откакто сте се оженили! Виждала съм Хю МакЛийн и не ми изглежда като мъж, който ще остави хубаво момиче като теб да му се изплъзне, без да го бележи като свое.

Кат се изчерви.

— Не, всъщност в това отношение нещата вървят много добре. Става въпрос за моето положение в този дом. Това не е нормален брак и аз не знам как...

— Почакай, момичето ми. Ти жена ли си му, или не си?

Лека усмивка потрепна върху устните на Кат.

— Да.

— И искаш да направиш живота му по-хубав, за да се чувстваш по-добре и ти.

— Ами... да.

— Това ми изглежда като съвсем нормален брак — Нора я погледна изпитателно. — Или ще бъде, ако престанеш да мислиш, че не е.

Кат замълча за миг.

— Предполагам, че си права. Повечето от проблемите ни идват от това, че не се познаваме достатъчно добре. Когато пристигнах тук, открих, че Хю има три дъщери.

— Какво?

— И аз бях доста изненадана.

Нора замислено присви устни.

— Три, казваш? Кога се е случило това?

— Ами най-голямата е на около петнадесет. Следващата е на тринадесет, а най-малката може би на шест. Отначало си мислех, че Хю още има чувства към майка им, след като е бил с нея толкова дълго, но той ме увери, че не е така. И всеки път, когато произнеся името ѝ, изглежда много разгневен.

— Тогава, защо си толкова отчаяна?

— Когато се оженихме, с МакЛийн решихме, след като слуховете затихнат, да се завърна в Уитбърн.

— Не!

— Мамче, нито той, нито аз искахме да се женим и...

— Шшшт! Вече сте женени, така че забрави това „искахме, не искахме“. Дали сте си клетва и трябва да я уважавате.

— Той не иска да се намесвам в живота му, повече отколкото аз искам да се намесва в моя.

— Ох, тези ваши модерни разбирания са такава каша.

Кат поклати глава.

— Мамче, това не е модерен брак. Просто бяхме принудени от обстоятелствата и се наложи да направим каквото можем, за да... — тя се помъчи се да намери точните думи и накрая избъбри — ... за да сведем вредата до минимум.

Лицето на Нора почервения.

— Вреда? Откога един брак се счита за вреда?

— Нямах това предвид.

— Проблемът ви с лорд Хю е в това, че не искате да се изправите пред лицето на истината. Вие сте женени, независимо дали ви харесва, или не, и колкото по-бързо и двамата го приемете, толкова по-скоро ще изградите хубав и здрав съюз, без тези глупости, които чух.

— Ами ако открием, че не си подходиме?

— Ще направите като всички останали и ще се опитате да се нагодите един към друг.

На Кат ѝ се искаше да е толкова просто.

— Мамче, по-сложно е, отколкото си мислиш. Хю поиска да стоя настрана от момичета, за да не им липсвам, когато си отида.

— Той се тревожи за децата?

— Да, и има право. Те са имали много тежък живот и ако се привържат към мен и аз към тях, когато си тръгна... ще бъде трудно за всички ни, но най-вече за момичетата.

— Тогава не си отивай.

— Няма такъв вариант. Оженихме се само, за да прекратим слуховете и репутацията на сестрите ми да не бъде съсипана, заради случилото се.

— И двамата сте глупаци — каза баба ѝ и вдигна вежди. — И сега какво?

— Знам, че когато настъпи моментът да си тръгна ще съм готова, но... бих искала да опозная децата, да прекарвам част от времето си с тях. Не мисля, че ще се чувстват изоставени, ако им бъде ясно обяснено, че няма да остана завинаги. След това можем да си пишем писма или да ми идват на гости в Уитбърн.

— Тогава се опитай да опознаеш момичетата.

— Но МакЛийн ме помоли да не го правя.

— Послушай ме, дете. Много често вземаме решения само за да открием по-късно, че сме сгрешили. Трябва да проявиш достатъчно смелост и да живееш собствения си живот, да допускаш свои грешки и след това сама да ги поправяш. Нещата няма да се оправят, ако се поддадеш на отчаянието и чакаш някой друг да свърши работата вместо теб.

Кат въздъхна.

— Бракът е толкова труден! Мислех, че на нас с МакЛийн ще ни бъде по-лесно, след като не се оженихме по любов.

— И точно в това ти е грешката. Любовта е тази, която смазва колелета на каруцата.

Кат се усмихна.

— Започвам да го разбирам. Трудно ми е да се примиря с по-малко от това, което имат родителите ми.

— Да, и за да изградиш добри отношения, твоята ръка трябва да държи юздите и да ги отпуска или дърпа, когато се налага. Струва ми се, че сега никой не кара твоята каруца.

— Може би не съм заела мястото си „начело на каруцата“, защото прекалено много се притеснявам да не сгреша или да не нараня чувствата на някого.

Баба й въздъхна дълбоко.

— Не знаеш колко пъти съм се укорявала, заради подобни мисли. Жените твърде често се възприемат като пазителки на този свят, а това е много жалко, ако ме питаш. Нека оставим и мъжете да поносят бремето! Те винаги се измъкват с това колко са способни. Да използват мускулите си за нещо полезно тогава! — заяви и поклати глава с истинско възмущение. — Мисля, че си позволила на чара на МакЛийн да те омагьоса и не разсъждаваш толкова трезво, колкото трябва.

— Няма магия, а само проклетие. Знаеш ли, винаги съм смятала, че си измислила това за бурите.

Нора изглеждаше изненадана.

— И защо ми е да правя такова нещо?

— Не знам. Предполагах, че е само приказка — но единствено приказно бе това, което правеше МакЛийн между завивките. Тази магия бе далеч по-интригуваща за Кат, от предизвикването на бури. — Трябва да намеря начин да ти обясня по-ясно. Хю е много логичен и разумен, говори с такъв авторитет и увереност, и ме кара да повярвам, че това е единственият правилен начин, както случая с момичетата. Той ми обясни съвсем спокойно, защо не трябва да имам нищо общо с тях. Тогава ми се стори напълно прав и се съгласих. Но по-късно, когато имах време да обмисля нещата, осъзнах, че не е трябвало. Момичетата се нуждаят от мен толкова, колкото и аз от тях.

— Точно така! Трябва да правиш това, което считаеш за правилно, иначе съпругът ти няма да ти се доверява в трудни ситуации.

— Така че... ако смятам, че не сме взели правилното решение за момичетата, трябва да му кажа?

— Да. Може и да се ядоса, но помисли над това: оженил се е за теб, защото така е било правилно. Значи е почтен човек.

— Права си. Ще поговоря с него.

— Има още нещо, което трябва да обмислим. Веднага след като си стъпила в дома му, той ти е казал да не се намесваш. Може би не става въпрос толкова за момичетата, колкото за самия него. И всъщност, без да го осъзнава се опитва да предпази себе си.

Кат се намръщи.

— Не знам. Понякога се държи толкова арогантно.

— Като всеки МакЛийн.

— И на мен така ми се струва. Не знам как да го убедя, че може да съм права за момичетата. Всеки път, когато го спомена, заема отбранителна позиция.

— Може и да ти отнеме известно време. Първо трябва да спечелиш доверието му.

Кат въздъхна.

— Знам. Опитвам се да му покажа, че на мен може да се разчита, но не съм сигурна, че въобще го забелязва.

— Просто бъди себе си и се дръж както обикновено. Ще спечелиш доверието му само ако си тук, не като си тръгнеш. МакЛийн ще промени мнението си, в крайна сметка.

— Не искам да чакам толкова дълго! Свикнала съм семейството ми да е до мен. Аз... самотна съм и... — гласът ѝ затрепери.

Баба ѝ стисна ръката ѝ.

— Когато почувстваш тъга, можеш да ми идваш на гости. Ще заситиш душата си с кифлички с мармалад, за да имаш сили да се върнеш. Освен това — продължи със светнали очи тя — не смятам, че той ще се дърпа още дълго.

— Надявам се, че няма.

Нора се замисли за нещо.

— Чувала съм, че МакЛийн отглежда коне. Предлагам ти да вземеш няколко урока по езда, дете.

Можеше да го направи. Фъргюсън, главният коняр, сигурно бе способен да я научи и тя можеше да изненада Хю с новопридобитите си умения.

— Да, ще взема, благодаря ти. И ще поговоря с Хю за момичетата, макар че не вярвам да ме послуша.

— Накарай го да прояви състрадание, момичето ми. Той е като петел, който защитава курника си, с оперена перушина и остър клюн. Веднъж да разбере, че няма да навредиш на него или семейството му, ще те види в съвсем различна светлина.

Кат успя да се усмихне едва.

— Ще ми се да бях така сигурна като теб. Все пак, ми даде доста теми за размисъл. Мисля, че ще се науча да яздя. Това ще докаже, че съм готова да положа усилия да го посрещна по средата на пътя. А

когато настъпи подходящият момент, ще повдигна темата за момичетата. Междувременно, ще се грижа за Гилмъртън като за свой собствен дом и ще започна още тази вечер. Реших да сготвя от моя овчарски пай.

Баба й засия.

— Това е моето момиче!

— Благодаря ти.

— А после? Ами ти, дете? Не можеш само да се раздаваш, без да получаваш нищо. Какво ще поискаш в замяна?

Кат се замисли и накрая каза:

— Да реша сама кога да си тръгна.

— Ето това е моята внучка! Не се притеснявай за МакЛийн — никой мъж не може да остане сам задълго. — Тя пое Кат в прегръдките си, ухаещи на пудра и лавандула. — Само ми обещавай да ме посещаваш често. Може и аз да искам да ти задам няколко въпроса. Винаги съм се интересувала от МакЛийн, а сега внучката ми е омъжена за един от тях. Кой би си го помислил?

— Кой ли наистина? — Кат се усмихна на икономката, която носеше поднос с кифлички и чайник с горещ чай. — Мисис Уолис, това е баба ми, Нора Х...

— О — прекъсна я баба й с очи вперени в икономката, — значи вие сте отговорна за прахоляка по первазите!

Мисис Уолис преглътна и отиде бързо до най-близкия прозорец, където прекара пръст по гладката повърхност. Каквото и да видя там, то я накара да почервенее.

— Защо тази мързелива... — тя преглътна останалата част от изречението, обърна се към Нора и направи реверанс. — Ще изпратя момичето, да довърши работа си веднага.

Кат си пожела Мамчето да не се опитва винаги да оправи всичко.

— Благодаря ви, мисис Уолис. Освен това, можете ли да кажете на готвачката, че аз ще приготвя вечерята днес?

— Вие милейди? — Нора се намръщи.

— Тя е добра готвачка. Като всичките ми внучки.

Икономката отново направи реверанс.

— Извинете ме! Нямах предвид... Разбира се, ще предупредя готвачката. Ще се зарадва на възможността да посети сестра си.

За първи път тази седмицата Кат почувства, че знае коя е и какво трябва да направи. С усмивка напълни чашата на баба си с чай.

Големи войни се печелят с малки битки и тя щеше да започне с най-вкусния пай, който Хю МакЛийн някога е опитвал.

Хю подаде палтото си на Лиъм.

— Къде е лейди Катриона?

— Мисля, че се приготвя за вечеря, както и момичета, милорд.

МакЛийн кимна и се отправи нагоре по стълбището. Едва бе стигнал площадката, когато срещна момичетата, облечени за вечеря и забързани към трапезария. Панделките им стояха накриво и коланите им бяха почти незавързани.

— Я почакайте — нареди им той.

Те спряха на място. Девън отметна косата от лицето си и се намръщи.

— Да?

Зад нея, Кристина се опитваше да завърже колана на гърба си, а Аги стоеше на един крак и оправяше чорапа си.

— Къде отивате?

Кристина вече бе успяла да завърже колана си и отговори.

— Слизаме на вечеря.

Той погледна часовника над площадката.

— Толкова рано?

Девън се намръщи отново.

— Каза ни да не закъсняваме повече.

— Казвал съм го вече няколко пъти, но никога не съм ви виждал да слизате толкова рано.

— Развълнувани сме — каза Аги.

Девън я изгледа твърдо и момиченцето порозовя.

— Не сме развълнувани наистина — поправи се тя, — само сме гладни.

— Така е — подкрепи я Кристина. — Умираме от глад. Яздихме с теб два часа този следобед.

— И играхме с новите жребчета — добави Девън.

Хю ги изгледа отново. Нещо ставаше, но трите погледа, които срещнаха неговия, не му подсказаха нищо. Той отстъпи настрана.

— Отивайте тогава. Но ще потърпите, докато вечерята бъде сервирана.

— Да, татко! — отвърнаха те и продължиха светкавично бързо надолу по стълбите с пошляпващи чехли.

Хю се усмихна, когато стигна до спалнята си. Щяха да имат достатъчно време да се държат като дами, когато пораснат. За тях бе добре, че вече са се отпуснали толкова много. Отвори вратата и се огледа, но стаята бе тиха. Всеки път през последната седмица, когато се прибираше, Катриона беше там и се обличаше за вечеря. Изненада го внезапно обзелото го разочарование, че я няма.

По дяволите, бе започнал да се размеква. Но все пак, докато се миеше и преобличаше за вечеря, се чудеше къде е тя. Без да губи много време се приготви и скоро вече слизаше по стълбището.

Когато влезе в трапезарията, чу Девън да казва:

— Това няма да е само по моя вина! Не съм единствената, която мислеше, че тя може да влезе и... — Тогава забеляза Хю и млъкна.

Кристина и Аги несъмнено имаха гузен вид.

Хю се приближи до тях и ги огледа, като остави Девън последна.

— Какво няма да е по твоя вина?

Бузите на Девън порозовяха, но тя вирна брадичка.

— Само казвах...

Катриона влезе, а Лиъм и Ангъс я следваха. Двамата лакеи носеха големи подноси и започнаха да нареждат блюдата на масата.

Хю гледаше как Катриона поздравява момичетата и заема мястото си в отсрещния край на масата срещу него. Беше облечена в друга от новите си рокли, в светложълто със съвсем семпла кройка. На всяка друга жена би изглеждала твърде обикновена, но дрехата стоеше великолепно върху щедрите извивки на Катриона.

Лиъм свали капците от блюдата.

— Ах! — каза Хю с усмивка. — Овчарски пай. Любимият ми.

— Мис Катриона го направи — изчурулика Аги.

Хю погледна дебелия пай и вдъхна изкусителната пара, която се вдигаше, от него.

— Ти си го направила?

Бузите на Кат порозовяха и тя се усмихна доволно.

— Може Кейтлин да е шивачката в нашето семейство, но аз съм готвачката. Вече знаех рецептата, но за да съм сигурна добавих и

мор...

— Татко! — каза Девън. — Моля те, кажи на Аги, да спре да ме ритам под масата.

Очите на Аги се разшириха.

— Да те ритам? Аз дори не мога да те стигна от тук!

— Престанете и двете — Хю си взе голямо парче пай, а от чудесния аромат устата му се пълнеше със слюнка. Още щом сложи първата хапка в устата си, затвори очи, за да се наслади на превъзходния вкус.

— Прекрасен е! — Гласът на Кристина прекъсна унеса на Хю и той отвори очи, за да открие, че момичета гледат в чиниите си с изненада и страхопочитание.

Катриона улови погледа му, повдигна вежди и се усмихна едва.

Той отвърна на усмивката и споделиха този миг над главите на момичетата.

Аги се засмя.

— Мис Катриона направи всичко сама, защото даде на готвачката свободна вечер. Но тя не е отишла да види сестра си, а в селото да пие джин.

Девън се намръщи.

— Откъде знаеш?

— Мойра ми каза, когато чистеше камината в нашата стая.

— Не бива да клюкарстваш с прислужниците — меко каза Кристина.

— Особено с Мойра — усмихна се Катриона. — Вчера ми каза, че е видяла един трол да излиза от количката до вратата на кухнята, но по-късно открила, че е бил просто Фъргюсън.

— Ха — присмя се Девън. — Казала го е, защото харесва Фъргюсън, но той не иска да има нищо общо с нея.

Хю забеляза колебливата усмивка, която Кристина отправи към Катриона и у него се зароди неприятно предчувствие. Тя странеше от момичетата, както бе обещала, но те изглежда започваха да изпитват топли чувства към нея, така или иначе.

Намръщи се. Трябваше ли да сложи край на това? Би ли могъл?

— Ето, татко. — Девън взе чинията му и сложи пред него още от пая. — Има само още една порция, така че можеш да го изядеш.

След като го изяде, Хю усети слаб сърбеж между раменете си. Може би трябваше да поговори с Катриона за момичетата тази вечер.

— Татко... ядосан ли си за нещо? — попита Аги.

Хю почеса ръката си.

— Не, защо?

— Изглеждаш червен.

Той повдигна рамене, заради досадния сърбеж, който го дразнеше.

— Не съм...

— Хю! — Погледът на Кат се спря върху лицето му. — Аги е права — ставаш все по-ярко червен!

Той потърка лицето си с ръка, където силният сърбеж бързо се разпространяваше. Боже, какво не беше наред? Чувстваше се така сякаш по него пълзят хиляди мравки. Усещаше подутите и устните си.

Погледът му се спря върху празната чиния.

— Катриона, овчарският пай. Имаше ли моркови в него?

— Разбира се, защо? Аз... — очите ѝ проблеснаха към Девън, която бе твърде заета с храната си.

— Проклетие! — Хю скочи от стола си, като чешеше врата и рамото си едновременно. — Не мога да ям моркови. От тях се обривам целия — той се обърна към вратата. — Лиъм! Донеси студена вода за ваната в стаята ми, веднага!

Кристина наблюдаваше как баща ѝ изчезва през вратата. Лицето му вече беше покрито цялото с петна, а устните му бяха подутите. Тя видя как Лиъм забърза към кухнята, а Ангъс го последва.

— Така.

Кристина надзърна към Катриона и си пожела да не го бе правила.

Тя прикова пламналия си поглед към трите момичета.

— Сигурна съм, че това не е истински опасно, защото иначе вие трите нямаше да ми предложите да добавя моркови. Прекалено много обичате баща си, за да му навредите.

Кристина отпусна вилица си, обхваната от неочаквано чувство за вина.

— Той ще се оправя.

Девън опита хлебния пудинг.

— Ще го сърби няколко часа, но до сутринта ще е добре — тя се подсмихна. — Съмнявам се обаче, че ще поиска да готвите някога пак.

Кристина отново надзърна към Катриона, като очакваше да открие гняв. Но вместо това, тя само измери с дълъг поглед Девън.

Кристина стисна силно вилицата си, а гърдите ѝ се стегнаха. Когато се бе съгласила с Девън, че трябва да направят нещо, за да защитят баща си от жената, която го бе измамил да се ожени, знаеше, че има опасност да ядосат възрастните. Беше напълно наясно с това.

— Разбирам какво става — Катриона се изправи, а лешниковите ѝ очи изглеждаха по-зелени от всякога. — Е, дами, не ми оставихте друг избор.

Аги премигна, но не каза нищо. Кристина остави вилицата си, а сърцето ѝ биеше лудо.

— Какво искате да кажете?

— Не обичам да ме правят на глупачка, но трябва да призная, че малкият ви номер бе много майсторски — тя изви устни в лека усмивка. — Проблемът е, че идвам от голямо семейство.

Девън погледна Кристина, преди да обърне очи отново към Катриона.

— Е, и?

Кат подпря ръце на масата и се наведе напред.

— И ако бях на ваше място, следващата седмица щях да стъпвам на пръсти.

Когато тя излезе от стаята, Кристина имаше чувството, че са започнали битка, която със сигурност ще изгубят. Девън бе побезгрижна.

— Какво може да ни направи?

Аги прехапа устни.

— Може да сложи змии в леглата ни.

— Това е детинско — присмя се Девън. — Тя няма да посмее да ни направи нищо, защото ще кажем на татко.

Кристина си спомни блясъкът в очите на Катриона и не беше толкова уверена. Само в едно нещо бе напълно сигурна — не би легнала в леглото си, без да е проверила за змии, паяци и мравки.

С какво се бяха захванали?

ГЛАВА 14

„Когато бях малко момиче, всяка сутрин носех вода от кладенеца, в подножието на хълма, до нашата каменна хижа, на върха му. Тогава разбрах, че колкото и дълъг път да те чака, можеш да го извървиш само стъпка по стъпка.“

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

— Сатен не се прибра — каза разтревожено Фъргюсън.

Хю се загледа в златистите коне, които се събираха около оградата, и се намръщи.

— Смяташ ли, че е родила?

— Все още е рано и ако е така, може да има проблем.

Хю потупа жребец, на име Кашмир, възхитен от златистите отблясъци на слънцето по гърба му. От всички коне, които отглеждаше, ахалтекинските му бяха слабост. Обичаше металическия блясък на кожата им и одухотворените и интелигентни бадемовидни очи, които имаха. Възхищаваше се и на атлетичните им фигури. С изваяните си тела и тънката си кожа му напомняха на хрътки. Мускулести и пъргави, те бяха невероятно издръжливи.

Шеба, една от светлокафявите кобили, побутна много по-едрия Кашмир. Ако някой от другите коне си позволише такава смелост, той би го ухапал. Но с Шеба бяха приятели отдавна, затова само изцвили раздражено и я побутна игриво.

Тя показа зъбите си, после пак се обърна доволно към Хю. Той се засмя и я погали.

— Кашмир позволява на Шеба да се размине с убийството.

— Не мога да го виня, тя му е вярна спътничка от години. Има седем жребчета от него и може би ще роди още.

Хю забелязала, че Шеба погледна назад, сякаш за да се убеди, че Кашмир е още там. Тя може й да искаше да заеме мястото му до оградата, но не и да го прогони.

МакЛийн разбираше, че това е нож с две остриета — да искаш някой да е наблизо, но същевременно да желаеш да е някъде другаде. Самият той се бореше със същото чувство, което ставаше все по-силно през последните две седмици.

Разсеяно потърка брадичката си, където още го сърбеше от морковите в овчарския пай. Бяха изминали два дни преди обривът най-накрая да избледнее и да изчезне. А сега, след цяла седмица, въпреки че още го сърбеше от време на време, от него бе останал само спомен. Катриона бе наистина ужасена и загрижена за него и той бе убеден, че всичко е само една невинна грешка. Но все пак не можеше да спре да мисли, че има и още нещо. Оттогава, с всяка изминала сутрин, на закуска напрежението между Катриона и момичетата ставаше все по-осезаемо, въпреки че никоя от тях не би го признала.

Щеше да разговаря с децата, когато се прибереше в къщата. Досега, когато попиташе Катриона тя само се усмихваше и сменяше темата.

— Надявам се жребчето на Сатен да е живо и здраво, тя е доказала, че е добра майка — Хю потупа врата на Шеба. Ако беше здраво, можеше да бъде чудесен подарък за Катриона.

Фъргюсън погали по носа малка кобила, наречена Пустинно цвете.

— Може би ще е най-добре да се кача на седлото и да последвам стадото. Те обикновено пасат в края на долината на Дънкан и може да намеря Сатен там. Сигурно иска да бъде на познато място за раждането.

— Това е много добра идея. Ще дойда с теб. Ако я открием, може да се наложи да останем с нея, докато е готова да се придвижи. Един от арендаторите има хижа наблизо, ако трябва ще пренощуваме там.

— Да, въпреки че може и да се наложи да останем по-дълго с нея, ако не е достатъчно силна да се прибере. Ще приготвя запаси за три дни.

— Ще кажа на мисис Уолис да сложи и бинт. Имам чувството, че нещо не е наред.

— Да, милорд. Кога искате да тръгнем?

— След като поюздя с момичетата. Заслужават един час.

— Добре, милорд.

Хю искаше и да се сбoguва подобаващо с жена си. Имаше много начини, по които искаше да го направи.

Потупа Шеба по носа. Беше направо срамота, че Катриона не може да язди. Предложи ѝ да я научи, но тя бе отвърнала уклончиво, че би искала някой ден. Въпреки че не бе отказала направо, той го бе усетил в гласа ѝ. Макар че не бе човек, който би се разстроил от дреболии, нейната липса на интерес го разочарова много повече, отколкото бе очаквал.

Започваше да се ядосва на самия себе си. Имаше пълната свобода да язди, да работи с конете и да извежда дъщерите си на езда, винаги когато поиска.

С изключение на сутрешните занимания между завивките, Катриона рядко искаше нещо и изглежда бе напълно доволна и без него по цял ден.

Намръщи се. Струваше му се, че всичко е точно така както бе искал. Проклятие, нали именно това ѝ бе казал. И все пак се улавяше, че постоянно мисли за нея. Чудеше се какво прави, какво мисли, дали е доволна и защо, по дяволите, не му позволява да я научи да язди.

Никога не бе срещал жена, която да му се изплъзва така. Дори когато се съгласяваше, с това, което бе поискал, той имаше усещането, че е измамен по някакъв начин. Но въпреки че Катриона се въздържа от намеса в много области от живота му, в леглото не му отказваше никога. Страстта и ентузиазмът ѝ в това отношение бяха очарователни.

Всяка сутрин се събуждаше и я намираше сгушена до себе си, копчинените ѝ къдрици се стелеха по рамото му, а лекото ѝ дишане почти го хипнотизираше. И всеки път ѝ доказваше присъствието си, обикновено по много чувствен начин. Тя му отвърщаше с такава пламенна и естествена страст, посрещаше го така задъхана от нетърпение, че често го удивяваше. Още по-интересно бе това, че се усъвършенстваше все повече. Тази сутрин дори, тя бе тази, която започна страстното начало на деня им.

Споменът го възбуди незабавно и той се зарадва, че дългото палто за езда скрива реакцията му. Просто не можеше да се спре. Само мисълта за изражението ѝ, докато лежи тръпнеща под него с крака, плътно обвити около кръста му...

— Милорд?

Хю се сепна. Фъргюсън се мръщеше насреща му, а по широкото му лице бе изписана загриженост. МакЛийн успя да му отвърне като се надяваше да звучи спокойно:

— Да, Фъргюсън? Просто се замислих за нещата, които ще ни трябват за Сатен.

— Да, милорд — каза той, но в гласа му се долавяше недоверие.

Хю бързо продължи:

— Ще ни трябва овес, бинт и от онзи тоник, който използва за глезена на Хейръм.

— Ох, бях го забравил! Остана ми още малко.

— Да се връщаме в конюшните и да съберем нещата, които ще са ни нужни, докато дойдат момичетата.

— Да, милорд.

Фъргюсън изсипа последния овес от кофата си и последва господаря си към конюшните. Те бяха построени така солидно, както и Гилмъртън Манър. Хю беше наблюдавал лично строежа им и се гордееше с тях толкова, колкото и с къщата. Вътре бяха разположени четиридесет отделения, три склада, две големи заграждения за раждане и лечение на болни животни, като над всичко това имаше помещение, в което се съхраняваше сеното за цялото стадо през годината.

Хю отвори вратата на големия склад, влезе и бе обгърнат от аромата на кожа и сладък овес, примесен с миризмата на желязо. По дължината на едната стена бяха разположени рафтове. Намери тоника и се обърна, за да се върне в конюшните.

— Фъргюсън! — гласът на Катриона прозвуча ясно в помещението. — Ето къде си бил. Надявах се да можем да...

— Шшшт — изшътка той и това накара Хю да спре.

— Какво има? — попита Кат.

Какво ставаше наистина? Хю, прикрит от вратата, се наведе на една страна и надникна през процепа между пантите.

С коса, прибрана на кок, и очила, кацнали на носа, Кат стоеше пред Фъргюсън. Конярят бурно жестикулираше, за да я накара да бъде тиха и сочеше към склада.

Тя погледна натам и очите ѝ се разшириха.

— О — оформиха устните ѝ. После кимна и показа малкия часовник, закрепен за джоба ѝ, вдигна пръст и посочи към вратата на първото отделение.

Фъргюсън погледна неспокойно към склада и поклати глава. Изражението на Кат помръкна, но въпреки това прошепна.

— Благодаря ти.

Конярят кимна и ѝ направи знак да тръгва бързо. Тя се обърна и потрепна, докато се отдалечаваше.

Хю се намръщи, изведнъж си спомни, че беше потрепнала и тази сутрин, когато се плъзна между бедрата ѝ и вдигна краката ѝ около кръста си. Бе я попитал дали е добре, но тя бе отвърнала, че малко я болят краката от изкачването на толкова много стълби.

Хъммм. Той излезе от големия склад и отиде при Фъргюсън.

— О, ето ви и вас, милорд! Виждам, че сте намерил тоника. Ще опаковам някои неща и...

— В първото отделение държим Синчец, нали?

Лицето на Фъргюсън замръзна.

Хю отиде до отделението и погледна през вратата. Малката кобила стоеше и тихо дремеше.

— Аги отначало се учеше да язди на нея.

Фъргюсън стоеше, сякаш бе пуснал корени.

— И на преградата виси седло сякаш току-що е свалено от нея.

— Да, но то е там цял ден, милорд. Освен това, аз не мога да запомня всеки, който язди.

— Това можеш да го запомниш. Сигурен съм — Хю отиде и повдигна едно от стремената. — Струва ми се, че е приготвено за ездач... — протегна ръка и посочи малко под рамото си — ... с тази височина. — След това пусна стремето. — А кого с такъв ръст познаваме?

Конярят затвори очи.

Хю се облегна на вратата на отделението.

— Фъргюсън, ти учиш жена ми да язди.

Той се засмя нервно.

— Що за мисъл, милорд!

Господарят му повдигна вежди. Раменете на коняря увиснаха.

— Ох, аз не исках, но тя така отчаяно желаше да се научи! Опитах, но не можах да ѝ откажа.

— Трябваше аз да я науча, а не ти.

— И аз така ѝ казах, милорд! Но тя отвърна, че не смее да се учи пред вас и момичетата, защото ще ѝ е много неудобно.

Хю се намръщи. Неудобно?

Фъргюсън го погледна извинително.

— Тя падна няколко пъти.

— Нарани ли се?

— Не! Това се случваше първите няколко дни, но сега язди много по-добре. Струва ми се, че от нея ще излезе доста добър ездач.

— От колко време се упражнява?

— От шест-седем дни — Фъргюсън поклати глава нетърпеливо.

— Не можете да си представите каква красива гледка е на седлото. И е много упорита. Вчера язди цели два часа! Преместих я от Синчец на Стария Уинстън, а той е един инат.

— Как се справи с него?

— Не се препъна нито веднъж. Горее главата, ѝ казах и тя го направи. Точно както трябва.

Не беше учудващо, че бе трепнала, когато вдигна краката ѝ. Бедрата сигурно я боляха.

— Надявам се, да нямате нищо против, милорд, но аз си мисля, че тя го прави, за да ви впечатли.

— За да ме впечатли?

— Да. Каза, че след като стане достатъчно добра, ще ви изненада.

Хю се намръщи.

— Не трябва да се притеснява колко е добра. Никога не бих ѝ се подиграл.

— Да, но... — Фъргюсън прехапа устни.

— Но какво?

— Не искам да показвам неуважение, милорд, но не можете да бъдете толкова сигурен за момичетата. Те яздят по-добре от повечето мъже. И не изглеждат особено очаровани от „новата си майка“.

— Какво те кара да мислиш така?

Лицето на коняря се оцвети в тъмно червено.

— Нищо! Сигурен съм, че само си въобразявам разни неща. Те само... Чух ги да казват... О, не ме карайте да кажа нещо повече.

— Какво си чул?

Фъргюсън въздъхна.

— Чух мис Девън да казва, че ако мазните стъпала ще помогнат да се отърват от новата господарка по-бързо, би ги мазала всеки ден самата тя.

Хю се почувства така, сякаш върху раменете му бе паднал воденичен камък. Дали това не се случваше, защото бе поискал Катриона да стои настрани от тях? Ами ако те я презираха и не я уважаваха заради неговото решение?

Проклятие! Той подаде шишето с тоника на коняря.

— Пригответи багажа за пътуването. Ще тръгнем след половин час, веднага щом се върна.

— Но няма ли да изведете момичетата на ежедневната...

Хю излезе от конюшната и тръгна към къщата.

Дявол да го вземе, тя трябваше да помоли него да я научи да язди! Никога не би й се подиграл и не би позволил и на момичетата да го направят.

Влезе в къщата и видя Лиъм.

— Къде е господарката?

— Поиска гореща вана, милорд. С Ангъс току-що занесохме вода в стаята ви и тя каза, че ще се кисне в нея до обяд.

Хю присви очи.

— Искала ли е още гореща вода за вана тази седмица?

— Всеки ден, милорд. Казва, че така болките й изчезват.

Хю кимна и тръгна към стълбището, но чу гласовете на момичетата във всекидневната. Отиде до вратата и спря с ръка на дръжката.

Чу Девън да се киска.

— Отново е във ваната!

— Нищо чудно — каза Кристина с развеселен глас. — Сигурно е цялата в синини. Видяхте ли как улучи калната локва тази сутрин?

— Цопна! — Аги се кискаше толкова силно, че Хю едва я разбра.

— Да — каза Девън, изпълнена със задоволство. — Ще ми се да можех да я нарисувам, с калта в косата и...

Хю стисна зъби и рязко отвори вратата.

Три стреснати лица се обърнаха към него. Момичетата представляваха картина на перфектни амазонки, облечени с еднакви костюми в различни цветове, с високи шапки на главите и сплетени коси с панделки. Бяха обути с най-добрия модел, удобни ботушки за езда. Не можеше да не се почувства горд с тях, но трябваше да си напомни с каква цел бе дошъл тук. През изминалата година бе научил един урок — колкото и сладки да изглеждаха, момичетата си имаха независими характери и си позволяваха да нарушават правилата, от време на време.

— Татко! — Девън скочи на крака със сияещо лице. — Ако искаш да тръгнем по-рано, ние вече сме готови.

Кристина кимна и остави настрана книгата си с модни скици.

— Само теб чакахме. Трябваше ли да дойдем?

Хю влезе в стаята и ги огледа една по една. Усмивките им избледняха.

— Татко — попита Кристина, — к-какво не е наред?

Той кръстоса ръце.

— Чух ви да говорите през вратата.

Настъпи миг, изпълнен с изненада и тишина. Бузите на Кристина се изчервиха, главата на Аги клюмна, но Девън не трепна. Тя повдигна брадичка.

— Е, и? Не сме казали нищо лошо. Говорехме как Катриона се опитва да язди, но не може — усмихна се. — Дори мечка би се справила по-добре.

Хю насочи поглед към средната си дъщеря.

— Какво каза?

Девън се ухили.

— Казах, че тя се опитва да язди. Видяхме я тази сутрин от прозореца.

Аги се усмихна и разкри липсващото си зъбче.

— Тя пак падна. Четири пъти.

Хю си пое дълбоко дъх.

— Тя е паднала от коня, а вие смятате, че това е много забавно?

Кристина кимна и се усмихна неуверено.

— Беше доста смешно да я видим... — гласът ѝ замря, когато Хю я погледна.

— Изглежда това много ви радва.

Девън вирна брадичка.

— Да, защото се държеше лошо с нас през изминалата седмица!
— стисна ръцете си в юмруци. — Тази... тази жена намаза с мед възглавниците ни!

— Какво?

Аги кимна.

— Трябваше да се къпем отново, за да го махнем.

— И беше обърнала завивките ни на една страна! — продължи твърдо Девън.

Той се намръщи.

— Поради каква причина?

— Когато си легнахме, краката ни стърчаха от завивките и трябваше да ставаме да оправим леглата си.

— И ни беше студено — добави Аги.

Кристина остана подозрително мълчалива.

— Трудно ми е да повярвам, че Катриона е извършила подобни неща.

— Но ги направи — заяви възмутено Девън. — А тази сутрин, когато си обличахме бельото открихме, че е зашила крачолите един за друг! Почти щях да скъсам моите, докато разбере какво става.

Хю премести поглед от възмутеното лице на Девън, към нацупената физиономия на Аги и след това към Кристина, която стоеше със, сведени към ръцете си в скута очи.

— Кристина?

Тя го погледна за миг и бузите ѝ порозовяха.

— Да, татко?

— Защо Катриона прави подобни неща? Никое от тях не може да ви навреди, но определено ми приличат на отмъщение.

Кристина преглътна тежко.

— Това е... това е, заради нещо, което направихме — Девън изшътка, но Кристина упорито продължи. — Ние казахме на Катриона, че обичаш моркови.

Мълчанието изпълни стаята, докато Хю обмисляше чутото. Измамили са Катриона и вместо да дойде при него тя е решила да се справи сама. Въпреки че бе силно разочарован от дъщерите си, усети внезапно желание да се усмихне.

— И вие си мислехте, че ще ѝ се ядосам, заради морковите.

Кристина кимна.

— Или поне няма да имаш доверие на това, което е сготвила. Татко, много съжалявам за това, което направихме.

— А аз не — изсумтя Девън. — Тя не е добре дошла тук и колкото по-скоро си отиде, толкова по-добре за всички ни.

Сърцето на Хю натежа в гърдите му. Сега разбираше защо Катриона е решила да се научи да язди без негово знание. И причината бе в собствените му решения.

— Елате тук всички.

Веждите на Девън се присвиха.

— На дивана. Веднага.

Седнаха, като Девън отиде последна.

— Ще го кажа само веднъж: Катриона не е ваша майка, но е моя жена и ще се държите с нея любезно. Ясно ли е?

— Да, но... — започна Девън.

— Без никакво „но“. Ще показвате същото уважение и учтивост към нея, както към леля си София, дори повече.

Кристина и Аги бавно кимнаха, но Девън скръсти ръце на гърдите си.

— Девън, не се ли изразих достатъчно ясно?

Устните ѝ се свиха непокорно, но най-накрая кимна.

— Да не чувам никога повече подобни подигравки. Кристина, когато дойде тук, ти никога не беше яздила и падна толкова пъти, че не мога да ги преброя. А ти, Аги, четири месеца се учеше само как да държиш юздите. Помня добре някои от най-впечатляващите ти падания.

Двете момичета увесиха глави. Хю погледна Девън в очите.

— Що се отнася до теб, спомням си веднъж, когато отивахме при чичо ти Дугъл ти падна...

— Не беше по моя вина!

— ... и се приземи точно в средата на потока.

Бузите ѝ запламтяха силно.

— Конят ми се препъна.

— Добрият ездач би удържал коня си по-добре. Можеше да дръпнеш юздите в решаващия момент.

Тя стисна зъби и не отговори нищо.

— Никога не съм се присмивал на грешките, които сте допускали, защото човек така се учи. Ездач, който ви каже, че никога не е паднал, само се е разхождал с коня.

Кристина и Девън не вдигнаха очи към него, а долната устна на Аги затрепери.

— Катриона се опитва да се научи — каза тихо Хю. — Това има най-голямо значение — и беше точно така. Сърцето му се стопли, когато осъзна, какво правеше тя. И в обучението си, и в отношенията си към дъщерите му проявяваше воля, но и нежност.

Той почти се усмихна, като помисли, как бе обърнала номера им срещу самите тях.

— Да, но тя не е една от нас — заяви Девън с изпълнен с гняв глас. — И освен това почти не може да язди!

— Но поне се опитва да подобри уменията си, за разлика от някои други мои познати млади дами, които препускат лудо, без да се интересуват от здравето или безопасността на конете си!

Лицата на Девън и Аги станаха яркочервени, а Кристина ги погледна скришом.

— А една друга млада дама, не може да държи петите си както трябва, без да ѝ се напомня непрекъснато.

Лицето Кристина стана точно като на сестрите ѝ.

Хю се намръщи.

— Това е нашият дом и докато е тук, Катриона е част от нашето семейство. Трябваше да ви го кажа още преди седмици, но не го осъзнах... — той преглътна останалата част от изречението. — Ще говорим за това по-късно. Сега трябва да замина за два-три дни, за да намеря липсваща кобила.

Те го погледнаха.

— Вие ще останете при чичо си Дугъл, докато ме няма.

Девън сложи ръце на кръста.

— Ние искаме да останем тук.

— И да намирате всяка сутрин крачолите си зашита един за друг? — повдигна едната си вежда. — Нямам ви доверие за това как ще се отнасяте към Катриона. И тъй като не мога да остана и да ви следя отблизо, ще отидете при него. Когато се върна, ще обсъдим положението.

Трите момичета наведоха глави. Хю повдигна вежди.

— Ще отидете при чичо си Дугъл, така че не се дръжте сякаш ви чета смъртна присъда.

Кристина въздъхна.

— Леля София я няма от седмици.

— А чичо Дугъл е станал много раздразнителен заради това — добави Девън.

Аги изсумтя.

— Той е влюбен.

— Убеден съм, че вие трите ще го накарате да се почувства по-добре.

— Не съм много сигурна — промърмори Девън.

Хю ги погледна строго.

— Ако той покани Катриона на вечеря, докато ме няма — а аз съм сигурен, че ще го направи — вие ще се държите възможно най-добре. Ако след като се върна разбере, че сте показали и най-малка неучтивост, ще има последствия. Налага ли се да обяснявам повече?

И трите кимнаха.

— Добре. Отивам да се приготвя. Вие се върнете в стаята си и се преоблечете. Днес няма да има езда.

Кристина и Аги наведоха глави, а устните на Девън се изопнаха в твърда линия.

Хю присви очи.

— Не се шегувам. Сега вървете да съберете багажа си — обърна се кръгом и тръгна към вратата.

— Татко?

Погледна назад и откри, че Кристина е на няколко крачки от него, сякаш се опитваше да го догони.

— Ние... ние не искахме да те ядосаме.

Гледаше я, а раздразнението още го изпълваше. Големите ѝ очи се изпълниха със сълзи и така внезапно както се бе появил, яда му изчезна и мястото му бе заето от разочарование. Хю въздъхна и я прегърна.

— Момичето ми, знам, че не сте искали да навредите на никого и не се е случило нищо непоправимо. Но очаквах от вас да се държите по-добре.

Кристина се върна при сестрите си.

— Моля те, само не ни се сърди.

— Сърдя се много повече на себе си, отколкото на вас.

Веждите на Девън се присвиха, като че ли се опитваше да разреши загадка и той се усмихна и усети такава умора, сякаш бе прекарал цял ден върху седлото.

— Ще оправим всичко това, когато се върна. Сега отивам да поговоря с Катриона, а вие се преоблечете и ще дойда да ви видя, преди да тръгна.

Прегърна всяка от тях и след това излезе от стаята. Докато се качваше по стълбите, размишляваше над това, което трябваше да каже на Кат.

Нито веднъж, дори в интимните моменти, които бяха споделили, тя не бе споменала за проблемите си с децата. Бе се държала така, както бе поискал от нея и се бе дистанцирала от момичетата до такава степен, че те бяха започнали да я смятат за натрапница.

Нали точно това исках, ама че съм глупак.

А после децата бяха отишли твърде далеч. Подразни го и това, че бе имала нужда от него, но й е било неудобно да го помоли.

Така не можеше да продължава. Стигна до спалнята си и спря пред вратата, защото обмисляше възможностите си. Трябваше ли да започне с извинение? Беше ли то необходимо? Дали да й каже, че е разбрал, че Фъргюсън я учи да язди, или да я остави да го изненада? В известен смисъл, това беше подарък и не искаше да омаловажи значението му.

Но как можеше да я убеди да бъде по-открита с него, без да отстъпи? Бяха изградили един деликатен баланс на силите и не искаше да го наруши.

Лек плясък се разнесе от стаята и го накара да си спомни, че Катриона е искала топла вода. Съпругата му бе вътре гола и прекрасните извивки на тялото ѝ бяха отпуснати в ароматната вана.

Хю се обърна решително, завъртя дръжката и влезе в стаята си.

ГЛАВА 15

„Ако искате да дадете нещо, направете го с открито сърце и разтворени ръце. Всеки друг начин би бил жалък.“

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Кат затвори очи и отпусна главата си на ръба на огромната, дълбока медна вана. Тази, която имаха в Уитбърн, бе четири пъти по-малка и в нея можеше само да стоиш прав. Веднъж, преди няколко години, Мери бе опитала да седне и се бе заклешила. Кат, Кейтлин и майка им бяха опитали всичко, за да я измъкнат. Накрая я покриха с един чаршаф и извикаха Уилям да я издърпа.

Кат се усмихна при този спомен.

Мери би се влюбила в тази вана. Кат се замисли дали да не покани сестра си да остане тук известно време. Баба им ѝ го бе предложила преди няколко дни и идеята изглеждаше добра. Размърда се във ваната и потрепна. Никога не бе изпитвала такива болки, но си струваше. Не само защото щеше да е още нещо, което да споделя с МакЛийн, но и можеше да ѝ помогне да преодолее пропастта между себе си и момичетата.

Тази сутрин ги бе забелязала на прозореца на горния етаж да се смеят до припадък, когато направи някаква грешка при ежедневния си урок с Фъргюсън.

Усмихна се. Беше сигурна, че чувстваха превъзходство и намираха неспособността ѝ да язди за повод за подигравки, което дори можеше да се окаже нещо добро. Трудно е да се сърдиш на човек, когото смяташ за по-неспособен от себе си. Присмехът бе съвсем

ниска цена, ако разрушеше бариерите, които Хю и момичетата бяха изградили.

Общо взето, смяташе, че има голям напредък, особено след номера с овчарския пай. Тази сутрин дори бе успяла да накара Аги да се разсмее и бе изненадана от искрената усмивка на Кристина. Девън бе най-подозрителна и резервирана към нея. Кат смяташе, че точно това качество бе наследила от баща си. МакЛийн имаше много положителни черти, но доверието не бе едно от тях.

Въпреки че ставаха много бавно Кат чувстваше, че нещата се подобряват. Бяха минали само няколко седмици, все пак. Въздъхна и потърси сапуна под дебелия слой пяна по повърхността на водата. Лавандуловият сапун на мисис Уолис бе чудесен и се пенеше...

Вратата внезапно се отвори и Кат се обърна.

Хю влезе в стаята и затвори след себе си. Изглеждаше опустошително красив в дрехите за езда, с черни ботуши до коленете и бричове, изпънати от мускулестите му бедра. Семплото облекло подчертаваше силата и мъжествеността му.

Когато зелените му очи се спряха върху нея, тя вложи цялата си воля, за да не се покрие. Това бе нейният съпруг и й беше приятно, когато го гледаше. Как можеше да го лиши от същата възможност?

За да се избави от чувството на неудобство, насапуниса кърпата си и погледна часовника над камината.

— Изненадана съм да те видя. Момичетата сигурно очакват ежедневната си езда.

— Днес няма да ги изведе.

— О, ще бъдат много разочаровани.

— Ще им се отрази добре. Може би ще я ценят повече, когато се върна.

Сърце й се сви.

— Когато се върнеш?

— Налага се да отсъствам един-два дни. Една от кобилите изчезна и мисля, че ще роди всеки момент, ако вече не се е случило.

Въпреки изненадващото разочарование, тя успя да каже:

— Разбирам. Дали ще се оправи?

— Най-вероятно, макар че имам лошо предчувствие.

Тя го погледна с любопитство.

— Още една от дарбите на МакЛийн?

Усмивка докосна очите му.

— Мисля, че вече познаваш повечето от тях.

Бузите ѝ запламтяха от образите, които извикаха думите му и изведнъж ѝ стана горещо, потрепери и изпита безпокойство, едновременно.

Приемаше охотно тези усещания. Дори сега, когато мускулите ѝ бяха схванати и я боляха, усети добре познатия трепет дълбоко в себе си и непрестанната жажда за докосването му. Повдигна кърпата към рамото си и гърбът ѝ бе обхванат от внезапна болка.

Хю сигурно бе забелязал гримасата ѝ, защото издърпа парчето плат от ръката ѝ.

— Позволи ми — каза, съблече палтото си и го хвърли на канапето, след това коленичи до нея и запретна ръкави.

— О, не! Няма нужна да...

Той потопи кърпата във ваната, изцеди я и започна да обтрива ръцете ѝ с бавни кръгообразни движения. В очите му заблестяха горещи искрици.

— Как е?

— Добре е — изписка тя, — въпреки че мога да се измия и сама.

— Знам — нежно я побутна напред, за да може да измие гърба ѝ.

— Никога не съм виждал жена, която да се къпе толкова много. — Продължи да я търка още по-бавно, като незабележимо масажираше напрегнатите ѝ мускули.

Беше божествено.

Кат затвори очи, потрепервайки от време на време, когато той напипваше някоя особено болезнена точка, но мускулите ѝ блажено се отпуснаха от магическото му докосване.

Тя въздъхна от задоволство.

Хю се засмя ниско и дяволито. След това изтри раменете ѝ, дългите му пръсти, топли и мокри, спряха на врата ѝ.

Тя потрепери при допира му, гърдите ѝ настръхнаха, сякаш и те бяха обект на вниманието му.

Той целуна ухото ѝ и изпрати тръпки по цялото ѝ тяло.

— Облегни се назад — прошепна.

Тя се подчини и потъна в горещата вода до раменете.

Хю насапуниса кърпата отново и я погледна с палаво изражение.

— Знаеш ли, смятам, че в тази вана има достатъчно място за двама ни.

— Предполагам, че ще можем да се поберем.

Очите му проблеснаха.

— Ако не се налагаше да тръгвам скоро, щях да прекарам час-два там вътре, с теб.

— Водата ще изстине.

Той се наведе, а топлият му дъх погали бузата ѝ, когато прошепна:

— Ние можем да сгорещим и най-студената вода.

Лицето на Кат запламтя така, че бе напълно сигурна, че е станала червена като килима.

Хю се изправи и потопи кърпата във водата. След това я погледна в очите и я ѝ прекара по гърдите ѝ, а пръстите му докоснаха голата ѝ кожа.

Кат прехапа устни и потисна един стон.

Хю правеше малки кръгчета с кърпата, дразнеше зърната ѝ и разпръскаше трескаво удоволствие във вените ѝ.

Тя затвори очи и се размърда неспокойно. Усещанията бяха божествени и греховни едновременно.

— Катриона — ниско и дрезгаво каза Хю. — Повдигни крака си на ръба на ваната.

Обикновено би се справила с това лесно, но днес краката я боляха от ездата и трепереха от докосването на МакЛийн. Нуждаеше се от цялата си концентрация, за да се справи с това, което искаше от нея.

Хладеният въздух обхвана мокрия ѝ крак и тя потрепери. Изведнъж осъзна, че пяната е спаднала и с вдигнатия си крак сигурно представлява смущаваща гледка. Понечи да го върне обратно във водата, но МакЛийн я спря.

— Задръж крака си на ръба на ваната.

Намокри кърпата и го замасажира като миеше глезена, после прасеца... премина коляното ѝ... и стигна до бедрото. Всяко докосване бе агония и екстаз. Кат сграбчи ръба на ваната обхваната от възхитително страхопочитание и очакване.

Ръката му продължи напред и малкото парче плат я докосна между бедрата.

Тя възкликна и цялото ѝ тяло затрепери. Неговата дяволита, „накарай-ме-да-спра“, усмивка караше сърцето ѝ да бие лудо.

Хю отново потопи кърпата в топлата вода и я прекара между бедрата ѝ. Кат прехапа устни и той го направи отново. И отново. По-бързо и по-бързо.

В очите му горяха наситенозелени пламъци.

— Позволи ми да ти доставя удоволствие — прошепна той.

Как би могла да го спре, когато не можеше да спре дори себе си?

— Това ми се струва толкова... неприлично.

Устните му се извиха.

— И точно затова, любов моя, ми харесва.

Любов моя. Макар думите да бяха произнесени несъзнателно, все пак стоплиха сърцето ѝ.

Той целуна ухото ѝ, а ръката му не спираше да я гали. В един момент тя осъзна, че вече не ползва кърпата, а само талантливите си пръсти.

Лекичко ухапа ухото ѝ и продължи надолу по шията ѝ. Всяка целувка я караше да избухва от страст.

Ръката му не спираше да я гали и дразни. Тя се изви, подканяйки го да продължи. Беше толкова неприлично да лежи гола във ваната пред облечен мъж, с безсрамно отворени крака и гърди носещи се във водата, докато въздухът се изпълваше със страстните ѝ стонове, а той я отвеждаше към портите на рая.

Всяко докосване я подлудяваше и отговаряше на най-съкровените ѝ нужди. Тя се задъхваше, притискаше се срещу ръката му и повдигаше гърдите си над водата.

Той улови зърното ѝ с устните си и засмука втвърденото връхче, докато Кат не извика името му и не притисна главата му силно към себе си. Изглежда моментът продължи безкрайно, докато тя не можеше да се сдържа повече. Точно когато премина границата той се наведе и плени устните ѝ, сякаш искаше изцяло да погълне страстните ѝ викове.

Кат рухна назад, а МакЛийн я хвана и я задържа до себе си. Цялото ѝ тяло още трепереше, докато тя бавно възвръщаше разума си.

Когато сърцето ѝ възстанови нормалния си ритъм и мозъкът ѝ започна да функционира отново, тя се отдръпна от гърдите му и се изчерви, когато срещна погледа му.

— Аз... аз...

Той се ухили.

— Да?

— Ризата ти е мокра.

— Бричовете ми също и по-голямата част от водата е по пода. —
Очите му проблеснаха. — Ще трябва да се преоблека, преди да тръгна.

О, да. Той заминаваше. Сърцето ѝ се сви, но тя не му позволи да го види.

— Благодаря ти за...

— Пак заповядай. Следващият път, когато взема вана, можеш да ми върнеш услугата.

Идеята беше прекрасна!

— За мен ще е удоволствие!

Той се засмя на явния ѝ ентусиазъм.

— Не и колкото за мен.

Когато Хю се изправи, тя видя, че ризата му е прилепнала като втора кожа, а бричовете му са по-тъмни на местата, намокрени от водата.

— Наистина трябва да се преоблечеш.

— Радвам се, че свалих палтото и жилетката си, преди да ти помогна с къпането.

Той извади чиста риза и бричове от гардероба, хвърли ги на канапето и започна да се съблича.

Кат наблюдаваше как сваля ризата си и влажният му стегнат корем и гърди проблясват на светлината, тъмните къдрави косъмчета, с които бяха осеяни се стесняваха в линия към колана му. Обичаше да ги докосва и да проследява тази линия с пръсти, хиляди пъти.

Хю хвърли мократа риза на пода и разкопча бричовете, които скоро я последваха.

Кат не можеше да откъсне поглед от него.

— Това — каза и посочи — никога няма да се побере в бричовете ти.

Той се засмя.

— След като излезе от тях, ще трябва да се побере отново.

Тя се намръщи.

— Няма ли да те боли така?

— Не. Но ако смяташ, че ще помогне, можеш да го целунеш.

Устните ѝ потрепнаха.

— Ще трябва да го доведеш тук. Твърде студено ми се струва, за да дойда.

— При нормални обстоятелства, щях да те вдигна и да се възползвам от прекрасното ти предложение. Но трябва да вървя.

Тя се опита да не издава разочарованието си, но сигурно не успя, защото той добави с топъл тон:

— Ще се върна колкото е възможно по-бързо.

Тя кимна и продължи да го наблюдава безмълвно, докато се облече, и сложи обикновена вратовръзка, вместо шалчето си. След това откри практичната си плътна вълнена жилетка и я закопча над ризата, преди да сложи палтото си.

— Студено ли е там, където отиваш?

— Да, конете пасат в планината, в една определена долина, която се намира доста по-високо от тук.

Кат се подпря на ръба на ваната и видя как Хю взе няколко чисти ризи от гардероба и ги сложи под мишницата си като вързоп.

— Няма ли да си вземеш куфар?

— Само чантата за седлото. Тя издържа при всякакво време — прекара пръсти през косата си и се обърна към нея с изражение, което изведнъж, бе станало мрачно. — Катриона, трябва да те помоля за една услуга.

— Искаш да наглеждам момичетата! Разбира се, че ще го направя. Всъщност аз...

— Не. Това няма да е нужно.

Усмивката на Кат избледня.

— Не е нужно? Но...

— Те ще отидат при Дугъл. Казах им, преди да дойда тук.

Тя се намръщи.

— Не е нужно да молиш брат си. Аз ще ги гледам и...

— Не. И това е.

Кат заупорства.

— Защо не?

— Чух ги да говорят тази сутрин. Нещо за защиты крачоли.

— О, това ли? — въздъхна тя. — Ще ти обясня...

— Няма нужда. Те вече ми разказаха всичко и затова си събират багажа да отидат при Дугъл. Точно сега нямам време да преценя добре нещата, но... Катриона, дължа ти извинение. Молбата ми да стоиш

далеч от момичетата... Не предполагах, че ще донесе повече проблеми, отколкото полза. Те негодуват срещу теб, смятат те за чужд човек и са си набили в главите, че трябва да те изгонят.

— Знам.

Той се намръщи още повече.

— Държали са се отвратително.

— Хю, те са смели момичета и само се защитават. Нищо друго не мисля за тях — каза тя и се усмихна. — Освен това успях да се справя. Почакай до утре, когато се опитат да си оправят косите.

Устните му се извиха.

— Взела си им фибите?

— Това е за начинаещи. Поръсих четките им с нишесте.

Той се разсмя.

— Даваш им да опитат от собственото си лекарство.

— Да, но... всъщност е много повече от това. Хю, не мога да живея тук и да не стана част от живота им. Мислих за това и... — пое си дълбоко дъх. — Просто не мога да се държа по друг начин. Или ще бъда тук и ще общувам с теб и момичетата, или...

Веселието напълно изчезна от лицето му.

— Или какво? — попита остро.

— Или ще трябва да си тръгна още сега.

Хю стисна зъби и се опита думите му да прозвучат спокойно.

— Твърде рано е — не беше сигурен защо е убеден в това, но беше така.

— Никога не сме мислили да остана повече от месец-два. Още не е минал цял месец, но...

— Не — той погледна часовника. — Нямам време да се занимавам с това точно сега. Ще го обсъдим, когато се върна — събра нещата си и се насочи към вратата със странна празнота в гърдите.

— Хю?

Той спря до вратата.

— Да?

— Моля те, не изпращай момичетата при Дугъл. Остави ги с мен. Ще се грижа за тях. Обещавам.

Въпреки това, което чувстваше, Хю не можеше да не се поддаде при болката в гласа ѝ.

— Катриона, всеки път, когато трябва да замина, оставям децата при Дугъл. Не е заради теб, а заради майка им — забеляза объркването по лицето ѝ и се поколеба. Ако тръгнеше, без да ѝ обясни, тя щеше да си мисли най-лошото. Нямаше никакво желание да изследва чувствата си в момента, но тя заслужаваше да знае защо е толкова загрижен за безопасността на момичетата. Хю въздъхна и отново остави дрехите си на леглото. — Точно преди да тръгна за Лондон, за да спра сестра ти, получих писмо от Клариса.

— Какво пишеше в него?

— Същото, както и във всички останали, че иска момичетата обратно и ще дойде да ги вземе.

— Мислиш ли, че наистина ще го направи?

— Опитвала е вече. Знае какво изпитвам към тях и че ще направя всичко, ще дам всичко, за да ги задържа.

Кат никога не бе виждала толкова мрачен поглед върху лицето на някого. Сърцето я заболя за него.

— Това е изнудване.

— Да. Направих грешка да позволя на Клариса да види колко значат момичетата за мен. Тогава тя реши, че е много забавно. Покъсно откри в това начин да забогатее.

— Как е могла да помисли, че чувствата ти са повод за присмех?

— Бях заклет ерген и не се интересувах от деца. Но след това се озовах с момичетата — погледна я твърдо, — с моите момичета и нещата се промениха.

— Започнал си да ги обичаш.

Той кимна.

— Предполагам, че е доста иронично. Клариса предложи да ги остави тук, ако ѝ платя две хиляди паунда.

Възмущението накара кръвта на Кат да закипи.

— Искала ли ти е още пари?

— Няколко пъти. Веднъж ѝ отказах и тя дойде с адвокат, за да претендира за децата — устните му се присвиха. — Струваше ми десет хиляди паунда да я накарам да си иде.

— Трябва да спреш да ѝ плащаш!

— Тя е готова да стигне до съда, а аз не мога да го допусна.

— Като техен баща, имаш повече право над тях от нея. Всеки съд ще те подкрепи.

— Ситуацията е много сложна.

— Защо?

Той взе кърпата.

— Позволи ми да те подсуша.

Тя се изправи и той я уви в кърпата, след това я отнесе на леглото. Преуморените ѝ мускули му бяха благодарни, за това че внимателно я остави върху дюшека и ѝ подаде сухия халат.

— Благодаря ти.

Той ѝ намигна, отвори гардероба и ѝ донесе една от новите рокли.

Тя я взе, но я остави на ръба на леглото, увита в неговия халат.

— И ти искаш момичетата да бъдат с брат ти в случай, че Клариса се върне?

— Да, ще дойде време, когато те ще бъдат достатъчно големи и няма да има значение какво казва тя. Дотогава трябва да бъде внимателен — замълча, а после добави тихо и отчаяно: — Да оставим съда настрана, но може да се опита да ги отвлече. Знае, че бих дал всичко, за да си ги върна.

— Тя няма сърце.

Хю кимна с мрачно изражение.

— Затова момичетата трябва да бъдат наблюдавани. Дугъл е наел хора, които охраняват къщата му, защото се притеснява за София. Тя и баща ѝ са известни комарджии и понякога са имали доста късмет в печалбите.

Кат кимна.

— Разбира се, те трябва да останат с Дугъл. Благодаря ти, че ми разясни нещата.

— Пак заповядай — Хю отново събра дрехите си. — Казах на момичетата, ако Дугъл те покани на вечеря да се държат учтиво с теб. Кажи ми ако не го направят, аз ще се разбера с тях като се върна.

Тя се намръщи.

— Благодаря ти, но ми се иска да не им беше нареждал да бъдат мили с мен. Sprawям се с нещата по свой начин и се получава. Сега ще се разстроят и ще си помислят, че аз съм те накарала, точно когато имах такъв напредък.

Очите му се присвиха.

— Напредък? След всичко това ще се опиташ да ги спечелиш?

— Ще им дам шанс да ми се доверят — погледът ѝ проблесна от раздразнение.

Значи тя не бе последвала нареждането му да стои далеч от момичетата все пак. Вбесен от неподчинението ѝ, Хю огледа лицето ѝ. Очите ѝ сякаш светеха в наситено лешниково зелено, напръскани със златисти искри и кафяви точки. Косата ѝ, мокра от ваната, бе потъмняла до светлокафяво. Лицето ѝ беше свежо, а очите ѝ изглеждаха огромни върху него.

Изведнъж се сети, че след няколко седмици, тя щеше да си отиде и този момент ще бъде само спомен. Усети болка в гърдите си при тази мисъл и изненадващо осъзна, че ще му липсва.

Тя улови погледа му.

— Никога не бих наранила тези деца.

— Не и умишлено.

— Не, по никакъв начин — гласът ѝ бе мек, но силата на емоциите ѝ личеше във всяка дума.

Ако Катриона щеше да му липсва толкова много само след няколко седмици, колко ли щеше да липсва на момичетата? Сърцето му изстина.

— Знам какво е най-добре за децата ми.

Тя му отправи твърд поглед. Разсеяна от спора им бе пуснала халата и не бе забелязала, че се бе разтворил и разкриваше едната ѝ гърда и сладката ѝ порозовяла от ваната кожа.

Изведнъж заминаването бе последното нещо, което Хю искаше и се зачуди дали да не нареди на Фъргюсън да вземе някой от конярите, за да потърсят липсващата кобила. Но не... ако нещо не беше наред с нея, никой не знаеше по-добре от него, как да се погрижи за болен кон.

— Ще се върна скоро — гласът му прозвуча сурово, а възбудата му се бе усилила дотолкова, че не му позволяваше да мисли.

— Отдели колкото време ти е необходимо — изсумтя тя. — Сигурна съм, че ще се справим чудесно и без теб.

— Катриона, трябва да разбереш...

— Не — отвърна тя, загърна халата около себе си и стана. — Ти трябва да разбереш. Аз съм част от този дом, независимо дали ти харесва, или не. Когато се ожени за мен, ти позволи това да се случи. Не можеш да очакваш да се съгласявам покорно с всичко, което кажеш. И аз имам мнение и понякога е по-удачно от твоето.

Той се намръщи.

— Никога не съм очаквал да ми се подчиняваш покорно.

— Така е. Всеки път, когато проговориш, е някаква заповед. Никога не молиш за нищо. А аз се опитвах да бъда любезна и ти позволих да го правиш твърде често. Но повече няма да е така. Не съм едно от децата ти, за да ме плашиш с високомерните си заповеди.

Хю стисна юмруци, а студеният вятър навън се засили и разтресе прозорците.

— Обясних ти позицията си.

— А аз ще ти обясня своята. Не е заради момичета. Заради теб самия е. Не позволяваш на никого да се доближи до теб, нали, МакЛийн? Дори на мен. Всъщност допускаш истински само децата — каза тя тихо. — Радвам се, че поне те не са толкова самотни, колкото мен.

Бе отворил дома си за нея, бе ѝ представил децата си и я бе приел в леглото си. Как смееше да го обвинява, че е самотна?

— Този разговор няма да ни доведе до никъде. Ще поговорим, когато не си толкова разстроена.

Кат издаде брадичката си напред.

— Не, ще говорим сега. Ти, Хю МакЛийн, си най-големият страхливец, когото съм срещала.

Той настръхна.

— Аз не съм страхливец.

— Такъв си, когато въпросът опре до това да се държиш като истински съпруг.

Думите ѝ сякаш издигнаха стена помежду им. Хю не можеше да повярва, че е дръзнала да каже подобно нещо, а като гледаше широко отворените ѝ очи забеляза, че и тя самата е шокирана.

Стисна зъби до болка.

— Не го мислиш наистина — заяви твърдо.

Тя вирна брадичка и го погледна като кралица свой подчинен, сякаш не бе мокро момиче, загърнато с халат три пъти по-голям от нейния размер.

— Напротив. Един истински съпруг приема жена си във всички отношения, не само в спалнята.

— Ако всичко това е заради момичетата, вече сме го обсъждали и ти се съгласи с мен!

В далечината отекна нисък тътен на гръмотевица и прекъсна мислите му.

— Сгрешихме. Не трябваше никога да се съгласявам да стоя далеч от тях. Те знаят, че ще си отида, така че няма да бъдат нито изненадани, нито разстроени.

— Ще бъдат, ако се привържат към теб! — като мен.

Тази мисъл го смрази и шокира повече от думите ѝ. Като през мъгла чуваше гласа ѝ, когато тя продължи.

— Хю, хората идват и си отиват от живота ни, но това не означава, че не се обичат. Децата трябва да разберат, че само защото някой не може да бъде с тях, не означава, че не ги обича.

Хю стисна ръцете си в юмруци, кръвта му кипеше, а сърцето го болеше. Изпълваха го безброй чувства и не знаеше как да се справи с тях. Не беше сигурен как да се отнася към емоциите, които бе предизвикала у него мисълта за заминаването ѝ. Дразнеше се, че трябва да тръгне скоро и не можеше да ѝ разясни напълно аргументите си. Беше истински вбесен от това, че бе дръзнала да постави под въпрос решенията, засягащи собствените му дъщери. Стисна зъби и тътенът на гръмотевица отекна по-близо.

Тя хвърли поглед към прозореца и след това върна очи върху него със смръщени вежди.

— Не ме плаши с бурите си. Ти си единственият, на когото се налага да пътува в това време, не аз.

— Напълно съм наясно с този факт — рязко отвърна той. — Ще ти бъда благодарен, ако не говориш такива глупости, които ме карат да губя търпение!

Очите на Кат заблестяха от гняв, а пухкавите ѝ устни се изопнаха в тънка линия.

— Ако думите ми те изкарват от търпение, това е ясен знак, че говоря истината и ти го знаеш.

Гневът забушува в него, но тя продължи:

— Пазиш чувствата си като скъперник и се страхуваш от любовта. Прекарал си целия си живот в страхове. Не е достатъчно МакЛийн. Момичетата и аз заслужаваме повече.

Очите на Хю се замъглиха от пламтяща ярост. Огънят в камината лумна и стаята се изпълни с дим. Прозорците заскърцаха и застанаха и

изведнъж нахлу такъв студ, сякаш всичко наоколо бе покрито с невидим слой лед.

Катриона продължаваше да се взира в очите му с преbledняло лице. Цялото ѝ тяло трепереше, докато вървеше към него. Спря, когато пръстите на краката ѝ допряха неговите.

— Е? Какво ще кажеш в своя защита?

— Не поставяй любовта ми към момичетата под въпрос. Никога!

Тя повдигна брадичка и каза през зъби, които бяха започнали да тракат.

— М-може и да ги о-обичаш, но това не з-значи, че си им дал нещо от себе си. Това са две съвсем р-различни неща.

— Те имат всичко, от което се нуждаят.

Тя не отмести очи и той стисна зъби. Погледът му се сведе към ръката ѝ, която стискаше халата. Съсредоточи се върху нея и си представи вятър, който отвява халата ѝ. Подгъвът му бавно започна да се надига. После вятърът се усили и го изду по-силно. Навън, грохотът на гръмотевиците не стихваше, а дъждът плющеше по покрива на къщата.

Болката в главата на Хю се усили и с едно щракване на пръстите си освободи вятър, който зафуча из къщата.

Сърцето на Кат заби силно, когато яростния порив я блъсна и тя едва се задържа на краката си. Присви колене и хвана здраво халата си, а студът щипеше кожата ѝ.

Устните на Хю се изопнаха, дълбоки бръчки се появиха от двете страни на устата му, а косата му бе разрошена и шибаше лицето му.

Следващият порив профуча през стаята и леденият вятър изтръгна халата от пръстите ѝ и изкара въздуха от дробовете ѝ. Кат се задъха, за да си поеме въздух и се обгърна с ръце, за да се предпази от ледения полъх, а зъбите ѝ затракаха неконтролируемо.

По пода се стелеше гъста мъгла и въздухът стана влажен и студен. Дъските под босите ѝ крака станаха леденостудени и една прекрасна ваза се разби в пода. Цял ред книги полетяха от рафта, сякаш нечия ръка ги бутна. Един от столовете до камината се преобърна, а канапето застана под невероятен ъгъл.

Кат се обгърна още по-силно с ръце и отпусна глава срещу вятъра. Но той продължаваше да духа и да я блъска, докато не се спъна и падна върху леглото.

Из цялата къща се чуваха звуци от счупване на вази и преобръщане на столове. Навън проблясваха светкавици и гърмяха гръмотевици. Някой извика приглушено и след това...

Така внезапно както бе започнало, всичко приключи. Единственото, което се чуваше бе равномерният ритъм на дъжда по покрива на къщата.

Очите на Хю блестяха странно, а устните му бяха почти бели. Напрежение личеше във всяка черта на лицето му.

— Н-надявам се с-сега да си щ-щастлив — каза Кат през тракащите си зъби, разгневена и премръзнала. Халатът ѝ се бе увил около една от колоните на леглото и тя се пресегна през завивките, за да го вземе. Облече го и погледна гневно към МакЛийн.

Той потърка намръщеното си чело, а от носа до устата му се спускаха дълбоки бръчки.

— Катриона... не знам защо го направих. Никога не ми се е случвало преди и... — прекара разтреперана ръка по лицето си, което изглеждаше напълно ужасено.

— Върви си!

Той пристъпи към нея, но тя се отдръпна бързо. Нещо проблесна дълбоко в очите му.

— Съжалявам.

Тя не отговори, не беше в състояние да изрази с думи всички чувствата, които изпитваше — болка, разочарование, гняв и страх. Те я изпълваха и в същото време не изпитваше нищо друго, освен студенина. Всички тези емоции не бяха достатъчни, за да я стоплят.

— Катриона, аз...

Тя само поклати глава, отпусна се на леглото и прегърна една възглавница.

Накрая, с лице изразяващо болка, Хю напусна стаята.

Кат слушаше как се отдалечават стъпките му, докато заглъхнаха напълно. Тогава зарови лице в една от възглавниците и заплака.

Хю спря в подножието на стълбището и започна да свива и отпуска юмруци. Какво, по дяволите, беше сторил? Никога не бе губил самообладание така. Не и след като в младостта му най-малкият им брат бе убит и той бе позволил на гнева да вземе връх над него. Този

път не само бе изгубил самообладание, но и бе управлявал вятъра. Сега като свидетелство за усилията му бе останало само ужасното главоболие и чувството за празнота в гърдите.

Огледа се из фойето, където портретите бяха паднали, а завесите разкъсани. Голямата ваза в ъгъла бе разбита. Още по-лошо бе, че Ангъс и Лиъм се взираха в него невярващо. Униформите им бяха раздърпани от бурята, която бе предизвикал в къщата.

Съжалението, което изпита го задуши.

— Лиъм, вземи момичетата и багажа им. Те ще останат с брат ми за няколко дни.

— Веднага, милорд.

Лиъм се втурна по стълбите, като ги вземеше по две наведнъж, очевидно зарадван от възможността да се махне.

Ангъс стоеше сковано и не помръдваше.

— Ще трябва да докараш каретата наблизко.

— Да, милорд — съгласи се той и се втурна навън, сякаш едва чакаше да излезе.

Хю усети гадене, главата му пулсираше, като че ли се бе въртял в кръг прекалено дълго. Щеше да е така няколко дни, може и повече, ако не си починеше.

Не искаше да се ядоса. Беше се вбесил, когато Катриона го обвини, че не е способен да даде част от себе си на дъщерите си. Любовта му към Кристина, Девън и Аги беше безгранична. Как смееше Катриона да му задава такива въпроси!

Но го беше направила. Осмелила се бе да го попита, точно както бе дръзнала да даде на момичетата да опитат от собствените си номера. Напълно изтощен, погледна нагоре към стълбището и се зачуди, какво ли прави тя сега? Изглеждаше ужасена. Дали не трябваше да отиде при нея? Да поговори с нея?

За какво? Дори не беше наясно със собствените си чувства. Поклати глава и излезе да чака момичетата навън.

Нуждаеше се от известно време и пространство, за да подреди бъркотията от страст и емоции, която Катриона бе предизвикала. От много време и пространство.

И слава Богу, знаеше къде да ги намери.

ГЛАВА 16

„Печален е денят, в който се налага да се ощипете, за да разберете дали сте будни или сънувате кошмар. Истински тъжно е, ако се наложи да се ощипете два пъти.“

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Мисис Уолис се наведе и присви очи в мрака.

— Не съм сигурна точно кой е, но... — намръщи се тя. — Може би просто не е бил на тавана, в крайна сметка. Но аз си спомням, че беше тук, така че... — присви очи отново.

Кат седеше зад нея и търпеливо чакаше. Навън все още духаше студен вятър, който напомняше за гнева на Хю и от време на време разтърсваше прозорците и вееше през пролуките под первазите.

Стомахът ѝ се присви при спомена за спора им преди два дни. Не беше успяла да спи добре оттогава. Ако трябваше да е съвсем честна щеше да признае, че част от причината бе в това, че толкова беше свикнала с топлото тяло на МакЛийн до себе си, че без него леглото ѝ се струваше още по-студено и огромно.

Мисис Уолис се изправи и главата ѝ едва не улучи гредата над нея.

— Внимавайте! — предупреди я Кат и вдигна фенера по-високо.

— Да, гредите са прекалено ниско.

— И са доста солидни — Кат се огледа. — Дори тази част от Гилмъртън Манър е изключително добре построена. Таванът в Уитбърн е колкото килер и тече ужасно.

— Да, господарят направи чудеса. Когато зидарите свършиха тук, ги изпрати при лорда да работят по замъка. Свършили са невероятни неща там.

Кат бе виждала замъка стотици пъти. Като дете, винаги когато идваше на гости на баба си, си представяше двете сгради — древния замък на прокълнатите МакЛийн и новото имение, където Мамчето винаги държеше бисквитки за малките си внучки — като стражи бдящи над съннения град, сгушен в речната долина.

— Доближете фенера насам, мисля, че сандъкът, който ни трябва, е в този ъгъл.

Тя я послуша и бе възнаградена с радостен вик.

— Да, ето къде е! Ще изпратя Лиъм да го донесе — каза икономката и се усмихна на Кат. — Толкова е мило да ушите нови фусти на момичетата за костюмите им за езда. Негова светлост въобще не обръща внимание колко е студено и извежда бедните деца да яздят и в най-лошото време. Чудно ми е, как още не са се простудили!

И Кат мислеше някои неща за негова светлост, но никое от тях не бе като за пред хора.

Мисис Уолис взе фенера и бързо заслиза по стълбите. Кат я последва и изохка.

— Всичко ме боли от ездата. Дали ще ми мине някога?

Икономката се засмя.

— Вижте само колко дълго яздихте тази сутрин, при това без Фъргюсън! Малко се притесних за вас, след като ви нямаше цели два часа.

— Сега съжалявам за всяка минута от тях.

Мисис Уолис ѝ отправи една сияеща усмивка.

— Смятам, че това, което правите, е за добро. Негова светлост ще се зарадва много. Конете са целият му живот, той диша и живее за тях — изцъка и продължи: — Лошото е, че кара тези три необуздани същества да правят същото. Взема ги на езда всеки ден и в слънце и в дъжд.

Защото ги обичаше. След като Хю беше заминал, Кат преживяваше спора им отново и отново. И всеки път, когато стигнеше до момента, в който го обвиняваше, че не е способен на истински чувства, потръпваше.

Това очевидно не беше истина, защото той много обичаше своите момичета. Болката и гневът я бяха накарали да го каже и думите ѝ постигнаха целта си — беше го разстроила и той ѝ се беше ядосал, както тя на него.

Гърлото ѝ се стегна и ѝ се наложи да се прокашля, преди да попита.

— Защо наричате момичетата необуздани същества?

— Много са разглезени. Ако бяха мои деца, щях добре да ги напердаша. Негова светлост не вижда какви бели правят. Докато той е в къщата са сладки като мед, но само десет минути след като излезе... — спря и се намръщи. — Миналата седмица някоя от тях беше сипала сол в захарницата, но аз видях, преди да я сложа на масата!

Кат се усмихна.

— Братята ми са вършили много по-лоши неща. Особено Уилям, на него винаги може да се разчита да измисли нов начин, да създаде неприятности — при тази мисъл веднага я обхвана носталгия. Какво ли правеха братята и сестрите ѝ сега?

Чувствата ѝ явно бяха очевидни, защото изражението на мисис Уолис се смекчи.

— Да, децата са си деца.

— Като изключим, че Уилям е вече на двадесет и би трябвало да е поумнял.

Реши днес да им напише писмо. И да очаква отговор от тях. Кейтлин пишеше ужасни писма, както и Уилям и Робърт. Но на Майкъл и Мери можеше да се разчита да ѝ изпратят дълго и подробно описание на всичко, което се случваше в Уитбърн.

Представи си ги седнали около малката камина. Мери шиеше или бродираше, защото не можеше да седи без ръцете ѝ да са заети с нещо. А Робърт четеше някоя дебела книга, като си мислеше, че това ще хареса на баща им, и се подиграваше на Кейтлин, която не отваряше нищо друго, освен модни или дамски четива. Уилям се излежаваше пред камината и бърбореше за коне или лов, или за новото хоби, което си бе намерил. А Майкъл, ако още не се чувстваше добре, седеше на старото червено канапе, целият завит, за да не му е студено.

Дори не се сещаше за постоянните оплаквания на Робърт! Но Гилмъртън бе толкова празен, че в стаите сякаш отекваше ехо.

Всъщност това, че с Хю се бяха разделили в такива обтегнати отношения, правеше нещата още по-лоши.

— Възнамерявате ли да посетите вашата баба, милейди? Лиъм ще иде до града за някои неща, които поръча готвачката, и няма да може да ви закара, а и Фъргюсън отсъства.

— Не, тя винаги ходи в града в сряда, така че ще отида при нея утре.

— Чудесно, милейди. Хубаво е, че посещавате баба си.

— Тя много ми помага. Може би дори ще знае какво да направя с болките в мускулите си.

Кат последва мисис Уолис надолу по голямото стълбище към фойето. Лиъм и Ангъс полираха среброто в трапезарията и бяха достатъчно близо до входната врата, за да чуят, ако някой почука.

— Истинска благословия е, че баба ви познава билките — отбеляза икономката.

— Тя е лечителка почти цял живот. И управлява мелниците, които дядо ѝ остави, след като почина.

— О! — очите на икономката станаха кръгли. — Не, за мелниците на Хърст ли говорите?

— Да.

— Не казвайте, че баба ви е Старицата Нора от Хърст Хаус.

— Да, тя е.

Мисис Уолис засия.

— Само ако знаех, че Старицата Нора е вашата баба! Винаги съм искала да се срещна с нея, но никога не съм имала тази чест. Тя помогна при раждането на две от внучките ми. Моята Мери ужасно се измъчи с последната, но каза, че когато Старицата Нора пристигне, тя и бебето ще оцелеят, каквото ѝ да се случи.

— Сигурна съм, че ще се зарадва много, когато разбере, че дъщеря ви я помни.

Икономката поклати глава с усмивка.

— Като си помисля, че негова светлост замина за Лондон и се върна женен за внучката на Старицата Нора. Съдбата е тази, която ви е събрала вас двамата.

Кат искаше да може да повярва в това, щеше да е хубаво съдбата да е на нейна страна. Беше отблъснала Хю и се нуждаеше от всяка

помощ, която можеше да получи, от небето или от другаде. Потисна една въздишка.

— Искам да напиша писмо на семейството си и ще ми трябва още мастило. Мاستилницата на бюрото във всекидневната е празна.

— Да, милейди. Ще я видя още сега — отправи един поглед към Кат и продължи: — Голяма буря имаше онзи ден.

— Нали — отвърна любезно Кат.

— Да, уплаши до смърт бедната готвачка. Цял куп ножове полетели към нея и ѝ се наложило да се скрие под тезгяха.

— Радвам се, че никой не пострада.

Ако се беше случило, Кат щеше да се чувства виновна, защото бе вбесила Хю.

Това беше добър урок. Ако искаше да предизвика някаква реакция у него, гневът не бе вариант. Освен това, много повече предпочиташе необузданата му страст.

Когато стигнаха до вратата на всекидневната, икономката каза:

— Ще донеса малко мастило още сега.

— Благодаря ви, мисис Уолис. Оценявам помощта ви.

— О, няма нищо! Вие яздихте и изкачихте толкова стълби тази сутрин. Мисля, че селският въздух ви се отразява добре. Мойра спомена, че сте станала цял час преди мен!

Всъщност, Кат бе станала много по-рано. Беше се събудила, още призори, премръзнала и самотна. Топлото, голо тяло на Хю ѝ липсваше. Всяка сутрин, когато се размърдаше сънлива, той я привличаше към себе си със страст, отговаряща на нейната собствена.

Но на нея ѝ липсваше не само страстното му любене. За последните няколко седмици Хю се бе превърнал в част от живота ѝ. Наслаждаваше се на разговорите, които водеха сутрин, преди момичетата да са станали. Говореха за детството си, за очакванията си и за много други неща. В допълнение към физическото привличане това бе добро начало.

Само ако можеше да го накара да покаже малко страст и извън леглото... но след спора им, той със сигурност щеше още по-решително да я държи на разстояние от себе си.

Но по-лошото бе, че започваше да осъзнава какво е въздействието на решенията му върху момичетата. Те ѝ се

противопоставяха не заради мястото, което заемаше в дома, а защото усещяха съпротивата и страха на баща си към влиянието ѝ върху него.

Само ако знаеха истината! Тя не само нямаше никакво влияние над него, но и не можеше да привлече вниманието му по никакъв друг начин, освен в леглото. Е, очевидно притежаваше известна дарба, за да накара гнева му да премине точката на кипене.

Изведнъж стана неспокойна и потърка ръце. Откакто Хю бе заминал, мислеше за това отново и отново. След като остана сама в тази огромна къща, я изпълни съжаление за последните думи, които бе отправила към съпруга си. Нуждаеше се от нещо, с което да се занимава, за да се измори, докато слънцето преминеше зад хоризонта и къщата започнеше да ѝ се струва още по-голяма и празна.

— Ще желаете ли още нещо, милейди? — попита икономката.

— Мисис Уолис, от колко години работите за лорд Хю.

— От петнадесет — отвърна гордо тя.

— Значи познавате МакЛийн много добре.

Сивите очи на икономката срещнаха нейните непоколебимо.

— Да, познавам ги достатъчно добре, за да забележа, когато някой от тях загуби самообладание.

— Това трудно може да бъде пропуснато — отбеляза сухо Кат.

— Защо искате да знаете?

— Защото мисля да направя някои промени. Нищо драстично, но бих искала да добавя нещо — нещо от себе си — в Гилмъртън — преди да си отида.

— Идеята ви изглежда добра. Какво имате предвид?

— Искам да изненадам Негова светлост като направя нещо хубаво за къщата. Но всичко е организирано толкова добре, че няма какво да се направи.

Мисис Уолис засия.

— Благодаря ви, милейди. Не знам дали точно това имате предвид, но от няколко години мисля да разместя мебелите. Когато стоят дълго време на едни и същи места подовете се захаяват там, където хората непрекъснато стъпват.

— Чудесна идея. Вероятно ще можем да се заемем следобед...

На вратата се почука силно и Лиъм отиде да отвори.

Мамчето, облечена в една от най-хубавите си неделни рокли в лилаво, с практична сива пелерина и неизменните кафяви ботуши,

надничаци под подгъва ѝ, влезе в къщата. Стоманеносивите ѝ къдрици бяха прибрани под най-голямата шапка с цветя, която Кат някога бе виждала.

Подпряна на бастуна си, тя огледа внучката си отгоре до долу.

— Е? Не смяташ ли да ми предложиш чаша чай? Пътувах цял час до тук и гърлото ми е пресъхнало от жажда.

Мисис Уолис направи реверанс.

— Ще донеса чай веднага. Между другото, мисис Хърст, искам да се извиня, задето не знаех, че вие сте Нора Лечителката, иначе щях да ви благодаря за помощта, която сте оказала на децата ми.

Нора повдигна вежди заинтригувано.

— О! А кои са те?

— Мери Уолис и Лара Къркланд.

— О, спомням си ги и двете! Как са чудесните ви дъщери?

Мисис Уолис се изчерви от удоволствие. През следващите няколко минути тя разказа за дъщерите си и след това отиде да донесе чай и кифлички.

— Да не забравите мармалада! — извика Мамчето след нея. — Обичам да ми поднасят хубав мармалад, когато съм на гости — призна тя и погледна виновно към Кат. — Не обичам да си купувам, защото е твърде скъп.

Кат се засмя и я прегърна.

— Ти си точно човекът, когото се надявах да видя.

— И аз си помислих, че може би имаш нужда от някой, който да те изслуша — каза и повдигна сребристите си вежди, докато внучката ѝ я отвеждаше към салона. — Нали не мислиш, че това ми хрумна случайно?

Кат въздъхна.

— Вятърът?

— Да. Това можеше да е само Негова светлост и никой друг — Нора седна на канапето до камината и потупа възглавницата до себе си. — Ела, дете, и ми разкажи какво се случи.

Съвсем скоро Кат изливаше сърцето си пред баба си. Докато я изслушваше тя ѝ зададе няколко проницателни въпроса. Замълчаха само когато мисис Уолис донесе таблата с чая, кифличките и мармалада.

Накрая, доста време след като икономката си беше тръгнала, Кат приключи.

Баба й мълча замислено известно време и зацъка:

— И двамата сте изпуснали нервите си.

— Бях толкова разочарована.

— Виждам — Мамчето шумно си сръбна от чая. — Момиче, какво искаш от МакЛийн?

— Да ме приеме напълно като своя съпруга.

— О, искаш да спечелиш сърцето му — потупа ръката й. — Да се влюби в теб.

— Не, не, не. Само желая... — какво всъщност искаше? Да я приеме? Да, разбира се, но желаяше и нещо повече.

Беше ли баба й права? Искане ли да спечели сърцето му? Можеше ли да иска такава неща?

— Полека сега. Спри да разсъждаваш, защото главата ти ще се пръсне от многото мисли. Въпросът ми не беше толкова сложен. От това, което чух ми се струва, че и двамата сте скръцнали със зъби един срещу друг. Всеки от вас трябва да се извини.

— Страхувах се, че така ще кажеш.

Баба й отново я потупа по ръката.

— Е, момиченце, толкова ли е лошо? — попита тя и светлите й очи уловиха погледа на Кат. — Каж ми и знай, че е важно. Ти обичаш ли го?

Господи, какво бе накарало баба й да й зададе подобен въпрос?

— Не! Разбира се, че не. Искан да кажа, че ме е грижа за него, но... — тя примигна и накрая бавно каза: — Предполагам, че е възможно да е така. Но със сигурност няма никаква надежда.

— Защо?

— Защото не искам да бъде само от моя страна — каза тихо.

— Ооо, това наистина може да е голям проблем.

— Мисля много за него и не мога да не призная колко е нежен и как обича момичетата — сърцето й отново се изпълни с копнеж. — Искан само да сподели частица от това с мен.

— Ще го направи, дете. Просто не е човек, който приема бързо промените — Мамчето се намръщи. — Един от проблемите на това проклетие е, че засегнатите се научават да пазят внимателно чувствата си. Само помисли, дете — ако гневът ти може да предизвика буря в

океана и да преобърне кораби и ти ще бъдеш много внимателна в чувствата си към каквото и да било.

Кат кимна замислено.

— Не се бях замисляла.

— Това е ужасна отговорност. И може да промени човек, невинаги към добро. — Нора потупа коляното на внучката си. — Преди да се опиташ да накараш МакЛийн да реагира по някакъв начин, се постави на негово място.

— Права си. Искам да го попитам за това и за много други неща, но само ходя на пръсти наоколо и се опитвам да намеря своето място.

— Никога не трябва да го правиш! Как постъпи, когато той загуби самообладание и се опита да те издуха?

— Казах му, че съм ядосана.

— Добре. А после?

— После... той си тръгна.

— Какво? И не можа да го накараш да остане и да те изслуша?

— Отначало да, но после бях толкова ядосана, че исках само да се махне.

— Било е добра идея, след като и двамата сте били разярени като оси. Какво мислиш да правиш, когато той се върне и вече не си толкова ядосана?

Кат се замисли.

— Ще го попитам — не, ще поискам отговор на въпроса, дали смята някой ден да ме допусне до всички области на живота си, включително децата.

— А ако той забрави, че ти си зеницата на окото му и продължи упорито да казва „не“.

Тя се усмихна.

— О, вече му показах, че не е единственият, който може да разтърси тази къща, когато е ядосан.

— Много добре, момичето ми! Това се казва дух! — на обветреното лице на баба й се появи усмивка. — Споровете невинаги са нещо лошо.

— Никога не съм виждала родителите си да спорят.

— Няма и да ги видиш. Майка ти никога не би отстоявала своето така, което е жалко — щяха да са по-щастливи, ако от време на време изпускаха парата. В разгорещения спор всеки казва това, което трябва

да се каже. Важното е да бъдете честни, да не бъркате в стари рани или да се обвинявате взаимно. Това никога не води до нищо добро.

— Но това няма ли да ядоса МакЛийн?

— Зависи от спора. Той контролира своите сили много по-добре от братята си.

— Наистина е така — съгласи се Кат и погледна изненадано баба си. — Знаеш ли доколко ги контролира?

— Да, разбира се, дете.

— Откъде?

— Имаше още един МакЛийн, за когото останалите не говорят. Най-малкият брат на лорд Хю, който бе убит хладнокръвно. Когато това се случи, небето се отвори и бурите не спряха с дни — очите на Мамчето потъмняха при спомена. — Долината се наводни, светкавиците раздираха въздуха, докато натежа от миризмата на сярата, а леденият вятър не спираше да бушува. По-голямата част от селото беше наводнено или опожарено до основи. Селяните се скриха по домовете си, изплашени до смърт. Един ден видях мъж на покрива на замъка. Той стоя там два часа и когато го напусна, бурята беше отминала.

— Братята му ме помолиха за помощ. Той беше твърде слаб, за да върви и те почти го губеха, затова бяха изпратили да ме повикат. Аз знаех какво се бе случило, но той нямаше желание да разкаже нито на мен, нито на роднините си — Нора се намръщи. — Такова е проклятието — наказва всеки, който се опитва да го заобиколи. Така че когато се опита да го контролира, то му отвързва. Мисля, че дори може да го убие, ако се напругне твърде много.

Кат откри, че не може да преглътне.

— О, не се плаши толкова! — баба й я потупа по ръката. — Той е добър човек и ти трябва да го знаеш. Но не очаквай от мъж да ти каже, че си права. Само истинската любов може да ни покаже, когато грешим.

Истинската любов. Кат никога не се бе считала за романтична, но... може би бе идеализирала отношенията на родителите си. Между майка й и баба й винаги се бе усещало някакво напрежение, а баща й сигурно се чувстваше като в капан помежду им. Но тя не беше чувала никога да го казва. Това я накара да се чуди какво ли още не знае.

Може би истината бе, че не съществуват перфектни бракове, а само някои от тях са наистина сполучливи. Изведнъж осъзна, че някъде по пътя, целите ѝ се бяха променили. Вече не искаше да остави своя знак върху Гилмъртън, когато си отидеше. Не искаше да си отива въобще. Истински желяеше само да има пълноценни и нормални отношения с Хю и дъщерите му. Не знаеше дали ще може и дали ще успее да убеди съпруга си да приеме подобна възможност, но бе готова да опита.

— Благодаря ти, Мамче — Кат прегърна баба си. — Даде ми много теми за размисъл.

— Добре. Хората не мислят толкова, колкото трябва. Правят това или онова и ако не се замислят, как могат да разберат дали постъпват правилно?

Кат се съгласи. Беше твърде рано да се каже дали тя и Хю ще открият любовта. Но след като живееха ден след ден заедно и бяха искрени един с друг, може би дори като спореха шумно, щяха да намерят правилния път.

Баба ѝ се ухили широко.

— Сега, момиченце, да преминем към един по-важен въпрос.

Кат се наведе напред.

— Какъв е той?

— Би ли сложила тази кифличка в чинията ми, ако не смяташ да я ядеш? Чака ме дълго завръщане до дома и не искам да умра от глад по пътя.

Кат се засмя, сложи кифличката в чинията на баба си и все още усмихната гледаше как възрастната жена я маже обилно с мармалад.

— Ето я — прошепна Девън, след като надзърна през прозореца на салона. — С една стара дама е.

Кристина се приближи до сестра си. Катриона седеше до жена, която трябваше да е на повече от сто години. Лицето ѝ бе цялото покрито с бръчки, носът ѝ бе голям и крив, а косата тънка и сива.

— Тя прилича на вещица!

Девън застана на ръце и колене.

— Трябва да отидем от другата страна. Седят по-близо до онези прозорци.

Кристина кимна и прошепна:

— През розовата градина, тогава. И внимавай, да не си изцапаш роклята. Чичо Дугъл ще стане подозрителен, ако се приберем вкъщи мръсни и раздърпани.

Девън пое напред, като се преви почти на две и се промъкна през храстите до прозореца, който бе най-близо до канапето. Зае позицията от едната страна, а Кристина — от другата. Но вече бяха закъснели, за да чуят разговора на Катриона и гостенката ѝ, тъй като старата жена си тръгваше.

Чуха само как се сбогуват и след това мисис Уолис влезе в стаята.

— Беше много приятно да се срещна с баба ви!

— Да, така е.

— Ще разместим ли мебелите сега?

Девън се намръщи.

— О, да — отвърна Кат. — Имате ли нещо предвид?

— Като за начало реших Ангъс и Лиъм да ги местят вместо нас!

Девън надникна над перваза на прозореца и видя двете жени да говорят и да се смеят.

Първо преместиха малкото писалище, така че да го огрява слънцето, а след това обърнаха канапето срещу камината. Виждаше се, че не оставиха нищо неразместено — столовете, масите, килимите, свещниците.

— Какво прави тя? — изсъска Девън през побелелите си от яд устни. Завъртя се и яростно се втурна през храстите.

Кристина се надяваше жените вътре да са твърде заети, за да чуят шума, защото сестра ѝ далеч не беше тиха. Поклати глава и я последва.

Прекошиха градината, излязоха през портата и се насочиха към скритото от дървета сечище. Там бяха завързали конете за един нисък клон, а Аги доволно гризеше ябълка.

Веднага след като стигнаха до дърветата, Девън се обърна към Кристина.

— Видя ли? Тя прави точно това, което казах, че ще направи — променя всичко!

Кристина се намръщи.

— Тя само мести мебелите.

— С това започва — каза Девън и стисна юмруци, — но няма да спре дотук!

Кристина не отговори. Съгласи се на този малък излет, защото ѝ бе любопитно с какво се занимаваше Катриона, докато баща им го нямаше. Не беше съвсем сигурна какво очакваше, но се надяваше да види нещо наистина лошо. Щеше да е хубаво, защото би ѝ помогнало да преодолее потискащото чувство, че са били несправедливи към новата жена на баща си.

Не че той я искаше — действията му го показваха пределно ясно. Поне докато не им се бе ядосал, че са се присмивали на неспособността на Катриона да язди. Дори сега, Кристина виждаше лицето му. И малка част от нея се питаше дали може би — само може би — той не изпитва нещо към Катриона, но не иска никой, дори тя самата да го узнае.

На Кристина това никак не ѝ харесваше. Още по-лошото бе, че Девън се чувстваше унижена от упреците на баща им и изгаряше от желание да отмъсти на Катриона.

Кристина въздъхна нещастно и седна на земята до Аги.

Девън крачеше гневно, а полите ѝ се развяваха при всяка стъпка.

— Не мога да повярвам, че тя си позволява такова нещо!

— Какво е направила тя? — попита Аги над ябълката си.

— Само размества мебелите — отвърна Кристина.

Аги спря.

— Е, и?

— Това казах и аз — продължи Кристина. — Но Девън смята, че е направо дело на дявола.

— На дяволицата — отвърна Девън и спря пред сестрите си. — Може и да не я видяхме да прави нещо ужасно, но я наблюдавахме само няколко минути.

Кристина въздъхна.

— Не знам. Имам чувството, че само влошаваме нещата. Може би трябва да оставим татко да се справи сам. Има моменти, в които дори ми се струва, че му е приятно да бъде с нея. А и ни помоли да се държим учтиво.

— Да, и никога преди не ни е молил за такова нещо, нали? — Девън се наведе към Кристина. — Не виждаш ли какво става? Тя бавно

го привлича на своя страна с всичко, което мисли и прави. Тя няма деца. Ние сме пречка на пътя ѝ.

Сърцето на Кристина се сви. Наистина ли Катриона гледаше на тях по този начин? Бяха ли само пречка в живота, който искаха да водят баща им и съпругата му?

— Тя ще ни измести — продължи с дрезгав глас Девън. — Ще накара татко да повярва, че вършим лоши неща и когато си имат свое бебе, за нас повече няма да има място тук.

Гърдите на Кристина я заболяха така, сякаш някой седеше върху тях.

Аги примигна.

— Ти... наистина ли мислиш, че тя иска да стане така?

— Напълно съм сигурна.

Изведнъж Кристина не можеше повече да стои на едно място, скочи на крака, обърна се и се загледа в Гилмъртън Манър. Усамотена и величествена, къщата се извисяваше върху билото на хълма, като скъпоценен камък върху пръстен. Слънцето блестеше в прозорците, а каменните стени, покрити с бръшлян отстриани, изглеждаха топли и приветливи. Това бе единственото място, което някога бе наричала дом. Бучката в гърлото ѝ нарасна.

Не бе повярвала напълно на думите на сестра си, но имаше нещо, което не можеше да пренебрегне. Какво щеше да се случи, когато баща им и новата му съпруга си имат свои собствени деца? Щеше ли да има място за нея и сестрите ѝ тогава?

Прехапа устни и упорито се опита да се пребори с напирещите сълзи. Спомените я върнаха в запуснати миризливи стаи, където чакаше майка си да се прибере и тя понякога се връщаше, но по-често не го правеше. Не се бе прибрала от две седмици, когато Кристина, принудена от отчаяния плач на гладните си сестри, бе рискувала да излезе по студените парижки улици, за да открадне малко храна. Макар да ѝ бе отнело часове, тя бе успяла да намери достатъчно за няколко дни. Беше се прибрала мокра и мръсна, с рокля съдрана от мъж, миришещ на алкохол, който се бе опитал да я завлече в една тясна уличка. Тя знаеше какво иска той и отчаянието ѝ бе дало сили да се освободи и да бяга бързо, докато стигне до студената таванската стая, която тогава бе техен дом.

Сега имаше Гилмъртън. Погледна отново към къщата, възхитена от начина, по който слънцето проблясва в прозорците, от солидните каменни стени и здравите сигурни врати. Това бе истински дом и тя би направила всичко, за да го запази. Не можеше да напусне Гилмъртън и да изгуби баща си.

Разтърси я ридание и тънките ръце на Девън веднага се заключиха около нея в яростна прегръдка. Закръглените ръчички на Аги ги последваха. Трите останаха дълго така, докато спомените избледняха и тялото на Кристина спря да се тресе от плача.

Когато Девън я пусна, Кристина избърса очите си и се опита да се усмихне.

— Трябва да се връщаме. Чичо Дугъл ще забележи, че ни няма.

Девън също избърса очите си с опакото на ръката си.

— Ще минем покрай езерото, за да се приберем по-бързо.

Пътят заобикаляше малкото езеро в края на долината, преди да се разклони в две посоки. Едната водеше към елегантната къща на чичо им Дугъл, а другата към замъка МакЛийн. Баща им бе казал, че някога този път е бил главният до замъка, но с времето части от него се бяха свлекли и заради големия наклон към езерото вече никой не го ползваше. Беше ги предупредил да го избягват, но тъй като бе толкова кратък и удобен, когато бяха сами, започнаха все по-често да минават по него.

Кристина смяташе, че баща им бе преувеличил опасността. Докато държаха конете си и преминаваха бавно през тесните участъци, те се чувстваха съвсем сигурни.

— Хайде, Аги — Девън заведе коня ѝ до един нисък пън и я изчака да се качи. След това помогна по същия начин и на Кристина. Когато трябваше самата тя да яхне коня си, се хвана за едно късо въже, завързано за седлото, и се преметна върху него.

Кристина я погледна със завист. Девън бе твърде темпераментна и независима, за да има нужда от нечия помощ. Пожела си да има малко от духа на сестра си. Ако отново им се наложеше да се грижат сами за себе си, щеше да се нуждае от него.

С натезало сърце тя насочи коня си до този на сестра си.

— Какво ще правим?

Девън присви устни.

— Трябва да попречим на Катриона и татко да се сближат още повече.

— И как ще го постигнем. Всичко, което направихме досега, имаше обратен резултат.

— Остави ме да помисля.

Кристина кимна и насочи коня си напред, докато Девън размишляваше над възможностите им.

Когато стигнаха до стеснения участък от пътя, тя се изравни с Кристина с дяволито изражение.

— Ха! Сетих се какво да направим.

— И какво е? — попита по-голямата сестра.

— Татко би трябвало да се прибере много късно тази вечер. Чичо Дугъл изпрати един от хората си да разбере точно кога.

— Е, и?

— И преди да се е прибрал, ще се измъкнем и ще се върнем в Гилмъртън. Вече ще се е стъмнило, но ние познаваме пътя, така че това няма да е проблем. Тогава ще разместим мебелите.

— И как ще ни помогне това — попита Кристина.

— Ще видиш — отвърна сестра ѝ и продължи напред по тясната пътека.

Каквато и идея да имаше Девън, ако така щяха да забавят неизбежното дори само с час, Кристина щеше да участва.

Почувствала се по-добре, тя бързо последва сестра си.

ГЛАВА 17

„Странно нещо е любовта, скъпи мои. Понякога идва на бял кон и ви понася, като в някоя велика история от отдавна отминали времена. Друг път се прокрадва тихо, като дъждовна капка, и грабва сърцето ви, преди дори да осъзнаете какво рискувате.“

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

— Готово! — Кат потърка изморено гърба си. Отне им почти два часа, докато подредят всекидневната по начин, който да задоволи вкуса им. — Така ми харесва повече. По-просторно и уютно е.

Мисис Уолис изрази одобрението си с кимване.

— Така е, милейди — съгласи се тя и се обърна към Лиъм и Ангъс: — Вземете допълнителната маса и я сложете в ъгъла в утринния салон. Мога да оставям чайника на нея сутрин. О, вижте кое време е станало! Ще наредя на готвачката да сервира вечерята...

— Ако нямате нищо против, бих предпочела да ми донесат един поднос в стаята. — Последното нещо, което искаше Кат в момента, бе да се храни сама на дългата маса в трапезарията. — Доста се изморих. — И слава богу! Надяваше се това да ѝ помогне да спи по-добре.

— Мислите да си легнете рано, мадам? Не ви виня. Освен това Негова светлост ще се прибере скоро, ще доведе децата и вашите спокойни дни ще свършат.

Кат се засмя.

— Аз не го възприемам по този начин. Сега май ще е най-добре да взема една гореща вана.

Мисис Уолис също се засмя.

— Веднага, милейди — огледа свършената работа за последен път, преди да кимне доволно. — Много по-добре е. Ако Негова светлост не го хареса, си е изгубил ума.

Кат се усмихна. Утре нещата щяха да се върнат към нормалното си положение. Не беше забелязала колко ѝ е приятно наоколо да има хора, докато не бе останала сама в тази огромна, великолепна къща. Очакваше с нетърпение специалните мигове, които споделяха сутрин с Хю, и сякаш озаряваха дните ѝ. Задушевните закуски, преди той да излезе да нагледа конете, бръчиците, които се появяваха, около засмените му очи, когато чуеше момичетата да тропат по стълбите, готови за следобедната си езда. Дълбокият му глас, когато им отговаряше весело, с любов и търпение. Уроците с Фъргюсън и възможността да подобри ездаческите си умения. Разговорите с мисис Уолис, които винаги бяха изпълнени със смях.

Животът беше изтъкан от обикновени моменти, които се преплитаха като нишки в здрава тъкан.

Дори опитът ѝ да придаде повече уют на всекидневната бе засилил чувството ѝ за принадлежност.

След като похапна сирене, хляб, няколко парчета ябълка и един голям портокал от подноса, Кат се отпусна във ваната. После си облече нощницата и седна на канапето пред камината с чаша ароматен чай. Хю щеше да се прибере скоро и тя почти не можеше да си намери място от нетърпение.

За да се развлече се опита да почете, но не успяваше да се концентрира. Очите ѝ се местеха от леглото към прозореца, сякаш той можеше като по чудо да се появи от тъмнината и да прескочи прозореца на втория етаж. След това да я грабне в прегръдките си и да я отнесе в леглото. Тези мисли я накараха да потръпне.

Въпреки че Хю се бе разстроил, преди да тръгне, сигурно се бе успокоил досега. Все пак тя беше преодоляла обидите, които ѝ бе отправил.

Ако трябваше да бъде честна, бракът не беше това, което си бе представяла. Като начало осъзна колко компромиси са нужни — за това, което искаше и което трябваше да прави в отношенията с момичетата, за ръководенето на едно домакинство и за мястото в живота на другия.

Често ѝ се бе налагало да намери компромисен вариант, за да запази мира между братята и сестрите си, но сега бе единствената, която правеше отстъпки, докато МакЛийн упорито се опитваше да продължи да живее по същия начин, както и преди да се оженят.

Мамчето беше права, не можеше да продължава така. Искаше ѝ се да може да помоли за съвет Кейтлин. Ако някоя жена знаеше как да накара мъжете да я слушат, това бе тя. Сестра ѝ изглежда винаги знаеше точно какво и как трябва да каже, за да получи отговора, който иска. Погледът на Кат спря върху бюрото. Защо да не ѝ напише писмо още сега и да я попита? Може и да минеше седмица, докато получи отговор, но щеше да си струва, ако Кейтлин ѝ дадеше някоя полезна идея.

Отиде до бюрото и потопа писалката в мастилото.

Започна с въпроса дали всички са здрави и особено Майкъл, чиято кашлица вече би трябвало да е преминала. След това попита дали баща им е още ядосан, заради случилото се в Лондон. И продължи с терзанията си през последните няколко дни, откакто Хю го нямаше.

Докато пишеше, отново я обхвана носталгия. Липсваха ѝ топлотата и привързаността в Уитбърн, докато разказваше за Хю и как иска от все сърце нещата да са различни, но въобще не знаеше как да ги оправи. Тя пишеше и пишеше, а писалката скърцаше по хартията.

Когато свърши се чувстваше изтощена, но съсредоточена и готова да посрещне Хю и децата му у дома.

Отдалеч се чу приглушен шум. Като от градинската порта. Но Хю не би пристигнал по този начин.

Изведнъж си спомни опасенията за майката на момичетата. Възможно ли бе някой да дойде, за да им стори зло? Сърцето ѝ заби тревожно и тя се завтече към прозореца. Пълната луна осветяваше градината и бялата каменна пътека. Портата в края ѝ бе плътно затворена. Погледът на Кат бе привлечен от някакво движение и тя забеляза две фигури, тичащи нагоре по хълма над градината. Първата фигура се обърна и Кат забеляза слаба светлина от фенер.

Тя се хвана за рамката на прозореца, когато светлината изчезна зад някакви дървета. По дяволите, всички слуги спяха от другата страна на къщата. Трябваше ли да излезе и да види накъде отиваха?

Завъртя се и изтича до гардероба. Намери плътната си пелерина и obu ботите на босите си крака. След няколко минути вече слизаше по задното стълбище, придържайки пелерината и нощницата си, за да не пречат на движенията ѝ.

Когато стигна до задната врата, вдигна резето и излезе в градината. Сгуши се от студа и бързо отиде до портата.

Огледа хълма, но не можа да види нищо. Накъде ли бяха тръгнали? Тихо отвори портата и се заизкачва нагоре, като се стараеше храстите да я прикриват. Когато чу приглушен шепот се спря и се намръщи. Гласовете ѝ се сториха женски — две жени? Непознатите, облечени в пелерини, изглеждаха доста дребни.

Когато се приближи до дърветата, зад които бяха, Кат успя да различи два силуета върху коне. Приближи се още малко.

— Девън — долетя тих глас, — дръж фенера по-високо.

Кристина! Какво правеше тя в гората през нощта?

— Не мога — отговори Девън толкова тихо, че Кат трябваше да напрегне слуха си, за да я чуе. — Някой от къщата може да го забележи.

— Никой не е буден по това време, за да види.

— Спалнята на татко свети. Тя може да е будна.

Кристина изсумтя раздражено.

— Не ставай глупава, вече е твърде късно. Най-вероятно е заспала, докато е пишела писмо или нещо друго. Мисис Уолис твърди, че не е виждала никой друг да пише толкова много.

— Може да пише колкото си иска писма утре, няма да ѝ помогнат — гласът на Девън бе изпълнен със задоволство, което не можеше да се сбърка.

Кат се намръщи. Какво ли означаваше това?

— По-добре да побързаме — каза Кристина.

— Ще бъдем у чичо Дугъл, преди да усетиш. Има пълнолуние, а и конете знаят пътя.

Гласовете заглъхнаха, когато момичетата подкараха конете през гъсталака. Кат потрепери от студ и се загърна още по-плътно с пелерината си. Дали да не ги последва и да узнае какво правят? Дугъл едва ли бе разбрал, че не са в леглата си. Поне бяха проявили малко разум и не бяха взели Аги.

Фенерът проблясваше, докато момичетата се отдалечаваха по пътя. Кат се поколеба само за миг и забърза след тях. Когато стигнаха края на гъсталака, те изгасиха фенера, закачен за седлото на Девън, и обърнаха конете на изток. При един от уроците по езда, Фъргюсън беше казал на Кат, че широкият път на запад води до къщата на Дугъл. Дали това не беше пряка пътека?

Момичетата скоро се изгубиха от погледа ѝ. Какво ли бяха направили, за Бога? Със сигурност някоя беля, но каква?

Когато се върна в къщата, Кат взе лампата от спалнята си и отиде в стаята им.

Всичко изглеждаше както преди. Може и да бяха взели нещо, но тя нямаше как да разбере.

Слезе във фойето, което ѝ се стори зловещо тихо и тъмно. Спря на крачка от стълбището. Всички врати бяха затворени, лампите изгасени, из въздуха се носеше слаб аромат на восък.

Всичко изглеждаше съвсем наред.

Тя въздъхна. Дори не знаеше какво търси, а момичетата можеше да са били навсякъде — в кухнята, във винарската изба, в библиотеката. Кой знае? Единственото, в което бе сигурна, бе, че къщата е студена и не искаше да я претърсва сама в тъмнината. Така или иначе утре щеше да открие каква пакост са направили, а сега бе най-добре да си ляга. Сутринта щеше да претърси всичко — от мазето до тавана.

В спалнята Кат остави лампата до леглото и метна влажната си пелерина на един стол, събу ботите си и направи физиономия при вида на влажния и мръсен подгъв на нощницата си. Свали я и безуспешно си потърси друга. Сигурно бяха отнесени за пране.

С въздишка се втурна през студената стая към леглото, изгаси лампата и се мушна между хладните чаршафи, като дръпна завивките над главата си.

Леглото бавно започна да се затопля. Кат се сгуши още повече и си пожела Хю да е тук, за да я стопли. Накрая с прозявка се предаде на съня.

Час по-късно Хю затвори зад себе си вратата на конюшната, зарадван на топлината вътре.

— Ето ни. Живи и здрави. — Погледна към кобилата, която стоеше върху прясната слама и измореното жребче легнало в каката ѝ. — Трябва да го наречем Бея.

— Подходящо име. — Фъргюсън закачи фенера на стената. — Не помня някоя друга кобила да се е крила така. Никога нямаше да се сетя да я търся горе на билото.

— Радвам се, че я открихме навреме. Още няколко часа и щяха да са мъртви.

Жребчето бе разположено седалищно и бяха нужни всички знания и умения на Хю и Фъргюсън, за да спасят него и майката.

Хю отвори вратата на конюшнията и се загледа в къщата, очите му обхождаха прозорците. Тя сигурно спеше. Дали щеше да се зарадва, че той си е у дома?

Този път му беше по-трудно да тръгне от всякога. Бе очаквал, че момичетата ще му лисват, но не и че ще почувства отсъствието на Катриона толкова силно. Всичко му напомняше за нея — снежният повей на вятъра го караше да мисли за копринените ѝ коси, заоблеността на хълмовете го подсещаше за начина, по който гърдите ѝ изпълваха шепите му, шумолящата под копитата на конете трева го караше да си представя как полите се спускат над дългите ѝ крака, които го подлудяваха.

Дори не успяваше да се полюбува на дивата красота на хълмовете, без да се зачуди какво ли би помислила тя за тях. Не спираше да си спомня срамежливата ѝ и чувствена усмивка, когато я събуждаше с целувки. И как се преплитаха краката ѝ с неговите в ранните утрини. За аромата на лавандула, който се разнасяше от ваната ѝ. За решителността и упорството ѝ в уроците по езда с Фъргюсън всеки ден.

Тя беше най-удивителната жена, която бе срещал някога. И когато не му беше ядосана, бе спокойна, непоколебима откровена и искрена. Притежаваше още едно качество, което не можеше да отmine, и то бе силната и сладка страст.

Всяка сутрин, откакто бе тръгнал, се събуждаше силно възбуден и мечтаеше тя да е гола под него, за да я вкуси и усети. Изглежда, колкото повече бе с нея, толкова по-силно я желаше. Въпреки че се бяха разделили в лоши отношения, жаждата му за нея не намаляваше, което го изненада. Беше се ядосал толкова много, и макар да не бе

съгласен с мнението ѝ, не биваше да губи самоконтрол. Все още му се налагаше да се бори с угризенията като си припомняше за хаоса, който бе предизвикал.

С въздишка се обърна, за да помогне при разтоварването на каруцата.

Фъргюсън го отпрати.

— Вървете да си почивате, милорд. Ще събудя някой от конярите да помогне.

Хю погледна към къщата. Катриона беше в леглото сега, затоплена от съня, ухаеща на лавандула, с нощница, увита около краката, а нежната ѝ кожа...

Само след минута влезе в къщата. Разкопча палтото си, хвърли го на един стол във фойето и разтърка премръзналите си ръце. Може би трябваше да се позатопли, преди да отиде да си легне. Едва ли щеше да е приятно да разбуди спящата си съпругата със студените си крака и ръце.

При тази мисъл тялото му незабавно се напрегна. О, как искаше да събуди съблазнителната си пламенна жена. Но когато го направеше искаше да бъде топъл, много топъл.

Малко бренди и пращаният огън би трябвало да помогнат. На сутринта, когато положението се е нормализирало, щеше да доведе момичета и всичко да си дойде на мястото. Ако Катриона му простеше.

Хю отвори вратата на библиотеката и се насочи към бюрото в тъмнината, за да запали лампата.

— Ох!

Спъна се в нещо и залитна назад. Пресегна се към канапето, но ръката му премина през празното пространство. И той грандиозно се стовари върху малка масичка, от която нещо полетя и се разби в пода.

Известно време лежа на килима невярващо и докато гледаше тавана, започна да го обхваща гняв. Какво, по дяволите, беше това? Предпазливо се изправи на крака, като внимаваше да не докосне стъклата. Успя да открие малката масичка, която бе обърнал, а под ботушите му захрущяха счупените парчета. Всичко беше много странно. Тази масичка стоеше до камината. Какво правеше по средата на стаята?

Хю се намръщи, пръста му пулсираше и челюстите му бяха стиснати силно. Едва успя да различи очертанията на мебелите в

библиотеката и изглежда нищо не си беше на мястото. Какво беше направила тази жена?

Протегна ръце напред и предпазливо отиде до бюрото, като се удари в друга маса и почти щеше да падне върху един стол, докато стигне. Намери лампата и я запали. Златистият пламък освети меко цялата стая.

Огледа се наоколо и не можа да повярва на очите си. Всичко бе разместено, с изключение на бюрото. Останалите мебели бяха наредени по начин, противоречащ на здравия разум, сякаш ги бе размествал някой луд. Без да може да измисли нещо друго, Хю завика слугите.

Скоро от коридора се разнесе шум и на прага на библиотеката се появи мисис Уолис, наметнала халата си върху нощницата, стиснала лампа в едната и метла в другата ръка, сякаш бяха оръжия. Зад нея, грабнал нещо, което приличаше на крак на стол, застана Ангъс.

Икономката се хвана за гърдите.

— О милорд, как ни изплашихте само! Не знаехме, че сте се върнал... — Огледа стаята и възкликна: — Господи! Какво се е случило тук?

— Попитай господарката си — отвърна мрачно Хю.

— Но ние не сме местили мебелите тук. Само във всекидневната. И свършихме чудна работа, бих казала.

Той я изгледа.

— Ти си й помагала?

— Разбира си, милорд. Както и Ангъс и Лиъм.

Ангъс кимна.

Хю потърка уморено врата си.

— Трябва да се е върнала тук по-късно.

Мисис Уолис започна да мете счупените стъкла и го погледна със съмнение.

— Не знам, милорд. Тази подредба е необичайна за една библиотека, а мисис не е глупачка — каза и погледна Ангъс. — Донеси лопатата и побързай.

Той кимна и тръгна с крака на стола на рамо.

Мисис Уолис зацъка, докато метеше пода.

— Това е бонбоньерата, която сестра ви Фиона ви подари за Коледа. Колко жалко! — спря, огледа се наоколо отново и поклати

глава. — Нищо чудно, че сте я съборил. Не виждам никакъв смисъл някой да размести мебелите така.

Хю отиде до бюфета, като заобиколи два стола обърнати с облегалките един към друг и си наля питие от гарафата.

— Каква бъркотия. Сякаш някой... — намръщи се и чашата в ръката му остана на половината път от устата му.

— Сякаш какво, милорд?

Той бавно отпи и поклати глава.

— Нищо.

Мисис Уолис приключи с метенето и счупените стъкла бяха събрани на купчинка.

— Момичетата били ли са тук откакто заминах?

— Не и това ме изненадва, защото винаги се отбиват, когато ви няма.

Трябва да са били момичетата. Не вярваше Кат да направи такова нещо и особено в библиотеката му. Но защо ще разместват мебелите? Знаеха, че това ще го ядоса и...

Точно така. Искали са да го накарат да се разгневи. Но на кого? Дали са помислили, че ще обвини Катриона?

Почти го беше направил, призна пред себе си с огорчение.

Ангъс се върна с лопатата и мисис Уолис събра счупените стъкла.

— Ще събудя Лиъм и ще преведем стаята в ред отново, милорд.

— Не, оставете я така.

Икономката и лакеят се спогледаха.

— Да я оставим?

— Да. — Хю сложи чашата си на масата. — Връщайте се в леглата и двамата. Късно е.

— Но вие току-що пристигнахте и...

— Е време и аз да си лягам. Утре ще доведе момичетата, затова трябва да си починем колкото можем тази вечер.

— Добре, милорд.

Хю изчака те да тръгнат, преди да огледа трапезарията и всекидневната. Мебелите и там бяха разместени, освен най-тежките, но само всекидневната бе пренаредена разумно. Опитва се да влезе в утринния салон, но нещо пречеше на вратата да се отвори.

— Невъзпитани хлапачки — промърмори той и се заизкачва с лампата по стълбището. Щеше добре да си поговори с тях утре сутрин. Но сега жена му го чакаше в леглото. Тази мисъл го накара да забърза крачките си, докато почти се затича.

Когато стигна до вратата спря, за да успокои препускащото си сърце. Пое си въздух, загаси лампата и тихо я отвори. Лунната светлина се стелеше меко по килима и леглото. Хю остави лампата до камината, съблече се и се насочи към леглото.

За миг се загледа в спящата Катриона. Дългата ѝ блестяща коса бе разпиляна върху възглавниците. Неговите възглавници. Не знаеше защо това е толкова важно, но беше така.

Тя лежеше в леглото му, спеше в неговите завивки, защото му беше съпруга.

Никога не бе изпитвал желание или нужда да се ожени. Сестра му се беше омъжила и изглеждаше щастлива. Дугъл се разхождаше някак дразнещо самодоволен, откакто бе срещнал София. Дори брат му Грегор беше заклет ерген, докато не откри, че е влюбен в дългогодишната си приятелка Вениша и изглежда бе щастлив от брака си.

Но за Хю женитбата винаги е била твърде далечно понятие — можеше да го направи някой ден, но не днес. Не сега.

Когато бе принуден да се ожени за Кат, дори не осъзнаваше колко ще се промени животът му.

И не само външно, макар домът и дните му да бяха по-пълни, откакто тя бе тук. Бе се променил и вътрешно.

Нещата, които му носеха удоволствие преди — домът му, работата с конете, дори чувствата му към децата — сега изглеждаха още по-важни, защото искаше да ги сподели с нея.

Тя въздъхна в съня си, размърда се и сложи ръка под бузата си. При това движение завивката се плъзна и разкри рамото ѝ, нежната ѝ кожа заблестя на лунната светлина.

Тялото на Хю се напрегна. С леко трепереща ръка той повдигна завивките. Лунните лъчи погалиха заоблените ѝ гърди и очертах извивката на бедрата ѝ. Тя се намръщи в съня си и се сгуши още по-дълбоко в завивките. Сърцето на Хю заби бързо и той се плъзна в леглото до нея.

Когато я привлече до себе си очите ѝ се отвориха — тъмни и неразгадаеми в полумрака. Един дълъг миг двамата се гледаха, след това тя с усмивка, която накара сърцето му да прескочи един удар, обви ръце около врата му.

— Добре дошъл у дома — прошепна. — Намери ли кобилата?

Той се надигна на лакът и прекара ръка от рамото до китката ѝ, след това погали гърдите ѝ.

Тя въздъхна.

Той се ухили.

— Да, намерих я. Тя и жребчето са живи и здрави.

— Добре — Кат сложи дланта си върху бузата му и той се обърна да я целуне, като леко захапа върха на един от пръстите ѝ.

Очите ѝ потъмняха.

Той се усмихна.

— Вече бях посрещнат чудесно с добре дошъл. Някой е разместил мебелите в библиотеката и едва не се пребих в тъмното.

— Какво? Но ние не сме пипали нищо там!

— Някой го е направил.

— Но кой... — очите ѝ се присвиха като се сети. — Ооо.

— Точно така. Трябва да си поговорим с тях утре. Междувременно, някой трябва да се погрижи за раните ми.

Тя също се повдигна на лакът и лицето ѝ се приближи до неговото.

— Нарани ли се?

Той присви рамене, докато потъркваше зърното ѝ с палец.

Тя прехапа устни.

Хю прикри усмивката си.

— Май си ударих главата.

Кат се наведе напред и бавно го целуна по челото.

Хю затвори очи при нежността ѝ.

— Някъде другаде? — прошепна тя.

Усетил как възбудата му нараства до необходимост, ѝ показа бузата си.

Тя притисна устни към нея и копчинените ѝ коси погъделичкаха ръката му.

— И тук — каза той и посочи долната си устна.

Кат обви ръка около врата му и приближи устни до неговите.

Самоконтролът на Хю се пропука и се разпадна на парчета. Завладя я пламенно и нежно, изпълнен с непреодолима страст. Не спря, докато вече не можеше да си поеме дъх. Защото имаше нужда от нея и я желаше. И най-вече, защото беше негова.

Доста по-късно, докато лежаха прегърнати с влажни от напрежението тела и преплетени крака, той я целуна нежно по челото и затвори очи.

Предаде се на нежната прегръдка на съня с мисълта колко важна бе станала Катриона за неговия живот и щастие. Не беше напълно сигурен какви чувства предизвиква всичко това у него, но в момента, заситен и изтощен, просто се радваше, че си е у дома.

И засега това бе напълно достатъчно.

ГЛАВА 18

„За любовта няма нищо невъзможно.“

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

— Какво си му казал!? — София изглеждаше ужасена.

Дугъл въздъхна. Само до преди миг, прекрасната му съпруга сияеше от щастие и усмивки, доволна, че е отново там, където ѝ е мястото — в неговите обятия.

Сега вече не бе сгушена удобно в скута му, а стоеше срещу него с ръце на кръста и възмутено искрящи очи.

— София, любов моя, не исках да прозвучи така, но...

Тя вдигна ръка.

— Почакай! По невнимание си казал на брат си, че най-добрият начин, по който може да осигури щастиято си с младата си съпруга е да се отнася с нея като с някой от конете си?

Когато тя го представяше по този начин звучеше много по-зле.

Погледът ѝ го приковава на мястото му.

— И това беше най-добрият съвет, който можа да му дадеш?

— Ами, аз...

— Не се ли сети да му кажеш, че щастлива жена означава щастлива къща?

— Предполагам, че можех...

— Или че трябва да отдели малко време да я опознае, след като са били тласнати към брак по такъв ужасен начин?

— Това би било добра иде...

— Или, че трябва да се погрижи тя да се почувства удобно в дома му, а не като чужд човек? — в очите на София горяха огньове. —

Помисли ли въобще? Или забрави, в стремежа си да се представиш за много умен, какъвто очевидно не си?

Шотландският акцент на София ставаше все по-забележим — сигурен знак, че Дугъл бе изпаднал в много, много голяма беда. Той разпери ръце широко.

— София, в мига, в който тези думи излязоха от устата ми, разбрах, че съм направил грешка. Но изглежда Хю ги възприе добре и май му свършиха работа.

— Ходил ли си да ги видиш напоследък?

Дугъл се размърда на стола, като си помисли за сериозния вид на Хю през последните дни.

— Да, въпреки, че невинаги можеш да разбереш, как се чувстват хората.

— Разбира се, че можеш! Хю и съпругата му щастливи ли са? Смеят ли се? Усмивчат ли се един на друг? Държат ли се за ръце?

Ако трябваше да е напълно честен, Дугъл никога не бе виждал брат си по-нещастен.

— Ами... той я поглежда доста често.

— И какво означава това?

— Че се интересува от нея.

— Надявам се да е така! Оженил се е за нея, нали?

— Бил е принуден да се ожени. Макар и не по нейна вина, както той открито признава.

— Колко благородно от негова страна — рязко заяви София. — Жени се за нея и я води в дома си, за да я дресира. Нареди да докарат каретата — отиваме там още сега.

— Но Хю ми изпрати съобщение, че ще дойде да прибере момичетата по-късно.

— Тръгваме сега заедно с тях. Двамата ще се опитаме да поправим това, което бисерите на твоята мъдрост са причинили.

София се обърна кръгом и закричи към вратата, но Дугъл беше по-бърз.

Пресегна се и я хвана през талията, завъртя я и я върна обратно в скута си. Задържа я в прегръдката си, въпреки че тя остана твърда и непреклонна.

— София, не исках да навредя на никого.

— Как можа да му кажеш подобно нещо тогава?

— Знаеш как се отнася той към конете, опитах се да му обясня по начин, който да разбере, как да се държи като добър...

— Не казвай дресьор.

— Щях да кажа съпруг — въздъхна Дугъл. — София, признавам, че не се изразих добре. Опитах се да му обясня, че ако е търпелив и прекара известно време с нея, както с проклетите си коне, може би ще успее да изгради връзка, която си заслужава. Знам, че обърках всичко, но исках само и той да намери щастие, каквото аз открих с теб.

Изражението на София се смекчи леко.

— Ти си късметлия.

— Най-големият — отвърна искрено той, като се наслаждаваше на това, че тя отново е в обятията му. Господи, колко му бе липсвала!

Хвана една от дългите ѝ златистите къдрици и плъзна пръсти по нея.

— О, София — продължи с нисък глас, — съжалявам, че те ядосах, но ми липсваше ужасно много.

Тя изсумтя.

Дугъл скри усмивката си, целуна я по бузата и прошепна.

— Исках само Хю да открие, това, което имаме двамата с теб. Ти си целият ми свят, Софи.

Тя спусна плътните си мигли и се изви в прегръдката му.

— Щастливи сме, нали?

Той докосна с устни кадифената ѝ буза отново.

— Повече отколкото някога съм си представял, че е възможно — отговори и зарови лице във вратлето ѝ. — Толкова много ми липсваше.

Тя потрепна и се облегна на него, отпусна глава на рамото му, а косата ѝ го погъделичка по врата.

— И ти ми липсваше. Съжалявам, че ме нямаше толкова дълго, но пътуването бе наистина тежко за бедния Ред.

— Радвам се, че сега баща ти е по-добре — каза и я прегърна още по-силно.

София остана мълчалива за миг, после въздъхна и се поизправи.

— Съжалявам, че ти се ядосах така, но съвета, който си дал на брат си, е ужасен.

— Разбрах, че е така в мига, в който го изрекох. Ако ти беше тук щеше да знаеш какво точно да го посъветваш, но те нямаше, а Хю беше толкова отчаян, че просто трябваше да кажа нещо.

Лицето ѝ стана замислено.

— Отчаян, а?

— Тя го привлича повече, отколкото той съзнава. И ми се струва, че с всеки изминал ден чувствата му се задълбочават — Дугъл се намръщи. — Смятам, че ако я допусне по-близо до себе си и двамата ще открият, че чувствата им са по-силни, отколкото предполагат. Но се страхува, че тя ще нарани него или момичетата.

— Разбира се, че се страхува. След всички усилия да предпази децата от майка им, сякаш е построил защитна стена около тях и се опитва да ги държи в златна клетка.

Дугъл хвана ръката на съпругата си и целуна дланта ѝ.

— Прилича ми на някого, когото познавах в миналото.

— Да, но ти се страхуваше от чувствата си към мен, защото мислеше, че силните емоции ще ти попречат да контролираш темперамента си. Но това не се случи.

— Ако някога се случи нещо с теб... — стисна устни при тази мисъл. — Ще се окаже, че съм бил прав.

— Не — София сложи топлата си ръка върху бузата му и очите ѝ заблестяха. — Ако ми се случи нещо, ще скърбиш, но не бива да забравяш, че те обичам. Ще ти помогне.

Дугъл покри ръката ѝ със своята, а сърцето му се сви от болка.

— Не мога да ти обещавам нищо.

— Напротив, можеш — каза тя твърдо. — Както и Хю. Освен това, не съм забелязала той някога да се тревожи, че би могъл да изгуби самообладание.

Дугъл остана мълчалив доста дълго.

— Някога всички ние бяхме полудели от гняв и мъка.

Очите на София внезапно станаха мрачни.

— Когато изгубихте Калъм?

Гърлото му се сви и не можа да проговори, затова кимна. Най-малкият им брат, любимецът на семейството, беше изгубил живота си безсмислено и всички те бяха обзети от силен гняв и скръб.

Общата им ярост предизвика силни ветрове, които изтръгнаха къщите от основите им. От поройния дъжд, потоците преляха от бреговете си, превърнаха се в бурни реки и отнесоха всичко по пътя си. Светкавиците и гръмотевиците разкъсваха небето и поразяваха всичко, което помръднеше, и бяха последвани от смъртоносна градушка.

След като бурята се разрази, те дойдоха на себе си, но беше твърде късно. Никой от тях не можеше да я спре... В разгара на стихията, Дугъл бе открил Хю рухнал на парапета на замъка. И това ги бе накарало да се осъзнаят напълно.

Споменът за мокрото от дъжда, безжизнено тяло на брат му върху покрива, предизвика силна болка в гърдите на Дугъл. Хю беше толкова блед, че го бяха помислили за мъртъв. Едва доловимият пулс на гърлото му ги увери, че грешат. Сложиха го в леглото, но той бързо гаснеше, докато Старицата Нора не дойде да се погрижи за него. Тя успя да им го върне с познанията си за билките и отварите, но измина повече от година, докато той се възстанови напълно.

Дугъл потърка челото си. Чудеше се дали брат му някога ще бъде отново същият, както преди случилото се.

София наклони глава на една страна.

— Момичетата как приеха Кат?

— Дори не й дадоха шанс. Опитах се да поговоря с тях, но това сякаш само ги накара да затвърдят решението си, че не я харесват — поколеба се и добави. — Страхувам се, че са замислили нещо.

— Защо? Какво са направили?

— Не знам, но през последните дни се държат много потайно. Хванах ги да си шепнат и когато ги попитах какво правят те ми отговориха „нищо“ с прекалено невинен тон.

— Значи със сигурност замислят нещо — каза София и го целуна по бузата. — Хайде, трябва да отидем в Гилмъртън. Имам чувството, че като пристигнем там нещата ще се изяснят.

Кат слезе за закуска и спря, само за да остави писмото за сестра си на подноса в големия салон. Икономката щеше да се погрижи да бъде изпратено скоро. Хю дори не беше помръднал, когато тя стана, сигурно беше преуморен. Ако не търсенето на кобилата, то заниманията им в леглото сигурно бяха успели да го изтощят напълно. Усмихна се при тази мисъл, но усмивката ѝ бързо угасна. Въпреки че със съпруга ѝ имаха чудесна връзка в леглото, тя копнееше за нещо повече.

С натезало сърце се насочи към утринния салон, но Ангъс стоеше пред вратата. Това ѝ се стори много странно.

— Закуската готова ли е? — попита.

Лицето на лакея остана намръщено.

— Да, милейди, но е малко трудно да се влезе в стаята. Лиъм отиде да повика двама от конярите, да помогнат да отместим бюфета...

На входната врата почука някой.

Ангъс промърмори някакво извинение и се втурна да отвори.

На прага се появи Мамчето.

— О, ето те и теб, момичето ми! Дойдох да видя дали... Какво не е наред? Изглеждаш объркана.

— Бях тръгнала за закуска и...

На входната врата се почука отново.

Кат скри нетърпението си и кимна на Ангъс да отвори.

Във фойето влязоха Кристина, Девън и Аги със зачервени от студа бузи, а лакеят задържа вратата отворена, за да посрещне лорд Дугъл.

Сърцето на Кат олекна.

— Ето ви и вас. Чудех си кога ще се върнете.

Момичетата останаха заедно, а Кристина и Девън изглеждаха неспокойни.

— Татко върна ли се? — попита развълнувано Аги.

— О, да, в момента спи.

Раменете на Аги увиснаха.

— Ооо.

През вратата влезе и Дугъл, а редом с него вървеше миниатюрна жена и Катриона си помисли, че тя е най-красивото създание, което някога е виждала.

Гостенката се усмихна топло и се приближи.

— Скъпа моя! Толкова съжалявам, че не бях тук, когато сте пристигнала.

Кат вежливо протегна ръка, но тя я прегърна топло.

За миг Кат само стоеше застинала от учудване, но после се засмя и отвърна на прегръдката.

— София МакФарлин, това ти ли си? — попита Мамчето.

Жената се обърна, възкликна възторжено и побърза да прегърне силно Нора.

— Боже мили — каза Кат. — Тази сутрин целият свят е решил да ни дойде на гости.

Баба ѝ се усмихна още по-широко, докато отвърщаше на прегръдката на София.

— Знаех си, че си ти. Как е онзи стар негодник, баща ти?

— Извинете — намеси се Дугъл със сериозен тон, — но името на София сега е МакЛийн, и то от доста време.

Мамчето му изшътка и се обърна към София.

— Никога не съм мислила, че от този твой непрокопсан мъж, може да излезе свестен съпруг, но съм сгрешила. Справя се като пате във водата.

Дугъл се поклони елегантно и златистата му коса проблесна.

— Чувствам се добре под лапите на тази котка и съм много щастлив.

Нора се разсмя.

— Точно така трябва да бъде.

Кат с копнеж наблюдаваше как Дугъл и София размениха погледи, изпълнени с любов и нежност. Какво трябваше да направи, за да я погледне Хю по същия начин?

Дугъл се обърна към нея.

— Може би не знаете, но баба ви веднъж спаси сестра ни Фиона. Всъщност от доста години тя често е заета със здравето на някой от нашето семейство.

Кат забеляза Девън да шепне нещо на Кристина.

— О, не съм помислила за закуска на децата. Яли ли сте вече?

— Не — отвърна Дугъл веднага. — И умираме от глад.

София се засмя.

— Бях толкова нетърпелива да се запозная с вас, че решихме да се оставим на вашата милост и тръгнахме, без да закусим.

— Сигурна съм, че ще се намери достатъчно храна — каза Кат и се обърна към Ангъс: — Ще предадеш ли на мисис Уолис, че имаме гости за закуска?

Лакеят, който помагаше с палтата на новодошлите ги взе, поклони се и тръгна.

Кат видя Кристина да гледа към вратата на утринния салон със смръщени вежди.

— Кристина, яла ли си?

Момичето се сепна и лицето ѝ се обагри в червенина.

— Не, не! Искях да кажа... изобщо не съм гладна.

Двете сестри размениха погледи и Девън попита предизвикателно.

— Къде е татко?

— Както вече казах на Аги, той спи горе. Прибра се много късно, но съм сигурна, че няма да има нищо против, ако го събудите.

Очите на Девън светнаха.

— Не ни е нужно разрешение, за да го събудим.

Настъпи неловко мълчание. София изгледа неодобрително Девън, а Нора зацъка с език. Кристина, все още с изчервено лице, тихо каза:

— Ако нямате нищо напротив, ние само ще...

— Татко! — извика Аги. Прелетя покрай тях и вече беше на стълбището, преди някой да е успял да помръдне.

Хю вървеше по площадката. Без да спира пое малкото момиченце в прегръдките си.

Сестрите ѝ я бяха последвали и той ги прегърна с усмивка.

Лицето му сияеше от любов, докато им говореше. Те се смееха и бърбореха, прегръщаха го и го дърпаха като му бърбеха за различни неща.

Кат наблюдаваше сцената от подножието на стълбището. Беше много глупаво от нейна страна да подложи на съмнение любовта на Хю към дъщерите му. Той ги обичаше — това беше очевидно във всеки негов жест. Защо не искаше да сподели тази любов и с нея? Тя заби нокти в дланите си, за да се пребори с яростно напирещите сълзи.

Изведнъж баба ѝ се озова до нея.

— Хубаво семейство имаш, момичето ми.

— Те не са мои — отвърна тя и всяка изречена дума я изгаряше, а сълзите замъглиха очите ѝ.

— Твои са, миличка, независимо дали го осъзнават или не — Мамчето сложи ръка на рамото ѝ. — Понякога съдбата си прави шеги с нас, като ни кара да чакаме дълго това, което искаме най-силно. Но ако си търпелива и не се откажеш на половината път, ще получиш своята награда.

Кат кимна. Баба ѝ беше права — тя не беше от хората, които се предават.

— Извинете ме — се чу нежен глас.

Кат откри, че София е застанала от другата ѝ страна и се усмихва.

— Чух ви, без да искам. Баба ви е права. Момичетата ще ви приемат, но ще отнеме известно време. Те са добри деца, но са доста буйни. Честно казано, хубаво е, че сте тук. Имат нужда от още някого в живота си — погледът ѝ се насочи към площадката над стълбището. — Всички те — добави тихо.

Хю, прегърнал момичетата, улови погледа на Катриона и усмивката му изчезна. В лицето ѝ имаше напрежение и той инстинктивно разбра, че нещо се е случило.

Девън го дръпна за ръката.

— Вече може ли да ядем? Умираме от глад.

— Да, така е — потвърди Аги.

Той погледна към Кристина, която поклати глава. Стори му се странно, напоследък тя имаше добър апетит.

Девън отново дръпна ръката му.

— Чичо Дугъл и леля София също са гладни.

— Е, щом е така, не бива да караме гостите да чакат, нали? — Хю слезе долу, а момичетата го последваха. — Изглежда тази сутрин имаме голяма компания за закуска.

— Надявам се, че нямаш нищо напротив — каза Дугъл. — София се прибра едва тази сутрин, но беше решена да ти върне децата възможно най-скоро.

Нора се разсмя.

— Иска да се отърве от тях, а? — погледна към момичетата и намигна. — Не сте създавали неприятности, нали?

— Не — отвърна напрегнато Кристина. — Разбира се, че не!

София се приближи, за да прегърне и целуне сестрински Хю.

— Бих ги задържала за цял живот, но те винаги са толкова нетърпеливи да се приберат у дома, затова ги доведох веднага. Освен това исках да се запозная със съпругата ти.

— Радвам се, че си се сетила.

Хю погледна към Катриона. Тя изглеждаше особено очарователна тази сутрин със скромно вдигната си коса, а очилата кацнали на носа ѝ, сякаш се опитваха да прикрият красотата ѝ, но не успяваха да постигнат нищо. Беше се разочаровал, когато се събуди и

откри, че я няма. Трябва да е бил по-уморен отколкото си мислеше, защото не бе чул нищо, докато Дугъл и София не пристигнаха.

Мисис Уолис се появи във фойето.

— Закуската ще бъде сервирана след малко. Стаята вече трябва да е готова. Наложил се да накарам Ангъс и Лиъм да влязат вътре през прозореца.

Силно скърцане накара всички да се обърнат към утринния салон.

Хю се намръщи.

— Какво, по дяво...

Кат се прокашля и погледна многозначително към момичетата.

След това вратата се отвори и Ангъс и Лиъм се ухилиха насреща им.

Мисис Уолис се усмихна на всички.

— Хайде да закусите. Има яйца и шунка, овесена каша, кифлички и бисквити.

Хю хвана Кат под ръка и я отведе до вратата. Когато прекрачиха прага, тя рязко спря.

Точно както в библиотеката и тук всички мебели бяха разместени, с изключение на тежката маса и големия бюфет до стената. Столовете бяха наредени в редица заедно с по-малкия бюфет, който ако се съди по ожуления под, до преди малко бе стоял пред вратата. Лиъм и Ангъс се бяха опитали да върнат мебелите по местата им, но безпорядъка още личеше.

— Небеса — възкликна Нора. — Какво се е случило тук?

Дугъл гледаше озадачено.

— Да не би да сте почиствали килимите или...

— Не — отвърна ясен и висок глас.

Всички се обърнаха към Девън.

С високо вдигната глава и бледо лице тя заяви твърдо:

— Татко позволи на Кат да прави каквото иска с мебелите — огледа стаята със задоволство. — Не ми харесва така, въобще ни ми харесва.

Мисис Уолис поклати глава.

— Господарката и аз пренаредихме само всекидневната.

Хю се обърна, за да погледне Девън, която изглеждаше готова за битка. Отвърна на погледа му предизвикателно, а Кристина го

избягваше.

Раздразнението му явно бе очевидно, защото девойката пребледня и отстъпи крачка назад, докато Девън стисна ръце в юмруци.

Той започна строго:

— Момичета, вие...

Кат го хвана за ръката и го дръпна към себе си.

— Хю, хайде да поговорим за това по-късно. Всички сме гладни.

Той се намръщи.

— Можем да подредим мебелите след закуска, но тъй като сега имаме гости...

Спокойните ѝ лешникови очи се взираха настоятелно в неговите.

Да, тя явно не искаше да порицае момичетата пред леля им и чичо им. И той неохотно призна пред себе си, че е права.

— Умирам от глад — заяви весело София. — А тази малка масичка до прозореца ми харесва и ми се струва, че ще стане чудесен кът за хранене, когато сте сами.

— Да — съгласи се Нора и погледна остро към момичетата. — В новата подредба има нещо обещаващо. Който не я харесва, няма ум в главата си.

Хю поклати глава. Щеше да отложи разговора с момичетата, но когато дойдеше моментът имаше да им каже доста неща.

Покри ръката на Катриона със своята и се принуди да се усмихне.

— Да закусим тогава.

Въпреки напрежението, което излъчваха Кристина и Девън, закуската бе изпълнена с духовити разговори, най-вече благодарение на София и Нора. Те се шегуваха помежду си, задаваха безброй въпроси на Кат, разказаха всички местни клюки, за които се сетиха, и успяха да накарат всички да се усмихнат. С изключение на Кристина и Девън, които мълчаха упорито.

А Хю се питаше — защо искаха да се ядоса на съпругата си? И наблюдаваше как София настоява Катриона да разкаже някоя история от детството си. Лицето на съпругата му светна и тя разказа как заедно с братята и сестрите ѝ по погрешка са взели един нов чаршаф, за да го използват за завеса за представление и са разлели, без да искат, боя

върху него. А после паникьосани, се опитали да го скрият от майка си. Всички около масата избухнаха в смях, освен момичетата.

Навън времето беше студено и дъждовно, но стаята, окъпана от меката светлина на месинговата лампа и мелодичния смях на Катриона, бе топла и уютна. Тя беше донесла всичко това в живота му.

В първия удобен момент трите сестри се извиниха и напуснаха масата. Хю тихо им каза, че скоро ще отиде да поговори с тях. Те размениха погледи помежду си, но кимнаха и се сбогуваха. Той ги наблюдаваше с чувство на вина как напускат стаята. Толкова се стараше да ги защити, че не бе помислил дали няма да нарани Катриона. Но от този момент нататък, в Гилмъртън щеше да се възцари мир.

Катриона бе положила достатъчно усилия, сега бе ред на всички останали.

Слабият огън в детската стая по-скоро светеше, отколкото топлеше. Кристина изсипа една лопатка въглища и затвори желязната вратичка. Пламъците веднага лумнаха и се затопли. Тя се усмихна на сестрите си.

— Харесват ми новите печки, които сложи татко.

Аги, заела единия край на канапето, заобиколена от три от любимите си кукли и завита с мекото си одеяло, разлюля руси къдрички.

— Много повече топят.

Девън се бе отпуснала в другия край, с кръстосани на слабите си гърди ръце и нацупени устни.

Очите на Кристина се присвиха, когато забеляза сестра си. След миг отиде и седна до нея.

— Спри да се цупиш. Нещо тревожи ли те?

Сестра ѝ я погледна, но не помръдна.

— Може би.

— Заради закуската е нали?

— Да! Толкова се постаряхме и татко трябваше да е бесен! — каза Девън и се намръщи. — Тази жена е вещица. Тя го е омагьосала.

— Вещици не съществуват.

— А какво ще кажеш за Старицата Нора? Всички казват, че е такава!

— Да, но е бяла вещица. А те не са опасни.

— Но внучката ѝ е черна и е много опасна!

Аги вдигна поглед от куклите си.

— Аз не мисля, че тя е вещица, а само, че е много тъжна.

— Какво знаеш ти за това? — попита рязко Девън.

Аги продължи упорито.

— Повече от вас! Знам, че тя има две сестри и трима братя и е най-голямата, и заради това, че винаги се е грижила за всички, накрая се е наложило да се ожени за татко! Знам също, че домът ѝ липсва.

Кристина се намръщи.

— Откъде научи всичко това?

— Тя нищо не знае — изсумтя Девън.

— Не е вярно! Знам много повече за нея от вас — изглежда сърдито сестрите си Аги. — Вие сте разместили мебелите, нали?

— И какво, ако сме ние? — заинати се Девън. — Тя си го заслужава.

Аги присви вежди.

— Аз не мисля така. Вие смятате, че е измамила татко, но... — тя прекара пръст по дантеления подгъв на красивата рокля на куклата си, преди да вдигне изпълнените си със сълзи очи към по-голямата си сестра. — Кристина, ами ако това че се държим лошо с нея я е направило още по-самотна?

Изненадана Кристина се приближа към нея и я прегърна.

— Защо, за Бога, мислиш така?

Сестричката ѝ сви рамене и сведе поглед към куклите си. Кристина я погледа за миг и отдръпна ръцете си.

— Чудесно! След като не искаш да ми кажеш какво знаеш и аз няма да ти кажа какво научих.

Главата на Аги рязко се изправи сякаш някой я дръпна нагоре.

— Какво е то?

— Нещо, което дочух татко да казва на чичо Дугъл. Но ти май не искаш да го научиш. Отнася се... — започна тя и замълча драматично — ... за проклятието.

Аги ококори очички.

— Проклятието на МакЛийн? Чула си татко да го споменава?

Кристина кимна.

— Но той никога не говори за него.

Кристина мълчеше и чакаше. Аги отново прекара пръстче по дантеления подгъв на роклята на куклата си.

— Предполагам, че мога да ви кажа, как разбрах всички тези неща за съпругата на татко. Аз май... май откраднах нещо.

— Какво си откраднала? — попита тихо Кристина.

Аги бръкна в джоба си и извади измачкано писмо.

— Катриона пише на семейството си почти всеки ден. Видях това в големия салон оставено за изпращане...

— И го взе? — Девън изглеждаше така сякаш не можеше да повярва, че Аги е способна да направи подобно нещо.

Момиченцето кимна отчаяно и очите ѝ се насълзиха отново.

— Знам, че не трябваше, но си помислих, че тя може да е писала как смята да измами татко и започнах да чета, но тогава един от лакеите влезе, аз се уплаших и го скрих в джоба си и... — Устничките ѝ затрепериха. — О, Девън, страхувам се, че сгрешихме.

Девън погледна писмото. Бавно протегна ръка, взе го и докато четеше лицето ѝ пребледня.

Кристина я наблюдаваше и гърлото ѝ се сви.

— Какво пише?

Сестра ѝ безмълвно ѝ подаде листа. Тя го разгърна и зачете. След известно време отпусна ръце в скута си и се загледа в далечината.

Девън се размърда неспокойно, а сестра ѝ въздъхна тежко.

— Тя тъжи по дома си.

Аги кимна и къдричките ѝ подскочиха.

— Точно като нас в началото, когато дойдохме при татко.

Девън преглътна с усилие и каза:

— Тя изобщо не иска да се отърве от нас.

— Не — потвърди Аги. — Искането само да я харесваме.

В гърлото на Кристина се образува бучка.

— През цялото време е скърбяла по дома си, а ние направихме нещата още по-трудни за нея.

Устните на Девън се разтрепериха.

— Искането само татко да стои настрана от нея. Никога не съм мислила... — една сълза се търкулна по бузата ѝ. — Аз... аз просто не

искаха да го изгубим. Ако той ни изостави, ще трябва да се върнем при мама и... — разтърси я силно ридание.

— Не — каза Кристина и я сграбчи за раменете. — Каквито и чувства да има татко към съпругата си, той няма да спре да ни обича.

Аги притисна бузка в косата на куклата си.

— Наистина ли мислиш така?

— Да — отвърна твърдо Кристина, макар в сърцето си да не бе толкова сигурна.

Девън наруши мълчанието.

— Знам, че татко твърди така, но мама преставаше да ни обича, винаги когато намереше някой нов мъж.

Кристина са замисли върху това.

— Между мама и татко има голяма разлика. Тя никога не е била особено добра майка и не е способна на трайни чувства. Нейната любов е като кратък силен порой следван от дълги дни на суша.

— А татко? — попита Девън.

Кристина се усмихна.

— Неговата е като хубав, продължителен дъжд, който поддържа градините свежи и зелени, без да прекалява — отметна една от къдриците на Аги. — Мама не знаеше как да ни обича, за разлика от него. Татко прави най-доброто, на което е способен.

Аги кимна.

— Понякога крещи, но това няма значение.

— Да, защото е загрижен за нас, но не знае как да го покаже.

Девън размисли върху думите й.

— Всъщност не ни се кара много често, обикновено е в добро настроение.

— Беше така, докато не пристигна Катриона. Мисля, че не е искал да се ожени за нея и това, че е бил принуден да го направи, го влудява. Сега се чудя дали не се е чувствал по същия начин, както когато ние дойдохме да живеем при него. Спомняте ли си онези дни?

— Беше много мълчалив и сърдит.

— Както и ние. Не го познавахме добре и... — Кристина подпря лакътя си на коляното и сложи брадичка в ръката си. — Всъщност всичко това е много интересно, като се замисли човек. Кара ме да се чудя... — тя впери в далечината невиждащи сини очи.

Девън я остави да помисли. Сестра ѝ бе превъзходен мислител, може би по-добър и от Сократ, както казваше баща им. Ако някой можеше да разбере сложното поведение на възрастните, това бе тя.

Кристина скочи от мястото си и започна да се разхожда.

— Той се държи така, сякаш ѝ е ядосан, макар тя да няма вина за това, че са били принудени да се оженят.

Девън присви рамене.

— Е, и?

— Може би не знае как да я приеме и само изглежда ядосан. Но всъщност не е безразличен към нея и това го плаши.

— Татко не се страхува от нищо — заяви убедено Аги.

— Това не е вярно. Отначало беше уплашен и от нас. Мисля, че Катриона го кара да се страхува дори повече и затова се опитва да го скрие като остава ядосан.

Девън се загледа в ръцете си. Аги вдигна очи към Кристина.

— Затова ли мама странеше от нас? Защото се е страхувала да не се привърже прекалено силно?

Кристина седна до сестричката си.

— Да. Точно така мисля. Тя не е много силна жена.

Аги сериозно се замисли над думите ѝ.

— Така човек не може да бъде много щастлив.

— Не, не може. Затова трябва да се извиним на татко — Кристина погледна към Девън. — И на Катриона.

Но Девън не вдигна очи, макар да знаеше, че сестра ѝ очаква точно това. Ако някой дължеше извинение на Катриона и баща им, това бе тя. Идеята да се опитат да zlepоставят Кат пред баща им беше нейна. Кристина неведнъж бе пробвала да я накара да погледне нещата от друга страна, но тя отказваше. Така погледнато, това означаваше, че не е особено добър човек и много прилича на майка им.

Тази мисъл я прободеше като остро парче стъкло и накара стомаха ѝ да се присвие. Тя изстена и Кристина се наведе, за да я погледне в лицето.

— Девън, да не се разболяваш?

— Добре съм — успя да отвърне тя.

Но не беше никак добре.

Оказваше се, че е лоша, точно като майка им. От тях трите, тя приличаше най-много на нея. Може би затова се държеше толкова

егоистично.

Сърцето я заболя. Беше причинила болка на Катриона, а още по-лошо бе, че бе наранила и баща им. Сълзи изпълниха очите ѝ, но тя се опита да се пребори с тях. Не можеше да позволи на Кристина и Аги да видят или да разберат. А баща им сигурно щеше да е много ядосан.

Девън знаеше, че той е разбрал какво става тази сутрин, но изчакваше, за да им го каже. Това беше много лош знак, защото той никога нищо не отлагаше. Този път май бе прекалила. Дали баща им нямаше да ги отпрати, заради всичките им номера?

О, Господи, само това не! Сигурно щеше да го направи и никога вече нямаше да имат дом.

Тя погледна към Кристина, която говореше тихо с Аги. Мрачните спомени понякога измъчваха по-голямата ѝ сестра. Девън го знаеше, защото спяха в една стая, а Кристина понякога бълнуваше. Беше я чувала как вика майка им да се прибере и как моли хората за храна на сън, както когато бяха по-малки.

Всеки път, когато сестра ѝ сънуваше, Девън дръпваше одеялото над главата си и плачеше във възглавницата си. Бяха минали месеци след като баща им ги беше прибрал, докато кошмарите на Кристина намалееят.

А сега, заради егоизма ѝ, баща им беше наранен и щеше да се отрече от тях и кошмарите на сестра ѝ щяха да започнат отново.

Девън не можеше да го допусне. Щеше да си тръгне преди гневът на баща им да се е изсипал върху тях.

— Кристина? Главата ме заболя и искам да подремна.

Сестра ѝ изглеждаше изненадана, но каза:

— Добре. Аз ще остана с Аги, докато татко дойде да говори с нас.

Девън напусна стаята като влачеше крака и се обърна да погледне за последен път сестрите си.

Само след няколко минути, преоблечена в костюма си за езда и с малко дрехи, събрани в една калъфка за възглавница, тя се спусна по задното стълбище.

ГЛАВА 19

„Когато светлината угасне и е твърде тъмно, за да намерите правилния път, последвайте сърцето си. Любовта е лъч, който никога не гасне.“

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

— Е, аз вече трябва да вървя.

Кат последва баба си във фойето. Останалите ѝ гости си бяха тръгнали, а Хю се бе качил при момичетата, за да поговори с тях.

Мамчето я прегърна.

— Не се тревожи за МакЛийн. Той ще бъде внимателен с тях.

— Надавам се да е така. Беше много мрачен по време на закуската.

— Да, много лош номер са ти скроили.

— С Уилям сме вършили и по-лоши неща.

— Да, но не сте имали такива намерения — присви проницателните си очи тя. — Те се опитаха да те изложат и имат нужда от един сериозен разговор. Бих се усъмнила в МакЛийн, ако не го бе осъзнал.

— Просто не искам това да обтегне още повече отношенията ми с децата. Проблемът не е голям и можех да се справя с него сама.

— Да, ти вече си част от това семейство и заедно трябва да решавате проблемите. Но след като собственото му поведение е провокирало децата да се държат така, е редно МакЛийн да говори с тях.

Внезапно гласът на Хю отекна из къщата.

— Ангъс! Лиъм!

Катриона се обърна и го видя да слиза бързо по стълбите, Кристина и Аги го следваха с разплакани лица.

— Какво се е случило?

— Девън е изчезнала — отвърна съпругът ѝ и се обърна към Лиъм, който точно влизаше във фоайето. — Оседлай ми коня и побързай.

— Да, милорд! — каза лакеят и се втурна навън.

— Имате ли някаква идея къде може да е — попита Нора.

Хю поклати глава.

— Избягала е от къщи. Някои от дрехите ѝ ги няма и изглежда е облякла костюма си за езда — той стисна зъби. — Ако някой от конярите ми е бил толкова глупав, да ѝ оседлае кон в такова време... — замълча и остави последните думи неизречени.

Кристина кършеше ръце, а лицето ѝ бе побледняло. Аги се задави от поредното ридание. Катриона прегърна малкото момиченце и погледна над главата ѝ към Хю.

— Защо е избягала?

Той се поколеба.

— Оставила е бележка.

Кристина вдигна ръката си, в която държеше измачкан лист хартия.

— Ние... разместихме мебелите. Девън мислеше, че татко ще ни се скара... вината е наша, но тя...

Кат протегна ръка и привлече девойката по-близо до себе си, прегърна я силно и сълзите ѝ потекоха.

— Няма за какво да се извиняваш! Това беше само една шега. С братята и сестрите ми сме правили далеч по-лоши неща, повярвай ми.

Кристина се отдръпна назад.

— Това не беше шега. Ние... ние искахме да си отидете. Не желаем татко да ни отпрати.

— Какво? — попита Хю объркано.

— Мислехме си, че няма да ни искаш повече, ако започнеш да харесваш Катриона. Страхувахме се можете да си имате свое дете. И тогава ние само ще ви пречим...

Той сложи ръцете си на раменете ѝ и се наведе, докато очите му срещнаха нейните.

— Чуй ме, Кристина. Без значение какво ще се случи или кой ще влезе в живота ми, аз никога няма да ви изоставя.

— А аз не бих допуснала да го направи — решително добави Кат. — Що за човек би се отказал от децата си?

— Но... — лицето на Кристина се сбърчи. — Ние не сме негови деца!

Катриона премигна, после погледна шокирано към Хю.

— И аз се чудих за... — промърмори Мамчето.

Сърцето на Хю натежа. Дали Девън не си бе тръгнала поради тази причина?

— Кристина, водили сме този разговор и преди. Вие трите сте мои деца, защото аз ви смятам за такива и никой, още по-малко Катриона, би пожелала нещо друго — той я погледна над главата на Кристина. — Прав ли съм?

Хю не искаше да прозвучи толкова предизвикателно, но то отекна от всяка изречена дума.

Кат не се изплаши. Погледът ѝ се смекчи, а пухкавите ѝ устните потрепнаха.

— Те са твои дъщери, а сега и мои. Мястото им е в Гилмъртън заедно с нас — тя прегърна Аги още по-силно. — Кристина, аз произхождам от голямо семейство. Тук има достатъчно обич за всички. Дори с Хю да имаме една дузина деца, ти и сестрите ти няма да бъдете обичани по-малко.

Очите ѝ срещнаха тези на Хю и в тази секунда съпругът ѝ разбра, че тя е създавала нещо, което той не бе успял — семейство. Но не отговарящо на неговата изкривена представа, а истинско семейство. Освен това, откакто бяха заедно бе предала по-пълнен и по-благороден смисъл на тази дума. Бе му показала, че да се грижиш за хората не е достатъчно, а трябва и да ги допуснеш до себе си. И го бе направила с търпение и любов.

Любов. Тя го обичаше. Това невероятно откритие го разтърси със силата на стихииите на МакЛийн. Не знаеше кога се е случило, разбираше само, че най-накрая го е осъзнал. И бе факт, само защото собственото му сърце бе изпълнено със същото чувство. И той я обичаше.

Когато отвори уста да ѝ го признае, през вратата влезе Фъргюсън загърнат в мокра пелерина.

— Доведох коня ви, милорд, както и моя. Само се надявам да успеем да я намерим — каза мрачно той. — Един от работниците в конюшнията ѝ е оседлал коня преди около час.

— Проклет глупак!

— Ще опита каиша, преди да е минал денят. За наш късмет още е сутрин. Трябва да я открием, докато е още светло.

— Да, дано — съгласи се мрачно Хю. — Ще се нуждаем от всички мъже...

— Вече го направих, милорд. Казах на Лиъм и Ангъс да съберат работниците и всички останали мъже, които открият.

— Добре — Хю прегърна Кристина и после нежно я побутна в обятията на Катриона. — Отивам да извикам Дугъл и неговите хора, за да претърсят пътищата към селото. Не може да е отишла далеч — после погледна към Нора. — Ще останеш ли, докато я намерим.

— Разбира се.

Очите на Катриона, блестящи от сълзи, срещнаха неговите.

— Моля те, намери я бързо!

Хю ѝ отвърна със силна целувка и с надеждата, че е успяла да прочете любовта в очите му.

— Няма да се приберем, докато тя не е в безопасност.

Обърна се кръгом и тръгна към вратата. Когато се върнеше щеше да говори с Катриона. Време беше да поправи грешките и да започнат отначало. Вдигна яката си, наведе глава и излезе в дъжда.

От прозорците до входната врата, Кат и момичетата наблюдаваха как Хю и Фъргюсън се отдалечават. Навън вятърът разпръскваше дъжда във всички посоки и сякаш цялата топлина бе последвала Хю през пороя.

Мисис Уолис се суетеше със загрижено лице.

— Чух за момичето.

Кат кимна, а баба ѝ каза:

— МакЛийн отиде да я търси.

— Той ще я намери, не се притеснявайте. Елате. Занесла съм бисквити и чай във всекидневната. Можете да се подкрепите, докато чакате негова светлост да я върне вкъщи.

— Чаят е тъкмо това, от което се нуждаем — съгласи се Мамчето. — Хайде, милички. Няма да помогнем с нищо като стоим тук.

Кристина подсмръкна и се отдръпна от прегръдката на Кат.

— Малко чай ще ни дойде добре.

Кат се усмихна с усилие.

— Хайде да отидем да изядем всичките бисквити, за да можем да дразним Девън, когато баща ви я доведе.

Аги успя да се усмихне в отговор.

— Ще изям две допълнително.

Скоро те седяха във всекидневната, без да докосват чая или бисквитите. А навън дъждът се усилваше.

Минутите отминаваха. Превръщаха се в часове. Кат се опитваше да не поглежда твърде често през прозореца, но ѝ беше трудно. Кристина също надничаше навън и потрепваше при всяка гръмотевица. Кат стискаше зъби, за да не скочи и да нареди да приготвят каретата. Но с какво щеше да помогне това? Не знаеше къде е отишла Девън, а каретата невинаги можеше да следва пътеките, по които минава един кон.

Аги ронеше неизядената си бисквита.

— Искане ми се да можем и ние да потърсим Девън.

— На мен също — Кристина неспокойно потърка ръце. — Тя едва ли е отишла много далеч в такова време — повтори за стотен път тя.

— Сигурно е намерила подслон — отвърна Кат отново. — Под някоя скална издатина или може би някъде в някоя малка пещера — и се надаваше да е права.

Кристина се изправи и се насочи към прозореца, с очи вперени навън, сякаш можеше да накара Девън да се появи.

— Пътищата могат да бъдат опасни в такъв дъжд. Татко трябваше да вземе със себе си някоя от нас. Ние знаем всичките ѝ скривалища.

Кат се обърна към Кристина.

— Имате и други, освен горичката отвъд градината?

— Откъде знаеш за нея?

— Снощи ви последвах, след като сте разместили мебелите.

Бузите на Кристина почервеняха.

— Имаме няколко тайни места в къщата на чичо Дугъл. Едното е зад конюшната, а другото е старата беседка до езерото — каза замислено Кристина. — Тя не се вижда от къщата и е доста голяма. Подходяща е да изчакаш да спре да вали, а и има достатъчно място, за да приюти кон.

Кристина имаше право. Девън не беше глупава, щеше да потърси заслон в това време, ако не за себе си, поне заради своя кон.

Кат отиде до прозореца и застана до девойката. Хю трябваше да научи тази информация, но как би могла да му я съобщи? Всички работници и лакеи бяха с него, за да му помогнат в търсенето.

Тя прехапа устни. Знаеше пътя до къщата на Дугъл, защото бе видяла момичетата да тръгват по него. Мисис Уолис можеше да ѝ помогне да оседлае коня и да отиде. Когато Хю разбереше къде да търси, щеше да открие Девън.

Взела решение, Кат обяви:

— Отивам да се преоблека в костюма си за езда.

— Но... вие не можете да тръгнете!

— Налага се. Баща ви трябва да узнае за конюшната и беседката.

— Но татко каза...

— Той не знае за скривалищата ви, за разлика от мен.

Мамчето кимна.

— Той трябва да научи.

Очите на Кристина се напълниха със сълзи.

— Много се притеснявам.

— И аз — призна Кат. — Но ще я намерим — целуна я по челото и сърцето ѝ се стопли, когато девойката се притисна към нея. — Обещавам — прошепна.

Половин час по-късно, Кат сведе глава под дъжда, периферията на шапката едва предпазваше очите ѝ. Проливният дъжд се просмукваше в дрехите ѝ, а полата ѝ натежа като камък. Сигурната, стара Синчец си проправяше път с наведена глава.

Напредваха много по-бавно, отколкото Кат бе очаквала, и следобедната светлина бързо избледняваше. Когато пое по пътеката между Гилмъртън и дома на Дугъл, не бе предполагала, че е толкова тясна. Дъждът влошаваше още повече нещата и ѝ пречеше да вижда

добре рѣба, който на места изчезваше и преминаваше в стрѣмна клисура.

Мисълта, че Девѣн може да се е подхлъзнала и паднала по стрѣмния склон, накара сърцето ѝ да забие тревожно. Продължи мрачно напред. Когато всичко това приключеше и момичето се озовеше в безопасност, Кат щеше да се увери, че те никога повече няма да се доближат до тази пътека. Какво си бе мислил Хю?

Нещо привлече погледа ѝ. По средата на пътя лежаха шапката за езда на Девѣн и сапфиреносиният ѝ шал — целите кални и мокри. Синчец също ги видя, заподскача по тясната пътека и се заоглежда диво. Кат стисна силно колене, както я беше учил Фъргюсън, и кобилата се успокои.

В момента, в който си върна контрола върху нея, Кат сложи ръце около устата си и извика:

— Девѣн!

Но никой не ѝ отговори. Не се чуваше нищо друго, освен воя на вятѣра и барабаненето на дѣжда.

Кат стисна юздите и извика още по-силно.

Отново не получи отговор. Точно когато повика Девѣн за трети път, над главата ѝ отекна грѣмотевица. Синчец се втурна напред, но Кат беше готова да я успокои отново. Загледа се в шапката и забеляза, че рѣбът на пътеката сякаш бе пропаднал. Дали Девѣн не бе паднала? Може би конят ѝ се бе подплашил от някоя светкавица? Или само бе изгубила шала и шапката си и бе продължила без тях? Имаше само един начин да разбере.

С лудо препускащо сърце, Кат слезе от кобилата и избѣрса водата от лицето си. Това бе напълно безполезно, защото дѣждѣт отново я намокри. Отиде до главата на Синчец и я потупа по носа.

— Трябва да намерим Девѣн — каза тя, прехвърли юздите през някакъв храст и ги завѣрза здраво. След това се насочи към рѣба, за да го разгледа.

През пелената от дѣжд успя да види неравния склон, покрит с назѣбени камъни и гѣсти храсти. На едно място имаше плоска скала, но краят ѝ бе назѣбен и остѣр. Дѣждѣт се стичаше надолу и образуваше потоци, които изчезваха в мъгла към дѣното. Вятѣрѣт бушуваше над хълма, хвърляше дѣждовни капки в лицето на Кат и вдигна шапката ѝ. Тя едва успя да я хване, преди да отлети.

Дали Девън беше там долу? Кат я викаше отново и отново, но не получи отговор.

Господи, не позволявай тя да се е наранила.

Оглушителен гръм разкъса въздуха. Синчец заподскача буйно и изтръгна юздите си от храста. Кат направи отчаян опит да ги хване, но животното бе обезумяло от ужас и копитата му преминаха съвсем близко покрай главата ѝ.

Тя се опита да ги избегне и отстъпи назад към ръба на пътеката. Той поддаде под ботушите ѝ и с ужасен вик, тя започна да се търкаля по склона, докато накрая се приземи върху плоската скала.

Настъпи тишина, нарушавана единствено от копитата на Синчец, която препускаше обратно към конюшнията.

Дъждът падаше върху безчувственото тяло на Кат и отмиваше със себе си ручейче кръв.

— Най-после сме у дома. — Хю скочи от коня и протегна ръце, за да поеме Девън. Тя се плъзна в прегръдката му, трепереща от студ и изтощение. — Имаш късмет, че чичо ти Дугъл се сети да претърсим всички пристройки.

— 3-3-знам — отвърна тя, зъзнейки.

Дугъл хвърли юздите на Фъргюсън и слезе от коня си.

— Какъв ден само! Прегладнял съм. Надявам се, мисис Уолис да е приготвила нещо топло.

— И аз — каза Хю и прегърна Девън още по-силно. — Фъргюсън, като оставиш конете в конюшнията, ела да се нахраниш.

Със стичащи се от него капки, Хю отнесе Девън в къщата, пусна я във фойето и свали мократа пелерина от раменете ѝ.

Нора ги посрещна първа.

— Намерил сте я!

Мисис Уолис дотича във фойето.

— Хвала на Бога!

— Тя има нужда от гореща вана и някаква храна — каза Хю.

— Особено от храна — добави Дугъл.

— Веднага! — икономката се обърна към Ангъс. — Приготвила съм топла супа. Донеси няколко кърпи и гореща вода в детската стая, бързо.

Лакеят се втурна да изпълни нарежданията ѝ, а тя попита Хю.

— Къде беше момичето?

— Чакаше бурята да премине в плевнята на брат ми.

— Радвам се, че се е сетила да се скрие от дъжда.

Лицето на Девън се сбърчи.

— Н-н-не исках да п-п-причиня толкова н-н-неприятности. Т-т-толкова съжалявам за...

— Шшт — Хю я целуна по бузата. — Радвам се, че те намерихме. Ако нещо се беше случило с теб... — гласът му изневери и той я прегърна силно.

— Девън!

Кристина и Аги тичаха по стълбите и Хю я пусна, за да може да прегъне сестрите си. Те се хвърлиха върху нея и заподскачаха от радост.

— Толкова се притеснявахме за теб! — каза Кристина и я прегърна силно. — Къде беше тя? — попита баща си.

— В къщата на чичо ви.

— Точно както си мислех! Много се радвам, че Катриона те е намерила.

— Катриона?

Усмивката на Кристина избледня.

— Тя не е ли...

Нора пристъпи напред.

— Внучката ми тръгна към дома на МакФарлин, за да ти каже къде са скривалищата на момичетата.

Сърцето на Хю спря за втори път през този ден. Входната врата се отвори и Фъргюсън се втурна вътре.

— Милорд! Синчец току-що се върна без ездач!

Подът под краката на Хю се разклати.

Дугъл се намръщи.

— Катриона не може да е отишла в къщата ми, щяхме да я срещнем.

— Не е тръгнала по главния път — призна Кристина.

Всички се обърнаха към нея.

— Видяла ни е с Девън да поемаме по старата пътека през долината.

— Предупредил съм ви, вас двете, никога да не минавате от там! Мястото е коварно — каза Хю.

— Но ние го ползваме само когато закъсняваме или... — погледна към Девън — ... сме в беда.

— По дяволите, ако Катриона е тръгнала по този... — Хю не довърши думите си и се обърна към вратата.

— Чакай! — Дугъл хвана ръката му. — Първо се нахрани. И без това беше дълъг ден и не можем...

Брат му освободи ръката си.

— Трябва да я намеря.

След миг Дугъл кимна.

— Ще я намерим. Надявам се само, бурята да утихне малко.

Нора погледна през прозореца.

— Доста силна е, усещам го до мозъка на костите си — след това присви очи. — Не я е предизвикал някой от вас, нали?

— Не — отвърна Хю бързо. — Макар да ми се ще да беше така.

— Защо?

— Когато се боря с бурите, предизвикани от братята ми, знам, че те са спрели да ги подклаждат. Тази — той погледна към небето, където се бяха струпали черни облаци, а гръмотевиците се чуваха съвсем близо, — става все по-силна.

Дугъл се намръщи.

— Какво означават думите ти?

Нора изсумтя.

— Това, което той направи, когато брат ви Калъм умря.

— А ние намерихме Хю припаднал върху парапета.

— Да, беше дал всичките си сили, за да спре стихииите — набръчканото й лице се смръщи. — Почти щяхме да го изгубим онази нощ. Подобна дарба, може да струва скъпо.

Дугъл се обърна към брат си, но Хю вече беше навън, с наведена под дъжда глава.

Той промърмори някакво проклятие, загърна палтото около врата си и го последва.

Дъждът се бе усилил още повече, светкавиците продължаваха да трещят над главите им, бурният вятър пълнеше с дъждовни капки

очите им. Принудиха конете да се движат бавно. Подбираха внимателно всяка стъпка от коварната пътека, като заобикаляха падналите скали и хлъзгавите кални дерета. На две места дъждът бе отмил изцяло пътя и се наложи да пришпорят конете, за да ги прескочат.

Сърцето на Хю се блъскаше болезнено в гърдите му. Къде ли беше Катриона? Трябваше да я намери. Ако не успееше болката му щеше да е неопикуема и дори не искаше да си го помисля. Обичаше я.

А не й го бе признал. Не й бе казал, че е направила живота му похубав. И че никога не му е било по-приятно да се събужда, отколкото когато тя е до него.

— Ето там! — посочи Дугъл напред.

От едната страна на пътеката лежеше шапката на Девън. Дали Катриона я беше видяла? Дали беше спряла тук и...

— Да огледаме долу! — посочи Дугъл към клисурата.

Хю скочи от коня и ботушите му затънаха в калта, когато се приближи да надникне от ръба.

Отначало не виждаше нищо, после нещо привлече погледа му. Присви очи, за да вижда по-добре през дъжда, и най-накрая откри Катриона върху плоската скала, с поли усукани около тялото й и коси разпръснати върху скалата, докато дъждовната вода се изливаше върху нея.

Почувства, че гърдите му ще се пръснат и хвърли юдите на брат си.

— Хю, почакай да извадя въжето. Не можеш...

Но той вече се спускаше бързо по стръмния склон. Беше истинско чудо, че мокрите растения, за които се хващаше не се изскубнаха от корените си, както и че меката почва по склона не поддаде под краката му. Скоро той стъпи на скалата до Катриона.

Тя лежеше на една страна, а калната вода образуваше кафеникав ореол около главата й. Дъждът бе превърнал вдлъбнатината в скалата в дълбока локва, която заплашваше да я погълне. Хю се наведе над нея, за да я защити от пороя.

— Катриона.

Тя не помръдваше.

Той я опипа, за да потърси рани. Изглеждаше непокътната, но едната й ръка бе заклещена в пукнатина. Опита се да я освободи, но не

успя. Дъждът продължаваше да вали и локвата ставаше все по-дълбока с всяка секунда. Кат можеше да се удави!

— Как е тя? — извика Дугъл.

— Заклещена е. Дъждът пълни вдлъбнатината и... — Хю се вгледа в ръкавицата на ръката си, с която бе отметнал косата от челото ѝ. Не кал обграждаше главата ѝ, а кръв. Господи, не! Свали ръкавицата си и откри дълбока рана зад ухото ѝ.

Толкова много кръв и вода. Катриона щеше да се удави, докато я гледаше! Господ да му е на помощ!

Светът наоколо сякаш замря. Вятърът продължаваше да бушува и дъждът да вали, но Хю не виждаше и не чуваше нищо. Единственото, което усещаше бяха бесните, болезнени удари на собственото си сърце. И някъде дълбоко в себе си бе уверен, че и нейното бие.

В този миг го обхвана спокойствие и вече знаеше какво трябва да направи. Не можеше да я освободи, докато дъждът валеше толкова яростно. За да я спаси трябваше да подчини стихията на волята си.

Застана над съпругата си и с протегнати ръце и вдигнато към небето лице опита да се пребори с бурята с всяка частица от тялото си.

— Хю, не!

Когато Дугъл направи крачка напред, голямо парче от пътеката се срути, полетя надолу по склона и едва не улучи скалата, на която бяха Хю и Катриона.

Хю чу смъртно вика на брат си и се съсредоточи в мрака над себе си, в поройния дъжд и в проблясъците на светкавиците. И ги отблъсна. С цялата си душа. С всяка капчица от кръвта си. С всеки удар на сърцето си. Напрягаше се и я отблъскваше, а бурята му отвръщаше с всичка сила. Тя беше млада и яростна и искаше да покаже цялата си мощ. Но той не можеше да го позволи. Не трябваше да го позволява.

Болка прониза раменете му, но Хю принуди ръцете си да останат вдигнати към небесата, сякаш се опитваше да ѝ отвърне като насочи собствената ѝ сила срещу нея. Бореше се срещу тъмната бушуваща стихия с цялата си воля.

Мълния падна наблизо, но той не трепна.

— Спри! — крещеше насреща ѝ. — Изчезни и ни остави на мира!

Горе на ръба, със сърце, което се бе качило в гърлото му, Дугъл наблюдаваше как брат му опитва да се пребори със стихията. Дъждът плющеше по лицето на Хю, а светкавиците проблясваха толкова близо, че Дугъл настръхна.

И тогава бавно, съвсем бавно, вятърът започна да стихва, а дъждът да намалява. Гръмотевиците са чуваха все по-редки и по-далечни.

Хю победи. В момента, в които дъждът отслабна достатъчно, Дугъл се спусна надолу по склона, като се подхлъзваше и пързаяше, и издра целите си ръце и крака.

Стигна до скалата, точно когато ръцете на Хю увиснаха като мокри дрипи и той се свлече на колене. Лицето му бе бледо, по-бледо отколкото го бе виждал някога Дугъл, а белият кичур над челото му, проблясващ като сребро, сега бе станал още по-голям, но той успя да се усмихне.

— Помогни ми, да освободя Катриона — каза дрезгаво. — Ръката ѝ е заклещена.

Дугъл се наведе над нея и видя колко дълбока бе събралата се около главата ѝ вода.

— Тя почти е щяла да... — започна, но не можа да го изрече.

— Да, почти щеше да се удави — Хю коленичи до съпругата си. — Но това не се случи — повдигна рамото ѝ. — Ще намажа ръката ѝ с малко кал. Надявам се да помогне да я извадим.

Те бяха много внимателни и макар да им отне доста време, накрая успяха да я освободят.

Дугъл предложи да я носи, но брат му мълчаливо го изгледа с пламтящи очи. След това, сякаш Катриона бе направена от фин порцелан, Хю я вдигна на ръце и започна дългото и трудно изкачване на склона.

ЕПИЛОГ

„Любовта невинаги е изпепеляваща страст. Понякога тя е топлотата, изпълваща сърцата, които бият заедно ден след ден.“

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

— Вече можеш да го видиш — каза Мамчето на Кат.

— Време беше! — възкликна тя и се надигна от канапето, където седеше завита. Веднага след това потрепна и притисна ръка към превързаната си глава. — Знам, знам. Предупреждаваше ме.

— А ти, както обикновено, не ми обърна никакво внимание.

— Да, но само защото мина толкова време откакто...

— Само два дни.

— ... видях Хю.

— Той не се беше събудил. А и самата ти се нуждаеше от почивка. Сега вече и двамата оздравявате.

Баба ѝ подаде ръка и я подкрепяше, докато излизаха от всекидневната. Коленете на Кат бяха омекнали, главата я болеше и тя вървеше съвсем бавно.

— Катриона?

Кристина, Девън и Аги слизаха по стълбището.

Кат се усмихна.

— Видяхте ли баща си?

Те кимнаха.

— Блед е — каза Кристина. — Но като изключим това, изглежда добре.

— Татко е добре — потвърди Девън и се усмихна срамежливо на Катриона. — И попита за вас.

Кристина се засмя.

— Всъщност, заплаши да изпепели къщата до основи, ако баба не ви заведе при него веднага.

Кат погледна учудено към Нора. Кога ли се бе превърнала в „баба“.

Мамчето засия срещу момичетата.

— Вие знаете как да се държите с един болен. Не се нахвърляте върху него и не му досаждайте с глупости.

— Занесохме му подаръци — каза Аги. — Кристина избродира чехлите му и те станаха като нови, Девън уши торбичка за ароматни билки за гардероба му, а аз му нарисувах картина.

— Сигурна съм, че ги е харесал много — отвърна Кат.

Нора се обърна към момичетата.

— Знам, че имате да кажете много неща на Катриона, но тя още не бива да стои права дълго. Оставете ме да я отведа при баща ви и после можете да ги видите и двамата.

Лицето на Аги светна.

— Сега ли?

— След малко. Първо им дайте половин час насаме.

Момичетата се усмихнаха и се обърнаха да тръгнат, но Девън се поколеба.

— Баба не ми позволи да дойда да ви видя, но... искам да ви благодаря, че сте ме търсила.

Кат се опря на баба си и направи още една стъпка.

— Направих само това, което всеки родител би сторил — ти се беше изгубила и аз тръгнах да те търся.

Очите на Девън се напълниха със сълзи.

— Бих те прегърнала, но баба ще ми се развика.

— Да, така е — потвърди си Нора. — Ще имате достатъчно време за такива сантименталности по-късно. Сега изчезвайте, докато не съм си променила мнението дали да ви разреша да обядвате с родителите си.

Девън се усмихна ослепително и тръгна заедно със сестрите си, като всички бърбореха весело.

Мамчето помогна на Кат да изкачи стълбите. Когато стигнаха площадката, коленете ѝ трепереха и тя се облегна на стената.

— Косата ми сигурно е ужасно рошава.

— Изглеждаш така сякаш си била болна, както си е.

Кат въздъхна.

— Ще ми се да имах гребен.

Баба ѝ отвори вратата и я въведе в стаята.

— Съпругът ти едва ли ще забележи дали си рошава или не.

— Не, няма — разнесе се дълбок глас от канапето до камината.

Кат погледна в зелените очи на Хю и се потопи във вълна от позната топлина.

Той се усмихна и потупа възглавницата до себе си.

— Моята болногледачка спомена, че сме я изтозили като я караме да тича между стаите на двама болни.

— Да, изморително е да тичаш нагоре-надолу по стълбите, отново и отново — каза Нора и помогна на внучката си да седне.

Хю незабавно обгърна Катриона в топлата си прегръдка.

— Готово — заяви Мамчето с очевидно задоволство. — Сега ако ме извините, отивам да приготвя овесената каша за обяд.

Хю изстена.

— Никаква овесена каша повече!

— Друго няма да получиш, докато треската ти не премине напълно — тя взе малка чаша от масата и добави: — Ще се върна с обяда ви след двацет минути. Мисля, че момичета също ще дойдат — каза и спря до вратата. — И се опитайте да не спорите — за човек с треска не е никак полезно да се вълнува.

С тези думи Нора напусна стаята.

Кат огледа Хю. Той беше много блед и отслабнал. Сребристият кичур над челото му бе станал още по-голям и тя го проследи с пръсти.

Той хвана ръката ѝ и целуна дланта ѝ.

— За какво беше това? — попита тя задъхано.

— Това е за сега — очите му заблестяха от друг вид треска. — А за по-късно — ще ти покажа какво имам предвид, но ще трябва да почакаме, докато нашата надзирателка си легне.

Кат се засмя.

— Още не си готов за такива усилия. Мамчето каза, че вълненията не са...

— Катриона, любов моя, обожавам баба ти, но има някои неща, които тя не знае. За тях можеш да се погрижиш единствено ти — погледът му спря върху превръзката ѝ и очите му потъмняха от загриженост. — Как е главата ти?

— С няколко шева се чувствам като нова.

— Имаш ли главоболие?

— Само съм малко замаяна, от време на време. Твоето състояние ме притеснява. Дугъл каза, че си изгубил съзнание в момента, в който сте стигнали до къщата и не си се събудил до вчера. Той... той разказа... как си спрял бурята и... — от устните ѝ се откъсна ридание.

— О, Катриона, недей! — Хю я придърпа още по-близо до себе си и я целуна по челото. — Добре съм!

Тя опита да се пребори с плача, но изглежда не успяваше.

— Ето, ще ти покажа колко добре се чувствам — каза съпругът ѝ и притисна ръката ѝ към скута си.

Кат се засмя през сълзи.

— Прав си.

Той се ухили.

— Дай ми седмица и ще се оправя напълно. Последният път възстановяването ми отне месеци. — Устните му се извиха с нежност. — Баба ти изглежда мисли, че оздравявам толкова бързо заради теб.

— Заради мен?

— Да. Този път имам причина да се възстановя.

Сърцето Кат се разтуптя.

— О? И каква е тя?

Усмивката на Хю бе опустошително нежна.

— Обичам те, Катриона. Съжалявам, че бях толкова сляп за това преди. Просто се страхувах да не бъда наранен.

— Хю, обичам те толкова много. Никога не бих наранила теб или момичета.

— Сега вече го знам.

Кат докосна бузата му.

— Знаеш ли кога разбрах, че те обичам?

Той поклати глава, а тя се усмихна.

— Когато се запознах с момичетата. Тогава осъзнах, че си мъж, с когото си заслужава да остана завинаги.

Очите на Хю запламтяха, той я настани в скута си и зарови лице във вратлето ѝ, като вдиша дълбоко сладкия ѝ аромат.

— Как ми липсваше всичко това! Ароматът ти, вкусът на кожата ти...

Тя потрепна, обви ръце около врата му и леко се сви от болка.

— Ръката ти?

Тя кимна.

Хю вдигна ръкава ѝ и откри превръзка.

— Само е малко натъртена.

Ръцете му се стегнаха около нея, а гласът му натежа от страст.

— Почти те бях изгубил. Не знам какво бих правил без теб.

Кат се облегна на гърдите му.

— Разбирам те. И аз се чувствам по същия начин.

От долния етаж до тях долетя шум от потракващи чинии, напевния селски говор на мисис Уолис и веселите гласове на момичетата, докато се изкачваха с обяда по голямото стълбище. Някъде из Гилмъртън, Ангъс и Лиъм полираха среброто, а навън златистите коне се събираха около оградата в очакване на Фъргюсън.

Всичко беше точно както трябваше да бъде. Кат се усмихва доволно, сгушена уютно в скута на Хю и прошепна:

— Задръж ме още малко в прегръдките си. Защото веднага щом Мамчето дойде, ще ми нареди, да се държа прилично.

Ръце му се стегнаха около нея и той ѝ прошепна.

— Ще те задържа завинаги, любов моя. И нищо няма да те изтръгне от обятията ми отново.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.